

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Farseer_04-Rise_v_ohrozeni.PDB

PDB Name: Hobb Robin-Farseer 4-Rise v ohr

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

FARSEER
ŘÍŠE V OHROŽENÍ
ROBIN HOBB

NÁVRAT®

THE FARSEER: Book 2
ROYAL ASSASSIN Volume 2

1 Úkoly

Snad nejzlobnější ve válce s ostrovy byl pocit bezmocnosti, který nás opanoval. Jako by na celou zem a její vládce dosedla hrozivá paralýza. Taktiky nájezdů byly tak nepochopitelné, že první rok jsme jen tiše stáli jako omráčení. Ve druhém roce nájezdů jsme se snažili bránit. Avšak naše schopnosti mezitím značně ochably, příliš dlouho jsme je vynakládali jen proti občasným nájezdníkům, kteří útočili toliko příležitostně nebo ze zoufalství. Ale proti organizovaným pirátům, kteří měli přečtené naše pobřeží, rozmístění strážních věží, naše přílivy a proudění, jsme byli jako děti. Pouze Umění prince Verityho nám skýtalo určitou ochranu. Nikdy se nedozvíme, kolik lodí svedl z kursu, kolik lodivodů pomýlil a kolik kormidelníků zmátl. A jelikož jeho lid nedokázal pochopit, co všechno pro něj dělá, vypadalo to, že Farseerové nedělají vůbec nic. Lidé viděli jen nájezdy, které dopadly úspěšně, nikdy ne lodě, jež narazily na skály nebo se během bouře dostaly příliš daleko na jih. Lidé ztráceli naději. Vnitrozemská vévodství

se vzpírala proti daním na ochranu pobřeží, které nebylo jejich, přímořská vévodství těžce pracovala zatížena daněmi, z nichž zdánlivě neplynul žádný užitek. A tak i když nadšení pro Verityho válečné loďstvo bylo nestálé a záviselo na jeho momentální oblibě mezi lidem, ve skutečnosti nemůžeme svalovat vinu na lid. Byla to ta nejdelší zima mého života.

Z Verityho pracovny jsem zamířil do komnat Kettricken. Zaklepal jsem a vpustilo mě totéž děvče co prve. Rosemary s veselou tvářičkou a tmavými kudrnatými vlasy mi připomněla vodního skřítku. Atmosféra uvnitř místnosti působila stísněným dojmem. Bylo tam několik dam z družiny Kettricken a všechny seděly na stoličkách okolo rámu s bílým plátnem. Prováděly okrajovou výzdobu, pestrobarevnými nitěmi vyšivaly květiny a zeleň. Podobné aktivity jsem vídal u paní Hasty. Zpravidla se nesly ve znamení obecného veselí, družného hovoru a přátelského žertování a jehly se jen blýskaly, jak ženy skrze silné plátno protahovaly zářivou přízi. Jenže tady vládlo bezmála ticho. Ženy pracovaly se skloněnými hlavami, pilně, zručně, ale bez veselého švitoření. V každém koutě místnosti hořely navoněné svíce růžových a zelených barev. Jejich jemné vůně se mísily nad vyšívacím rámem.

Práci řídila Kettricken, jejíž ruce se hbitě činily jako všechny ostatní. Přesto se zdálo, že příčinou zakřiknutosti je ona. Tvář měla vyrovnanou, ba pokojnou. Její sebeovládání bylo tak evidentní, že jsem skoro viděl ty zdi okolo ní. Měla příjemný pohled, laskavé oči, ale já necítil, že by byla přítomna i duchem. Připomínala nádobu s nehybnou studenou vodou. Na sobě měla prosté dlouhé roucho zelené barvy, spíše v jhaampském než buckkeepsském stylu. Šperky dala pryč. Pohlédla na mě a tázavě se usmála. Připadal jsem si jako vetřelec, který vpadl do hodiny mezi žáky a jejich učitele. A tak místo abych ji prostě pozdravil, pokusil jsem se svoji přítomnost ospravedlnit. Nasadil jsem formální tón, plně si vědom pohledů ostatních žen:

"Královno Kettricken. Následník trůnu Verity mě požádal, abych vám doručil vzkaz."

V jejím pohledu se cosi mihlo a potom se zase zklidnil. "Ano," pravila bezbarvým hlasem. Žádná z jehel neustala v rytmickém pohybu, ale já si byl jist, že každé ucho v místnosti je nastraženo a čeká, jaké to asi přináším poselství.

"Nahore na věži kdysi bývala zahrada, známá jako Královnina zahrada. Kdysi, jak říkal král Verity, tam bývaly květináče se zelení a nádržky s vodou. Bylo to místo s kvetoucími rostlinami, rybkami a větrnými zvonečky. Patřila jeho matce. Má královno, král Verity si přeje, aby připadla vám."

Ticho okolo stolu se prohloubilo. Kettricken se rozšířily oči. Opatrně se zeptala: "Jsi si tím sdělením jist?"

"Samozřejmě, milady." Její reakce mě zaskočila. "Říkal, že by mu způsobilo velikou radost, kdyby viděl, že zahrada obživla. Mluvil o ní s velikou láskou, zvláště když vzpomínal záhony s kvetoucím tymiánem."

Ve tváři Kettricken se rozvinula radost jako okvětní lístky květiny. Zvedla ruku k ústům a rozechvěle se přes prsty nadechla. Do její bledé tváře se vlila krev a zbarvila jí líce do růžova. Oči jí zářily. "Musím to místo vidět," zvolala. "Musím ho vidět teď hned!" Náhle vstala. "Rosemary? Můj plášť a rukavice, prosím." Zaměřila pohled na ostatní dámy. "Nevezmete si svoje pláště a rukavice a nepřipojíte se ke mně?"

"Má královno, dnes je moc prudká bouře..." spustila jedna váhavě.

Ovšem další, již starší žena s mateřskými rysy ve tváři, se pomalu zvedla. Lady Modesty. "Já s vámi na vrchol věže půjdu. A hotovo!" Přiskočil k ní malý hošík, který dosud podřimoval v koutě. "Zaběhni mi pro plášť a rukavice. A taky pro kapuci." Otočila se zpět ke Kettricken. "Vzpomínám si na tu zahradu moc dobře, ještě z dob královny Constance. Strávila jsem tam v její společnosti mnoho krásných hodin. Ráda se budu podílet na její obnově."

Chvilčku bylo ticho a pak se rozhoupaly i ostatní dámy. Když jsem se vrátil oblečený, všechny již byly přichystány k odchodu. Připadal jsem si nezvykle divně, když jsem vedl procesí dam hradem a pak po dlouhých točitých schodech do Královniny zahrady. Vezmu-li v úvahu pážata a zvědavce, kráčelo za mnou a za Kettricken dobrých dvacet lidí. Když jsem stoupal po kamenných schůdkách nahoru, Kettricken kráčela v těsném závěsu za mnou. Ostatní se vlekli v dlouhém průvodu za námi. Zatímco jsem tlačil do těžkých dveří, abych je silou otevřel proti tlaku vrstvy sněhu za nimi, Kettricken se tiše zeptala:

"Odpustil mi, že ano?"

Zastavil jsem se, abych nabral dech. Jak jsem ramenem otevíral dveře, mému poraněnému zákrčí to nijak

neprospělo. Předloktí mi cukalo tupou bolestí. "Má královno?" zeptal jsem se místo odpovědi.

"Můj pán Verity mi odpustil. A tímhle mi to dal najevo. Och, mám tady založit zahradu pro nás pro oba. Už nikdy mu neudělám ostudu." A zatímco jsem civěl na její nadšený úsměv, ona se ramenem opatrně zapřela do dveří a odtlačila je. Stál jsem dál ve dveřích a mžoural proti světlu mrazivého zimního dne, ale ona mě obešla a stanula na vrcholu věže. Brodila se do půli lýtek chrupavým sněhem a vůbec jí to nevadilo. Rozhlížel jsem se po pustém prostranství a říkal si, kam jsem to dal rozum. Nic tam nebylo, jen ztvrdlý navátý sníh pod olovnatě šedou oblohou. Zaváté byly i sošky a květináče pohozené u zdi. Chystal jsem se čelit královninu zklamání. Ona však uprostřed věže zvedla ruce, zatímco vítr smetal vločky kolem ní, a zatočila se v kruhu, rozesmátá jako dítě. "Je to tak nádherné!" zvolala.

Odvážil jsem se za ní. Ostatní mě následovali. Kettricken byla v mžiku u zpřeházené hromady plastik, váz a nádržek navršených podél zdi. Odhrnula sníh z tváře andělíčka, jako by byla jeho matka. Smetla vrstvu sněhu z kamenné lavičky, popadla andělíčka a postavila ho na ni. Nebyla to zrovna malá soška, ale Kettricken s pomocí své velikosti a síly vyprostila z navátého sněhu ještě několik kusů. Pokaždé vykřikla údivem a chtěla, aby dámy šly blíž a obdivovaly sošky spolu s ní.

Stál jsem kousek stranou od nich. Kolem mě svištěl ledový vítr, probouzející bolest v mých zraněních a nepříjemné vzpomínky. Kdysi jsem tu stával na mraze skoro nahý, zatímco Galen se do mě snažil vtlouci Umění. Tady jsem stál, přesně na tomhle místě, když mě mlátil jako psa. A tady jsem s ním bojoval a při tom boji ve mně vyhořelo veškeré Umění, které jsem v sobě měl, a v mé duši zůstala hluboká jizva. To místo ve mně stále vyvolávalo hořkost. Přemýšlel jsem, zda by mě nějaká zahrada, jakkoli zelená a přívětivá, mohla okouzlit, pokud by vznikla na tomhle kameni. Táhlo mě to k jedné nízké zídce. Věděl jsem, že kdybych k ní šel a podíval se přes okraj, shlížel bych na skalnaté útesy pod hradbami. Nešel jsem. Vidina rychlého konce, kterou mi tehdy sliboval skok dolů, už mě nepokoušela. Odvrhl jsem starou Galenovu sugesci stranou. Otočil jsem se zpět a sledoval Kettricken.

Proti bílému pozadí ze sněhu a kamene její barvy obživly. Existuje květina zvaná sněženka, jež občas vykvete, ještě když jsou zimní sněhy na ústupu. Ona mi ji v tu chvíli připomněla. Její světlé vlasy byly rázem zlaté oproti zelenému plášti, který měla na sobě, její rty rudé, její tváře růžové jak růže, které zde jednou znovu pokvetou. Oči měla jako sršící modré drahokamy, když dolovala své poklady a každý nález provázela radostným výkřikem. Kontrast vůči ní tvořily její dámy s tmavými copy a černýma či hnědýma očima, zahalené v pláštích a kápích před mrazem. Jen tiše stály, souhlasíce s královnou a těšíce se z jejího veselí, ale přitom si třely prsty o sebe nebo si ve větru přidržovaly pláště. Právě takhle, říkal jsem si, právě takhle by ji měl vidět Verity, kypící nadšením a životem. Pak by ji prostě musel milovat. Celá sálala vitalitou, stejně jako on, když loví nebo rajtuje na koni. Či alespoň kdysi.

"Je to samozřejmě milé," odvětila se podotknout lady Hope. "Ale je tu moc zima. A nedá se tady nic dělat, dokud sníh neroztaje a nezmírní se vítr."

"Och, vy se ale mýlíte!" zvolala královna Kettricken. Hlasitě se zasmála, zvedla se od svých pokladů a znovu šla doprostřed věže. "Zahrada počíná v srdci. Zítra musím z vrcholku věže odměst sníh a led. A potom se musí rozmístit všechny tyto lavičky, sošky a květináče. Jenže jak? Paprskovitě jako loukotě u kola? V podobě půvabného bludiště? Formálně, střídáním výšek a motivů? Lze je uspořádat na tisíc způsobů a já musím experimentovat. Ledaže by si to snad můj pán pamatoval ještě z dob svého dětství. Pak to tu uvedu do původního stavu, zahradu jeho dětství!"

"Až zítřka, královno Kettricken. Nebe se zatahuje a ochlazuje se," doporučovala lady Modesty. Viděl jsem, kolik ten náročný výstup a stání na mraze postarší ženu stály. Ale ona se mile usmála a řekla: "Dnes večer bych vám snad mohla vyprávět, co si o té zahradě pamatuji já."

"Opravdu?" zvolala Kettricken a spráskla radostí ruce. Úsměv, kterým obdařila lady Modesty, byl jako požehnání.

"Bude mi ctí."

A s těmito slovy jsme všichni začali pomalu sestupovat z věže. Já šel jako poslední. Zavřel jsem za sebou dveře a na chvíli se zastavil, abych očima uvykl temnotě ve věži. Pode mnou poskakovala světýlka svíček, jak ostatní scházeli dolů. V duchu jsem děkoval pážeti, jehož napadlo pro svíčky zaběhnout. Šel jsem pomaleji, protože celá ruka, od kousnutí po ránu mečem, mi pulsovala nepříjemnou bolestí. Vybavil jsem si radost Kettricken a byl jsem rovněž rád, i když jsem si provinile uvědomoval, že její příčiny byly

klamně. Verity s úlevou přijal můj návrh předat zahradu Kettricken, ale ten čin pro něj neměl tak závažný význam jako pro Kettricken. Ona se teď vrhne do práce, jako by budovala svatostánek jejich lásky. Pochyboval jsem však, že Verity se zítra ještě rozpomene, zejí zahradu věnoval. A tak zatímco jsem sestupoval po schodech dolů, připadal jsem si jako zrádce a šašek zároveň.

Šel jsem na večeři s nutkavým přáním být sám. Proto jsem se raději vyhnul sálu a odebral se na strážnici za kuchyní. Tam jsem natrefil na Burriche a Handse. Když mě pozvali ke stolu, nemohl jsem odmítnout. Ale jakmile jsem se posadil, bylo to, jako bych tam nebyl. Nevyloučili mě z rozhovoru, ale bavili se o životě, s nímž jsem neměl nic společného. Sáhodlouhé podrobnosti o dění ve stáji a v sokolnici mi již unikaly. Debatovali o problémech s rutinní zběhlostí mužů, kteří spolu sdílí důvěrné informace ze zákulisí. Přistihl jsem se, že při jejich slovech stále více přikyvuji, ale jinak nemám co říci. Vycházeli spolu dobře. Burrich s Handsem nemluvil spatra. Ale Hands se netajil svým respektem k muži, jehož nade vši pochybnost považoval za představeného. Hodně se během krátké doby od Burriche naučil. Minulý podzim opustil Buckkeep jako obyčejný čeledín. Teď znalecky mluvil o sokolech a psech a kladl odborné otázky, jež se týkaly Burrichovy volby při páření koní. Ještě jsem jedl, když se oba zvedli k odchodu. Hands se strchoval o psa, kterého předchozí den nakopl kůň. Popřáli mi dobrou noc, a když vycházeli ze dveří, byli stále zabraní do rozhovoru.

V klidu jsem seděl dál. Okolo mě byli další, strážé a vojáci, kteří jedli a pili a družně rozmlouvali. Příjemné zvuky hovoru, lžiček vyškrabujících misky, zadunění, jak si někdo z bochníku sýra odsekl klín, na mne působily jako hudba. Místnost voněla lidmi a jídlem, hořícím dřevem, rozlitým pivem a bublajícím dušeným. Měl bych být spokojený, nikoli neklidný, nikoli zasmušilý, nikoli osamělý.

Bratře?

Už jdu. Setkáme se za starým vepřínem.

Nighteyes lovil kdesi daleko. Byl jsem tam první, stál jsem uprostřed tmy a čekal na něj. V brašně jsem měl hmiček s masí a přinesl jsem i pytel s kostmi. Sníh kolem mě vířil v nekonečném tanci zimních jiskérek. Očima jsem pátral ve tmě. Vnímál jsem ho, cítil jsem, že je blízko, ale jemu se přesto podařilo nečekaně vyskočit a překvapit mě. Tentokrát byl milosrdný a jen mě rafnul a zatahal za zdravé zápěstí. Šli jsme dovnitř chatrče. Rozžal jsem pahýl svíce a podíval se mu na plecko. Minulou noc jsem byl moc unavený a sužovaný bolestí, takže jsem s potěšením zjistil, že jsem odvedl dobrou práci. Vystříhal jsem mu husté chlupy a podsadu srsti skoro až na kůži a očistil ránu čerstvým sněhem. Strup na ni byl silný a temný. Mohl jsem říci, že dnes to ještě krvácelo, ale ne moc. Namazal jsem mu ránu pořádnou vrstvou masí. Nighteyes mírně ucukl, ale vydržel to. Potom natočil hlavu a místo pátravě očichal.

Husí sádlo, konstatoval a začal ho olizovat. Nechal jsem ho. Tato medicína mu nemohla nijak uškodit a jazykem ji vetře do rány lépe než já prsty.

Máš hlad? zeptal jsem se.

Ani ne. Podél staré hradby je hodně myší. A pak, když k němu zavál pach z pytle, jež jsem přinesl, dodal: Ale troška hovězího či smčího by přišla vhod.

Vysypal jsem pytel kostí na hromadu před něho a on se k nim vrhl, aby se jich zmocnil. Pozorně je očichal a pak si vytáhl masitý kloub, do něhož se s vervou pustil. Vyrazíme si brzy na lov? V mysli mi přitom zobrazil vykované.

Asi tak za den či za dva. Do příště chci dobře zvládnout meč.

Já ti nic nevyčítám. Kravské zuby nejsou tak moc dobrá zbraň. Ale moc dlouho neotálej.

Pročpak?

Protože já dnes nějaké viděl. Ty bezcitné. Našli si na břehu řeky umrzlého jelena a jedli ho. Zkažené, páchnoucí maso, a oni ho jedli. Dlouho jim však nevydrží. Zítra se přesunou blíž.

Pak vyrazíme na lov zítra. Ukaž mi, kdes je viděl. Zavřel jsem oči a rozpoznal úsek břehu potoka, který mi Nighteyes vyvolal z paměti. Nevěděl jsem, že jsi zabrousil tak daleko! To jsi celou tu cestu urazil za dnešek, s poraněným pleckem?

Nebylo to zas tak daleko. Z jeho odpovědi jsem vycítil mírné holedbání. A věděl jsem, že po nich půjdeme. Sám se dokážu pohybovat mnohem rychleji. Je pro mě snazší najít je sám a zavést tě k nim, abychom je ulovili.

To není žádný lov, Nightyesi.

Ne. Ale je to něco, co děláme pro smečku.

Chvilí jsem s ním poseděl v přátelském mlčení a sledoval ho, jak s chutí ohlodává přinesené kosti. Během zimy hodně vyrostl. Jeho váha i svalová hmota díky dobré stravě a vysvobození z tísnivého prostoru klece hodně nabyly. Mohlo sněžit, ale jeho šedou srstí prorůstaly tlustší černé chlupy, jež vločkám a vlhkosti zabraňovaly proniknout do kožichu a na kůži. Celý voněl zdravím, nikoli nažluktou psinou necvičeného, překrmeného zvířete chovaného uvnitř, ale divokostí a čistotou. Včera jsi mi zachránil život. Tys mě zachránil před smrtí v kleci.

Myslím, že jsem byl tak dlouho sám, až jsem zapomněl, co je to mít přítele.

Nyní ustal v ohryzávání kosti a mírně pobaveně ke mně vzhlédl. Přítele? To je moc slabé slovo, bratře. A ve špatném smyslu. Nepohlížej na mě tak. Budu pro tebe tím, čím jsi ty pro mě. Spřízněným bratrem a smečkou. Ale nejsem vším, co budeš kdy potřebovat. Pustil se zase do kosti a já vsedě přemítal nad tím, co mi právě sdělil.

Hezky se vyspi, bratře, řekl jsem mu na odchodu.

Odfíkl si. Spát? To sotva. Měsíc se může ještě prodrat oblačným příkrovem a poskytnout mi trochu světla na lov. Pokud však ne, mohu spát.

Kývl jsem a zanechal ho nad jeho kostmi. Když jsem se vracel na hrad, připadal jsem si méně sklíčený a osamělý než předtím. Zároveň mne však hryzal pocit viny za to, že Nighteyes tolik přizpůsobí svůj život a vůli mně. Nějak se mi nezdálo, že by slídění za vykovanými bylo pro něj to nejlepší.

Je to pro smečku. Pro dobro smečky. Bezcitní se snaží vetřít do našeho teritoria. To nemůžeme připustit. Zdálo se, že je s tím vysvětlením spokojen, a připadalo mu divné, že se tím trápím. Dal jsem nám oběma kývnutím ve tmě za pravdu a zamířil jsem ke kuchyňským dveřím, zpátky za žlutým světlem a teplem.

Stoupal jsem po schodech ke svému pokoji a přemýšlel, co všechno jsem během uplynulých dní napáchal. Rozhodl jsem se, že vlče pustím na svobodu. Místo toho se z nás stali bratři. Nelitoval jsem toho. Šel jsem varovat Verityho před dalšími vykovanými poblíž Buckkeepu. Místo toho jsem zjistil, že o nich již ví, a připadl mi úkol studovat Elderlingy a pokusit se objevit další osoby zasvěcené do Umění. Požádal jsem ho, aby dal zahradu Kettricken a odvedl tak její mysl od raněných citů. Místo toho jsem ji oklamal a ještě více ji připoutal láskou k Veritymu. Na podestě jsem se zastavil, abych nabral dech. Možná všichni tančíme podle šaškovy taktovky, uvažoval jsem. Cožpak mi některé z těchto věcí sám nenavrhol?

Opět jsem v kapse nahmatal mosazný klíček. Proč to neudělat okamžitě? Verity v ložnici nebyl, zato Charim ano. Bez skrupulí mě vpustil a ani mi nebránil použít klíč. Vzal jsem plnou náruč svítek, které jsem tam objevil, bylo jich víc, než jsem čekal. Odesl jsem je do svého pokoje a položil na šatní truhlici. Rozdělal jsem v krbu oheň. Mrkl jsem na obvaz na pokousaném zákrčí. Byl to ošklivý cár látky prosáklý krví. Věděl jsem, že bych ho měl vyměnit. Báł jsem se ho však rozvázat. Až za chvíli. Přiložil jsem další dřevo na oheň. Probíral jsem se svítky. Pavouci, malinkaté písmo, vybledlé ilustrace. Pak jsem zvedl oči a rozhlédl se po místnosti.

Postel. Truhlice. Malý věšák u postele. Džber a mísa na vodu k mytí. Vskutku ošklivá tapiserie s králem Wisdomem, kterak se radí se zažloutlým Elderlingem. Svazek svíček na krbové římse. Jen sotva se to změnilo za ty roky, co jsem zde žil, od oné první noci, kdy jsem se sem přestěhoval. Bylo to holé a ponuré místo, nedotčené představivostí. Jen jsem klamal, lovil a zabíjel. A poslouchal. Spíš jako pes než člověk.

A to ani oblíbený pes, kterého by si hýčkali a chválili. Pouze jeden ze smečky pro všechno. Kdy jsem naposled slyšel o Shrewdovi? Nebo o Chadeovi? Dokonce i šašek se mi vysmívá. Čím jsem pro koho byl než jen nástrojem? Byl zde vůbec někdo, kdo by se o mě zajímal jen kvůli mně samotnému?

Najednou jsem nedokázal vystát svou vlastní společnost. Odložil jsem svitek, který jsem měl v ruce, a odešel z pokoje.

Když jsem zaklepal u dveří Patience, chvíli bylo ticho. "Kdo je?" ozval se hlas Lacey.

"Jen FitzChivalry."

"FitzChivalry!" Trocha překvapení v hlase. Na mě už bylo dost pozdě. Zpravidla jsem chodíval během dne. Pak jsem s úlevou zaslechl, jak kdosi oddělal závoru a zarachotila zástrčka. Řídila se mou radou, pomyslel jsem si. Dveře se pomalu otevřely, Lacey ustoupila, abych mohl dovnitř, a nejistě se usmála.

Vešel jsem, vřele jsem pozdravil Lacey a pak se rozhlédl, kde je Patience. Bude asi ve vedlejším pokoji, odtušil jsem. Avšak v koutě, s očima sklopenýma nad výšivkou, seděla Molly. Nepodívala se na mě ani nevzala mou přítomnost na vědomí. Vlasy pod krajkovým čepečkem měla svázané do drdolu. Na jiné ženě by snad modré šaty působily prostým a střízlivým dojmem. Molly v nich však nevypadala všedně. Její oči stále upřeně hleděly na výšivku. Podíval jsem se na Lacey a zjistil, že mě zpřima pozoruje. Otočil jsem se znovu k Molly a cosi uvnitř mě se hnulo. Čtyři kroky a byl jsem u ní. Poklekl jsem vedle její židle a ona se ode mě odtáhla. Popadl jsem ji za ruku a přitáhl si ji ke rtům.

"FitzChivalry!" ozval se za mnou rozlícený hlas Patience. Zvedl jsem oči, stála ve dveřích. Rty měla hněvivě semknuté. Odvrátil jsem se.

Molly se otočila jinam. Držel jsem ji za ruku a tiše řekl: "Já už takhle nemůžu dál. Ať je to jakkoli pošetilé, ať je to jakkoli nebezpečné, ať si ostatní myslí cokoli. Nemohu být od tebe pořád odloučen." Snažila se mi vysmeknout, tak jsem ji pustil, abych jí ne-pochroumal prsty. Místo toho jsem se jí chytil za sukni a křečovitě se držel záhybu jako umíněné děcko. "Aspoň něco řekni," žadonil jsem, ale promluvila jen Patience:

"FitzChivalry, to je neslušné. Okamžitě přestaň."

"Nebylo slušné ani moudré ani vhodné, aby se vám můj otec dvořil tak, jak se vám dvořil. Ale on se nerozpakoval. Myslím, že toho cítil tolik, jako já teď," řekl jsem, nespouštěje oči z Molly.

Tím jsem u Patience získal moment překvapení. Jenomže Molly odložila výšivku a vstala. Ukročila dozadu, a když bylo jasné, že ji buď musím pustit, nebo jí roztrhnu sukni, pustil jsem ji. Odstoupila ode mě. "Omluví mě lady Patience pro dnešní večer?"

"Samozřejmě," odpověděla Patience, ale v jejím hlase nebyla cítit žádná jistota.

"Když odejdeš, nic už mi nezbude." Věděl jsem, že to zní příliš dramaticky. Stále jsem klečel u židle.

"I když zůstanu, stále tady pro tebe nic nebude," pravila Molly vyrovnaně, sundala si zástěru a pověsila ji na věšák. "Jsem jen služebná. Ty jsi mladý šlechtic, nadto z královské rodiny. Nikdy mezi námi nemůže nic být. Pochopila jsem to, během posledních pár týdnů."

"Ne." Vstal jsem a vykročil za ní, ale vyvaroval se dalšího dotyku. "Ty jsi Molly a já jsem Newboy."

"Možná. Kdyby," připustila Molly. Poté vzdychla. "Ale ne teď. Nedělejte mi to těžší, než to je, sire."

Musíte mě nechat na pokoji. Nemám už kam jít, musím zůstat zde a pracovat, aspoň než si vydělám dost..." Náhle zavrtěla hlavou. "Dobrou noc, milady. Lacey. Sire." A odvrátila se ode mě. Lacey tiše stála. Všiml jsem si, že jí neotevřela dveře, ale Molly se u nich nezastavila. Dveře se za ní nekompromisně zavřely. V místnosti zavládlo tíživé ticho.

"Tak," vydechla po chvíli Patience. "Ráda vidím, že aspoň jeden z vás má rozum. Co si probůh myslíš, FitzChivalry, takhle sem vpadnout a skoro zaútočit na moji služebnou?"

"Myslel jsem, že ji miluji," odpověděl jsem nepokrytě. Sesul jsem se na židli a dal si hlavu do dlaní. "Myslel jsem, že jsem moc unavený z toho, jak jsem sám."

"Proto jsi sem přišel?" řekla skoro dotčeně Patience.

"Ne. Přišel jsem vás navštívit. Netušil jsem, že ona tu bude. Ale když jsem ji spatřil, dolehlo to na mě. Je to pravda, Patience. Nemůžu takhle dál."

"Ale to bys měl, protože stejně budeš muset." Slova to byla tvrdá, ale ona při nich vzdychla.

"Mluví Molly o tom... o mně? Před vámi. Musím to vědět. Prosím." Bušil jsem na hradbu jejich mlčení a díval se z jedné na druhou. "Opravdu si přeje, abych ji nechal být? To jsem se jí tolik zprotivil? Copak jsem nedělal vše, co jste po mně chtěla? Čekal jsem, Patience. Stranil jsem jí, dával jsem si pozor, abych nezavdal podnět k řečem. Ale kdy to má skončit? Anebo je to váš plán? Držet nás od sebe, dokud na sebe nezapomeneme? To vám nemůže vyjít. Já nejsem dítě a tohle není žádná hračka, již byste přede mnou mohla ukrývat a rozptylovat mě jinými nicůtkami. Tohle je Molly. A je to má láska a já ji nenechám jít."

"Bojím se, že musíš," řekla tvrdě Patience.

"Proč? Našla si jiného?"

Patience má slova odbyla mávnutím ruky, jako kdyby to byly mouchy. "Ne. Ona není přelétavá, to tedy ne. Je bystrá a příčinnivá, důvtipná a duchaplná. Dobře jsem si všimla, že jsi pro ni ztratil hlavu. Ale ona je i hrdá. Přišla mezitím na to, co ty odmítáš vidět. Že každý pocházejte z tak oddělených kruhů, že setkání

uprostřed je prakticky nemožné. I kdyby Shrewd souhlasil s tvým sňatkem, o čemž silně pochybuji, jak byste pak žili? Nemůžeš opustit hrad, jít dolů do města a pracovat ve svíčkárně. Víš dobře, že nemůžeš. A jakému postavení by se těšila, kdybys ji držel zde? Navzdory její dobrotě by lidé, kteří ji moc neznají, dokázali vidět jenom rozdíly ve vašem postavení. Spatřovali by v ní pouze důkaz tvých nízkých choutek. Och, tomu bastardovi padla do oka služka jeho macechy. Určitě po ní skočil někde za rohem, jednou, dvakrát, a teď za to musí pykat.' Víš, jaké řeči mám na mysli."

Věděl jsem. "Nestarám se o to, co by si lidé povídali."

"Možná bys to strpěl. Ale co Molly? A co vaše děti?" Mlčel jsem. Patience sklopila oči k rukám složeným v klíně. "Jsi mladý, FitzChivalry," řekla velmi klidně, velmi konejšivě. "Vím, že mi teď nevěříš. Ale možná potkáš jinou. Nějakou blíže tvému postavení. A ona zrovna tak. Snad si zaslouží vyhlídky na šťastný život. Snad by ses měl stáhnout. Dopřej si asi tak rok. A když se tvé city do té doby nezmění, pak..."

"Mé city se nezmění."

"Bojím se, že ani její ne," řekla otevřeně Patience. "Měla tě ráda, Fitzi. Aniž by věděla, kdo vlastně jsi, dala ti své srdce. Tolik mi řekla. Nechci zrazovat její důvěru ke mně, ale když uděláš, oč tě požádala, a necháš ji být, možná už ti to nikdy sama neřekne. A tak ti to povím já, a jen doufám, že mi nebudeš dávat vinu za tu bolest, kterou ti musím způsobit. Ona ví, že to tak nikdy nemůže být. Nechce být služkou, která by si vzala šlechtice. Nechce, aby její děti byly dcerami a syny hradní služby. A tak si šetří tu trochu peněz, které jí mohu vyplácet. Nakupuje si vosk a voňavky a věnuje se stále svému řemeslu, jak jen nejlépe umí. Chce si nějak našetřit dost peněz, aby mohla začít znovu, ve své vlastní svíčkárně. Nebude to hned tak brzy. Ale je to její cíl." Patience se odmlčela. "A v tom životě pro tebe nevidí žádné místo." Dlouho jsem jen seděl v hlubokém zamyšlení. Ani Lacey, ani Patience nemluvily. Lacey tiše pocházela ztichlou místností a připravovala čaj. Poté mi do ruky strčila šálek. Zvedl jsem oči a pokusil se na ni usmát. Položil jsem čaj opatrně stranou. "Věděla jste od začátku, že k tomu dojde?" zeptal jsem se. "Bála jsem se toho," řekla prostě Patience. "Ale zároveň jsem věděla, že s tím nemohu nic dělat. Ani ty." Stále jsem seděl a již nemyslel. Kdesi pod starou chýší ve vyhrabaném doupěti dřímал Nighteyes, čelist položenou na kosti. Jemně jsem se ho dotkl, ani jsem ho nevzbudil. Jeho klidný dech byl jako záchranná kotva. Byl mi oporou.

"Fitzi, co budeš dělat?"

Do očí se mi draly slzy. Zamžikal jsem a přešlo to. "To, co jste mi právě řekla," pravil jsem ztěžka.

"Kdypak jsem jednal jinak?"

Patience mlčela a já pomalu vstal. Poraněné zákrčí mi bolestivě pulsovalo. Pojednou se mi chtělo spát. Patience kývla, jako bych se již omluvil. U dveří jsem se zastavil. "Proč jsem sem dnes večer vlastně šel. Kromě toho, že jsem vás chtěl vidět. Královna Kettricken bude obnovovat Královninu zahradu. Tu na vrcholu věže. Zmínila se, že by ráda věděla, jaká byla původní úprava zahrady. Za časů královny Constance. Myslel jsem, že byste si to snad mohla vybavit. Pro ni."

Patience se zarazila. "Vypravuji si to. Moc dobře." Chvilí byla zticha, načež se rozzářila. "Nakreslím ti to a vysvětlím. Pak s tím můžeš jít za královnou."

Naše pohledy se střetly. "Myslím, že byste za ní měla jít vy. Myslím, že by ji to moc potěšilo."

"Fitzi, já to s lidmi nikdy moc neuměla," zajíkla se. "Jsem si jista, že bych jí připadala divná. A nudná. Nemohla bych —" zabreptla se a zmlkla.

"Královna Kettricken je velmi osamělá," pravil jsem tiše. "Má kolem sebe dámy, ale nemyslím, že by měla opravdové přátele. Kdysi jste také byla nastávající královnou. Nevzpomínáte si, jaké to bylo?"

"Myslím, že pro ni je to zcela jiné, než to bylo pro mne."

"Asi ano," souhlasil jsem. Otočil jsem se k odchodu. "Neboť jste především měla pozorného a milujícího manžela." Patience za mnou vyjekla leknutím. "A pak si nemyslím, že by princ Regal byl tehdy tak... chytrý, jako je dnes. A měla jste podporu Lacey. Ano, lady Patience. Jsem si jist, že je to pro ni zcela jiné. Mnohem těžší."

"FitzChivalry!"

U dveří jsem se zastavil. "Ano, milady?"

"Otoč se, když s tebou mluvím!"

Pomalu jsem se obrátil a ona na mě doslova zadupala. "Mluví z tebe tvá hořkost. Snažíš se mě zahanbit! Myslíš si, že nekonám svou povinnost? Že neznám svou povinnost?"

"Milady?"

"Zítra za ní zajdu. A ona si bude myslet, že jsem divná a nemotorná a roztěkaná. Bude ze mne znuděná a nebude si více přát, abych za ní ještě chodila. A pak se mi omluvíš za to, že jsi mě k tomu přiměl."

"Jsem si jist, že sama to víte nejlépe, milady."

"Nech si ty své lichotnické způsoby a zmiz. Otravo jeden." Opět dupla nohou, otočila se a prchla do ložnice. Když jsem odcházel, Lacey mi přidržela dveře. Rty měla pevně semknuté a byla zaražená.

"Copak?" zeptal jsem se jí na odchodu, protože jsem věděl, že mi chce něco říci.

"Myslela jsem, že jsi hodně jako tvůj otec," poznamenala jízlivě. "Jen nejsi tak tvrdohlavý. On by se nevzdal tak snadno jako ty." A s tím za mnou přibouchla dveře.

Chvilí jsem hleděl na zavřené dveře a pak zamířil zpátky do pokoje. Věděl jsem, že si musím vyměnit obvaz na krku a na rameni. Vyšel jsem první řadu schodů a paže mi na každém kroku cukala bolestí. Zastavil jsem se na podestě. Chvilí jsem sledoval hořící svíčky v držácích. Vystoupal jsem druhou řadu schodů.

Vytrvale jsem několik minut klepal. Škvírou pode dveřmi vycházelo žluté světlo svíce, ale když jsem zaklepal, rázem zhaslo. Vytáhl jsem nůž a dost hlučně jsem zkoušel uvolnit zástrčku na jejích dveřích. Mezitím ji vyměnila. Zdálo se, že je tam i závora, mnohem těžší, než jakou bych dokázal špičkou nože pozvednout. Vzdal jsem to a odešel.

Dolů to jde vždycky snáze než nahoru. Ve skutečnosti to může být ještě snazší, když má člověk poraněnou ruku. Shlížel jsem shora na vlny, jež se třísily jako bílé krajkoví o útesy v dáli. Nighteyes měl pravdu. Měsíc se trochu prodral skrze mračna. Lano mi v rukavicích mírně prokluzovalo a já jen tiše klel, když jsem se musel přidržovat zraněnou rukou. Ještě kousek, sliboval jsem si. Spustil jsem se o další dva kroky.

Římsa Mollyina okna byla poněkud užší, než jsem doufal. Měl jsem lano omotané kolem ramene a balancoval jsem ve výšce. Čepel nože jsem snadno prostrčil škvírou mezi okenicemi, byly velmi špatně dovřené. Horní zástrčka již povolila a já právě zápolil s dolní, když jsem zevnitř zaslechl její hlas:

"Jestli sem vlezeš, začnu křičet. Přijdou strážé."

"Pak bys jim měla postavit na čaj," odvětil jsem zlostně a znovu zalomcoval dolní zástrčkou.

V tu ránu Molly rozrazila okenice. Stála orámovaná oknem v mihotavém světle krbového ohně, který ji zezadu ozařoval. Měla noční košili, ale dosud nezapletené vlasy. Volně jí splývaly na ramena a po rozčesání zářily. Přehodila si přes ramena šál.

"Běž pryč," osopila se na mě. "Vypadni odsud."

"Nemohu," zasupěl jsem. "Nemám již sílu, abych se vyšplhal nahoru, a lano není dost dlouhé, aby dosáhlo k úpatí zdi."

"Dovnitř nemůžeš," trvala neústupně na svém.

"Tak dobře." Posadil jsem se na okenní římsu s jednou nohou do místnosti, zatímco druhá mi volně visela z okna. Ofukoval mě vítr, čeřil jí noční košili a rozdmýčával plameny v krbu. Nic dalšího jsem neříkal. Po chvíli se začala třást zimou.

"Co chceš?" zeptala se vztekle.

"Tebe. Chtěl jsem ti říci, že zítra půjdu za králem, abych ho požádal o svolení ke sňatku s tebou." Ta slova mi vyšla z úst bezděčně, nic takového jsem neplánoval. Náhle mě přemohl závrtný pocit, že mohu říci a udělat cokoli. Naprosto cokoli.

Moly na mě chvíli zírala. Tichým hlasem řekla: "Já si tě nechci vzít."

"O tom jsem mu nic říkat nechtěl," zazubil jsem se na ni.

"Jsi nesnesitelný!"

"Ano. A taky hrozně prochladlý. Prosím, pusť mě alespoň dovnitř, ať tu tolik nezmrzám."

Nesvolila. Ale ustoupila od okna. Zlehka jsem skočil dovnitř, nedbaje bolestivého cuknutí v paži. Zavřel jsem a zajistil okenice. Přešel jsem pokoj, poklekl u krbu a přiložil na oheň pořádná polena, aby z místnosti vypudil chlad. Potom jsem vstal a nahříval si nad ním ruce. Molly neřekla ani slovo. Stála vzpřímená opodál, ruce zkřížené na prsou. Podíval jsem se na ni a usmál se.

Ona však nikoli. "Měl bys už jít."

Cítil jsem, jak mi úsměv z tváře mizí. "Molly, prosím, jen si se mnou promluv. Myslel jsem, když jsme spolu naposled mluvili, že si jeden s druhým rozumíme. A ty teď se mnou nemluvíš a odvrácíš se... nevím, co se změnilo. Nechápu, co se mezi námi děje."

"Nic." Pojednou vypadala velice křehce. "Nic se mezi námi neděje. Nic se mezi námi nemůže stát."

FitzChivalry —" a to jméno z jejích rtů znělo tak cizí - "měla jsem čas přemýšlet. Kdybys takhle za mnou přišel před týdnem, nebo před měsícem, vášnivý a usměvavý, vím, že bych neodolala." Bezděčně svolila k přízračnému posmutnělému úsměvu. Jako kdyby vzpomínala na zesnulé dítě, kterak jednoho dávného letního dne vesele dovádělo. "Ale tys nepřišel. Byl jsi korektní a praktický a dělal jen ty správné věci. A jakkoli to může znít pošetile, právě to mě zraňovalo. Říkala jsem si, že mě miluješ tak hluboce, jak jsi sám prohlásil, a že nic - žádné zdi, žádné způsoby, pověst či etiketa — se ti nemohou postavit do cesty, aby ses se mnou vídal. Tu noc, kdy jsi přišel, když jsme... ale nic se tím nezměnilo. Už jsi znovu nepřišel."

"Ale to bylo kvůli tobě, kvůli tvé pověsti -" spustil jsem zoufale.

"Mlč. Říkala jsem ti, že je to pošetilé. Ale city nemusí být moudré. City prostě jsou. Tvá láska ke mně nebyla moudrá."

Ani má k tobě. Pochopila jsem to. A taky jsem pochopila, že moudrost musí převážet nad city."

Vzdychla. "Tolik mě to rozhněvalo, když se mnou tvůj strýc poprvé mluvil. Hrozně mě to rozčílilo."

Vzbudil ve mně akorát vzdor, pevné odhodlání vytrvat navzdory všemu, co stálo mezi námi. Ale já nejsem kámen. I kdybych byla, dokonce i kámen lze omílat ustavičným přikapáváním chladného, zdravého rozumu."

"Můj strýc? Princ Regal?" Nemohl jsem uvěřit té proradnosti.

Vážně přikývla. "Chtěl, abych o jeho návštěvě nikomu nevyprávěla. Nic by se nezískalo tím, jak říkal, kdyby ses o tom dozvěděl ty. Cítil potřebu jednat v nejlepším zájmu své rodiny. Říkal, že bych to měla pochopit. Já to pochopila, ale velmi mě to rozčílilo. Teprve časem mi došlo, že je to i v mém nejlepším zájmu." Zmlkla a přejela si rukou po tváři. Plakala. Zatímco mluvila, slzy se jí tiše řinuly po tváři.

Šel jsem přes pokoj k ní. Váhavě jsem ji objal pažemi. Nebránila se, což mě překvapilo. Opatrně jsem ji držel, jako by byla motýl, kterého bych mohl lehce rozmáčknot. Sklopila hlavu, takže mi čelem skoro spočívala na rameni, a tvář proti mému hrudníku řekla: "Za několik měsíců budu mít našetřeno dost peněz, abych mohla začít znovu. Ne si hned otevřít obchod, ale pronajmout si někde místnost a najít si práci, která by mě uživila. A začnu šetřit na kráček. Tak to mám v úmyslu. Lady Patience je laskavá a Lacey se stala mou opravdovou přítelkyní. Jenže mě nebaví být služkou. A nebudu to dělat déle, než budu muset." Zmlkla a jen tiše stála v objetí mých paží. Slabě se chvěla, jakoby vyčerpáním. Zdálo se, že jí došla slova.

"Copak ti můj strýc povídal?" zeptal jsem se obezřele.

"Och." Naprázdno polkla a trochu ke mně pozvedla tvář. Myslím, že si osušila slzy o mou košili. "Jen to, co jsem od něho měla čekat. Když ke mně přišel poprvé, byl upjatý a rezervovaný. Považoval mě, myslím, za... běhnu z ulice. Přísně mě varoval, že král již nestrpí žádné další skandály. Chtěl vědět, zda nečekám dítě. Samozřejmě mě to rozčílilo. Řekla jsem mu, že je to nesmysl. Že jsme nikdy..." Molly zmlkla a já cítil, jak hluboce ji ponížilo už jen to, že jí někdo položil takovou otázku. "No a potom mi řekl, že je-li to tak, pak je vše pořádku. Ptal se, jaké odškodnění si podle mne zasloužím za to, žeš mě oklamal."

Jako kdyby mi při tom slově rýpl do žaludku nožikem. Má zuřivost vzrůstala, ale přinutil jsem se být zticha, aby mi vše mohla vypovědět.

"Řekla jsem mu, že nečekám nic. Že jsem oklamala sama sebe, stejně jako jsi mě oklamal ty. Potom mi nabídl peníze. Abych prý odešla pryč. A nikdy už o tobě nemluvila. Ani o tom, co se mezi námi stalo."

Mluvil se jí nesnadně. Její hlas byl s každou větou vyšší a stísněnější. Snažila se navodit zdání klidu, který v ní nebyl, jak jsem dobře poznal. "Nabídl mi tolik, že bych si mohla otevřít svíčkárnu. Rozhněvalo mě to. Řekla jsem mu, že se nedám uplatit, abych někoho přestala milovat. Že kdyby mě nabídnuté peníze dokázaly přimět, abych milovala či nemilovala, pak bych vskutku byla běhna. On se strašně rozzlobil, ale odešel." Vtom roztřeseně vzlykla, pak se ovládla a zmlkla. Dal jsem jí ruce zlehka kolem

ramen, vnímaje dotekem její napětí. Pohladil jsem ji po vlasech, něžněji než kteréhokoli koně po hřívě, a taky hebčeji. Molly celá ztichla.

"Regal páchá zlo," slyšel jsem se říkat. "Snaží se mě ranit tím, že tě odsud vypudí. Zostudit mě tím, že ti ublíží." Zakroutil jsem pro sebe hlavou, udiven svou pitomostí. "Měl jsem to předvídat. Myslel jsem jen na to, že by proti tobě mohl klevetit. Nebo zařídit, aby se ti stala nějaká fyzická újma. Ale Burrich měl pravdu. Ten člověk nemá žádnou morálku, neřídí se žádnými pravidly."

"Zprvu byl odměřený. Ale ne sprostý a hrubý. Přišel jen jako králův posel, jak říkal, a taky sám za sebe, aby zamezil skandálu a nikdo další se o tom nedozvěděl. Snažil se hovoru spíše vyhýbat, nikoli k němu zavdávat příčinu. Později, když jsme spolu mluvili již vícekrát, říkal, že mě nerad vidí takhle v úzkých a že řekne králi, že za to nemohu já. Dokonce ode mne koupil svíčky a zařídil, aby se i ostatní dozvěděli, co prodávám. Věřím, že se mi snaží pomoci, FitzChivalry. Nebo se o to stará."

Když jsem uslyšel, že hájí Regala, ranilo mě to víc než jakákoli jiná urážka či výtky, kterou by proti mně namířila. Prsty se mi zamotaly do jejích hebkých vlasů. Opatrně jsem je vyprostil. Regal. Celé týdny jsem chodil sám jako tělo bez duše, vyhýbal se jí a nemluvil s ní, aby z toho nebyl skandál. Nechával jsem ji na pokoji, jen aby Regal mohl přijít místo mě. Nedvořil se jí, to ne, ale získal si ji svým osvědčeným šarmem a naučenými slovy. Trpělivě narušoval její představu o mně, když jsem nebyl přítomen, abych jeho řeči nemohl vyvracet. Tvářil se jako její spojenec, zatímco já byl odsouzen k potupnému mlčení, a tak se ze mě časem vyklubal nerozumný holobrádek, bezohledný ničema. Kousl jsem se do jazyka, ještě než jsem jí o Regalovi stačil povědět něco špatného. Vyznělo by to jen jako plytký vzdor chlapce, který se snaží oplácet někomu, kdo se snaží postavit jeho ztřeštěné vůli.

"Mluvila jsi někdy o Regalových návštěvách před Patience a Lacey? Co o něm říkaly?"

Zavrtěla hlavou a z jejích vlasů přitom vystoupila jemná vůně. "Varoval mě, abych o tom nikde nemluvila. 'Ženské tlachy,' říkal, a já vím, že je to pravda. Ani jsem o tom neměla vykládat tobě. Povídal, že Patience s Lacey si mě budou považovat víc, když to bude vypadat, že jsem k tomu rozhodnutí dospěla sama. A také říkal... že ty bys mě nenechal jít... kdyby sis myslel, že to rozhodnutí pochází od něj. Musíš prý věřit, že jsem se od tebe odvrátila sama."

"Zná mě opravdu dobře," připustil jsem.

"Neměla jsem ti to říkat," zamumlala. Kousek se ode mě poodtáhla a zadívala se mi do očí. "Nevím, proč jsem to udělala."

Její oči a vlasy měly barvy lesa. "Snad že jsi nechtěla, abych tě nechal jít?" zkusil jsem to.

"To musíš," řekla. "Oba přece víme, že pro nás není žádná budoucnost."

Na okamžik zavládlo ticho. Oheň v krbu spokojeně praskal. Nikdo z nás se nehýbal. Já se však ocitl kdesi jinde, odkud jsem palčivě vnímal každou její vůni a dotek. Její oči, bylinková vůně její pleti a vlasů byly zajedno s hřejivostí a pružností jejího těla pod měkkou vlněnou noční košilí. Zakoušel jsem ji jako zcela novou barvu, která mi náhle vyvstala před očima. Všechny obavy, ba i myšlenky byly přerušeny tímto nenadálým vědomím. Věděl jsem, že se chvěji, protože mi položila ruce na ramena a sevřela je, aby mě uklidnila. Z jejích rukou se prese mne řinulo teplo. Sklopeným zrakem jsem jí pohlédl do očí a užasl při tom, co jsem tam spatřil.

Políbila mne.

Ten prostý úkon, když mi nabídla svá ústa, byl jako otevření stavidla. Následoval dlouhý nepřetržitý polibek. Neustali jsme, abychom se zamýšleli nad moudrostí nebo morálkou, vůbec jsme neváhali. Svolení, které jsme dali jeden druhému, bylo absolutní. Společně jsme vstoupili do té novosti a nedokážu si představit hlubší splynutí, než jaké přivodil náš společný úžas. Do té noci jsme oba vstoupili celí, nespoutáni očekáváním nebo vzpomínkami ostatních. Neměl jsem na ni větší právo než ona na mne. Ale dával jsem a bral a přísahám, že toho nikdy nebudu litovat. Vzpomínka na něžnou nemotornost z oné noci je tím nejopravdovějším majetkem mé duše. Rozechvělými prsty jsem zašmodrchal mašli ve výstřihu její noční košile do beznadějného uzlu. Molly se zdála být zkušena a jistá, jak se mě dotýkala, avšak jen aby prudkým nádechem prozradila svůj údiv, když jsem jí vyšel vstříc. — Bylo to všechno jedno. Naše nevědomost ustoupila vědění nekonečně staršímu než my dva dohromady. Snažil jsem se být něžný a silný, ale zároveň jsem nestačil žasnout nad její silou a něžností.

Slyšel jsem to nazývat tancem, slyšel jsem to nazývat zápasem. Někteří muži o tom mluví s protřelým

smíchem, jiní s pohrdáním. Slyšel jsem o tom brebentit statné trhovkyně, jako když slepice kvokají nad kůrkami chleba, obracely se na mne prostitutky, jež směle vychvalovaly své zboží jako pouliční prodavači čerstvé ryby na hácích. Já sám si myslím, že některé věci jsou mimo možnosti slov. Modrou barvu lze jedinečně zakusit, stejně jako vůni jasmínu či zvuk flétny. Obnažená křivka horkého ramene, jedinečně ženská měkkost poprsí, překvapené vyjeknutí, když všechny zábrany rázem povolí, parfém na jejím hrdle, příchut' její kůže, to všechno jsou pouze části, a jakkoliv mohou být krásné, neobsahují v sobě celek. Ani tisíc takových detailů to stále nevypoví.

Z polen v krbu mezitím zbyly tmavě rudé uhlíky. Svíce dávno dohořely. Jako bychom byli na místě, kam jsme vešli jako cizinci, a zjistili jsme, že je to domov. Myslím, že bych se byl vzdal celého zbytku světa, jenom abych mohl zůstat v ospalém hnízdečku ze zmuchlaných přikrývek a peřin a vdechovat její hřejivý klid.

Bratře, to je v pořádku.

Vyskočil jsem jako ryba na udici a vytrhl Molly z ospalého snění. "Copak je?"

"Jen křeč v lýtku," zalhal jsem a ona se důvěřivě zasmála. Taková prostá, nevinná lež, ale já se rázem cítil zahanben, styděl jsem se za všechny ty lži, které jsem kdy vyslovil, a za všechny pravdy, které jsem proměnil ve lži tím, že jsem šije nechal pro sebe. Otevřel jsem ústa, abych jí všechno vypověděl. Že jsem vrah v královských službách, králův vražedný nástroj. Že to, co mi té noci vyjevila, se mnou sdílel můj bratr vlk. Že se oddala muži, který zabíjel ostatní lidi a sdílel svůj život se zvířetem.

Bylo to však nemyslitelné. Kdybych jí o těch věcech vyprávěl, jen bych ji ranil a zahanbil. Cítila by se navždy znečištěna mými doteky. Řekl jsem si, že bych strpěl, kdyby pohrdala mnou, avšak že bych nesnesl, kdyby pohrdala sama sebou. Řekl jsem si, že raději zatnu zuby, protože je to ušlechtlejší, když si ta tajemství ponechám pro sebe, bude to jistě lepší než dopustit, aby ji pravda zničila. Nelhal jsem si tehdy?

Nelžeme si snad všichni?

A tak jsem tam ležel ovinutý jejími hřejivými pažemi a po boku mě zahřívalo její hebké tělo, zatímco jsem si sliboval, že se změním. Přestanu být vším, čím jsem doposud byl, a pak jí to nebudu muset nikdy říkat. Hned zítra, sliboval jsem si, řeknu Chadeovi a Shrewdovi, že už pro ně nebudu zabíjet. Zítra vysvětlím Nigteyesovi, proč musím přerušit své pouto s ním. Zítra.

Ale ještě dnes, v onen den, kdy už začínalo svítat, jsem musel s vlkem po boku vyrazit na lov vykovaných a zabíjet. To proto, že jsem chtěl jít za Shrewdem s čerstvým triumfem v kapse, aby se obměkčil a prokázal mi laskavost, o niž ho požádám. Ještě dnes večer, až budu mít ten masakr za sebou, ho požádám, abychom se s Molly směli vzít. Slíboval jsem si, že jeho svolení bude znamenat počátek mého nového života, života muže, který již nebude muset strážit svá tajemství před ženou, již miluje. Políbil jsem ji na čelo a pak jsem ze sebe zlehka sundal její ruce.

"Musím tě teď opustit," zašeptal jsem a ona sebou trhla. "Ale modlím se, aby to nebylo na dlouho. Ještě dnes půjdu za Shrewdem, abych ho požádal o svolení k našemu sňatku."

Pohnula se a otevřela oči. V mírném údivu mě sledovala, jak nahý vylézám z její postele. Přiložil jsem na oheň a vyhýbal se jejímu upřenému pohledu, zatímco jsem sbíral své šatstvo a oblékal se. Nebyla až tolik plachá, protože když jsem při utahování opasku zvedl oči, ona na mne hleděla a usmívala se. Začervenal jsem se.

"Cítím, že jsme již sezdáni," zašeptala. "Nedokážu si ani představit, že by nás vyřknutí nějakých slibů mohlo spojit ještě opravdověji."

"Ani já." Usedl jsem na okraj postele a ještě jednou vzal její ruku do své. "Ale pocítím velké zadostiučinění, když se o tom všichni dozvědí. A to, má paní, vyžaduje svatbu. A veřejné vyznání všeho toho, co ti mé srdce již odpřísáhlo. Ale teď už musím jít."

"Ještě ne. Zůstaň aspoň chvíli. Určitě máš ještě trochu času, než se ostatní začnou probouzet."

Sklonil jsem se nad ní a políbil ji. "Musím jít už teď, abych vytáhl jistý kus lana, který visí z cimbuří k oknu mé paní. Jinak by to mohlo dát podnět k řečem."

„Alespoň počkej, než ti vyměním obvaz na krku a na paži. Kde ses tak zranil? Chtěla jsem se zeptat už v noci, jenže..."

Usmál jsem se na ni. "Já vím. Měli jsme důležitější věci na práci. Ne, drahá. Ale slibuji ti, že ještě dnes

ráno to udělám, až budu u sebe v pokoji." Když jsem ji nazval svou "drahou", připadl jsem si rázem jako muž, žádné jiné slovo mi ten pocit předtím nedalo. Políbil jsem ji s předsevzetím, že hned vzápětí půjdu, ale přistihl jsem se, že otálím, když mě polaskala na krku. Vzdychl jsem. "Opravdu už musím jít."

"Já vím. Ale ještě jsi mi neřekl, jak ses zranil."

Z jejího hlasu jsem poznal, že má zranění nepovažuje za vážná, ale jenom hledá záminku, jak mě u sebe déle zdržet. Přesto mi byla hanba a snažil jsem se, aby má lež byla pokud možno neškodná. "Pokousal mě pes. Fenka ve stájích, která měla štěňata. Asi jsem ji neznal tak, jak jsem si myslel. Shýbl jsem se, abych si vzal jedno štěňátko, a ona po mně vyjela."

"Chudáčku. Co se dá dělat. Víš jistě, že sis to dobře vyčistil? Kousnutí zvířete se snadno zanítí."

"Vyčistím si to znovu, až si to budu převazovat. A teď už musím jít." Přikryl jsem ji peřinou, ale ne bez záchvěvu lítosti, že musím opustit její vyhráté hnízdečko. "Ještě se trochu prospí, než se rozední."

"FitzChivalry!"

U dveří jsem se zastavil a otočil se. "Ano?"

"Přiď dnes večer za mnou. Ať už král řekne cokoli."

Otevřel jsem ústa na protest.

"Slib mi to. Jinak... dnešek nepřežiji. Slib mi, že se ke mně vrátíš. Bez ohledu na to, co řekne král, pamatuj si to. Jsem teď tvá žena. A navždy budu. Navždy."

Srdce se mi při těch oddaných slovech zastavilo a já se nezmohl na víc než na němé přikývnutí. Můj výraz musel vypovídat za vše, neboť úsměv, kterým mě obdařila, byl jasný a zářivý jako zlaté letní slunce. Zvedl jsem závoru a vyhákl petlici na dveřích. Zlehka se otevřely a já zíral do zešeřelé chodby.

"Určitě za mnou zamkni," zašeptal jsem a vyklouzl od ní do zbylé noci.

2 Lov

Umění, tak jako kterékoli jiné disciplíně, se lze naučit mnoha způsoby. Galen, mistr Umění za krále Shrewda, používal techniky deprivace a nucených útrap, aby u svých žáků rozbořil mentální zábrany. Jakmile žákovi vnutil roli potupného přežívání, jeho mysl se stala přístupnou Galenově vpádu a byla nucena přijmout jeho techniky Umění. A zatímco jeho žáci, kteří vydrželi výcvik a posléze se z nich stala Galenova koterie, všichni zvládali Umění na spolehlivé úrovni, žádný z nich neprojevoval nikterak silný talent. Galen si údajně chvalořečil za to, že vybral žáky s malým talentem a naučil je spolehlivě Umění. To je možná pravda. Anebo si zvolil žáky s velkým potenciálem a potom je degradoval na adekvátní nástroje.

Bylo by možné srovnat techniky Galena a Solicity, hradní mistryně Umění z předchozího období. Solicity poskytla základní výcvik mladým princům Veritymu a Chivalrymu. Podle Verityho slov hodně docílila pomocí vldnosti a celkového zklidnění žáků, aby tak snížili svoje bariéry. Verity i Chivalry z jejích rukou vyšli jako zdatní a silní praktikanti Umění. Solicity bohužel zemřela dříve, než stačila završit jejich pokročilý výcvik a než Galen vůbec postoupil na tovaryšský post lektora Umění, člověk se může jen dohadovat, kolik vědění si s sebou vzala do hrobu a jaký potenciál této královské magie nebude již nikdy objeven.

Toho rána jsem se ve svém pokoji moc nezdržel. Oheň mezitím vyhasl, ale chlad, jež jsem tam cítil, nebyl jen chladem nevytopené místnosti. Ta místnost byla jako prázdná skořápka života, jehož jsem měl brzy zanechat. Zdála se ještě pustší než kdy předtím. Stál jsem do pasu nahý a třásl se zimou, když jsem se myl v neohřáté vodě a opožděně si měnil obvaz na paži a krku. Nezasloužil jsem si, aby mé rány vyhlížely tak čistě, jak vyhlížely. Nicméně se hojily dobře.

Teple jsem se oblékl, vzal si prošívanou horalskou košili a přes ni těžký kožený kabát. Natáhl jsem si silné kožené nohavice a pevně si je přivázal k nohám koženými řemínky. Vzal jsem si příruční nůž a vyzbrojil se též krátkou dýkou. Ze své pracovní soupravy jsem vyňal nádobku s muchomůrkou zelenou v prášku. Navzdory tomu všemu jsem si připadal nechráněný a navíc pošetilý, když jsem opouštěl svůj pokoj.

Šel jsem rovnou do Verityho věže. Věděl jsem, že už na mě bude čekat, aby mi udělil lekci v Umění.

Nějak ho budu muset přesvědčit, že dnešní den musím vyrazit na lov vykovaných. Svižně jsem vyrazil do schodů, máje na mysli jediné přání, aby už ten den byl za mnou. Celým svým bytím jsem se momentálně soustředil na okamžik, kdy zaklepu u Shrewdových dveří a požádám ho o svolení vzít si Molly. Už při pouhé myšlence na ni mě zalila podivná směsice neznámých pocitů, které mne na schodech přiměly zpomalit krok, jak jsem o nich snažně přemítal. Pak jsem to vzdal, neboť to nemělo cenu. "Molly," řekl jsem si nahlas, leč tiše. Její jméno bylo jako magické zaklínadlo, posilovalo mé odhodlání a podněcovalo mě k činu. U dveří jsem se zastavil a hlasitě zabušil.

Verityho souhlas jsem spíše vycítil než uslyšel. Zatlačil jsem do dveří a vešel dovnitř. Dveře jsem za sebou zavřel.

Napohled v místnosti panoval klid. Otevřeným oknem dovnitř vanula studená bríza a Verity u něj trůnil na své sedačce. Jeho ruce nečinně spočívaly na okenním parapetu a oči byly upřené na vzdálený horizont. Tváře měl růžové a tmavé vlasy rozčuchané neposednými prsty větru. Až na mírný průvan z okna byla místnost ztichlá a klidná. Přesto jsem cítil, jako bych vstoupil do větrného víru. Verityho vědomí se vyvalilo proti mně a já byl vtažen do jeho mysli, vržen spolu s jeho myšlenkami a Uměním daleko na moře. Unášel mě s sebou po všech lodích v dosahu své mysli. Bylo to opojné. Tu jsme se otřeli o myšlenky kapitána kupecké lodi: "...bude-li cena přijatelná, při zpáteční cestě nalož olej..." a potom jsme přeskočili k čiperné opravářce sítí, jejíž čnělkový klín se divoce míhal vzduchem. Ta si pro sebe cosi zamumlala, když na ni kapitán houkl, aby si s prací pospíšila. Natrefili jsme na kormidelníka, který se strachoval o svou těhotnou ženu v domácnosti, a tři rodiny dolující v kalném ranním světle mlže z mořského dna, než ho příliv znovu zaplaví. Navštívili jsme ještě asi tucet dalších osob, než nás Verity náhle povolal zpátky do věže a do svých těl. Cítil jsem závrat' jako malý chlapec, kterého táta vysadil do výše, aby si prohlédl všechen ten zmatek na tržišti, a pak ho postavil zpátky na nohy, do jeho dětské perspektivy hemžící se lidskými koleny a nohama.

Popošel jsem k oknu a stoupl si vedle Verityho. Stále zíral přes vodu na horizont. Pojednou jsem pochopil jeho mapy a to, proč je vytváří. Ona síť životů, kterých se tak letmo dotýkal, se mi nyní jevila, jako by přede mnou rozevřel dlaň a odhalil hrst převzácných drahokamů. Lidé. Jeho lidé. Nebylo to skalnaté pobřeží nebo vydatné pastviny, nad nimiž držel stráž. Byli to tito lidé, jasné záblesky ostatních životů, které sám neprožíval, ale přesto mu byly drahé. Tohle bylo Verityho království. Zeměpisné hranice vyznačené na pergamenu je pro něho pouze vymezovaly. Na okamžik jsem s ním sdílel jeho bezradnost nad tím, jak může někdo chtít těmto lidem ubližovat, a rovněž zběsilé odhodlání, že rudé lodě si již nesmí vzít ani jeden další život.

Jak závrat' odeznívala, svět kolem mne se ustaloval, na vrcholu věže panoval klid. Verity, aniž na mě pohlédl, řekl: "Takže. Dneska lov."

Přikývl jsem, nedbaje toho, že mé gesto neviděl. Nehrálo to roli. "Ano. Vykovaní jsou blíže, než jsme vůbec tušili."

"Čekáš, že s nimi budeš bojovat?"

"Říkal jste mi, abych se připravil. Nejdříve zkusím jed. Ten však možná tak hltat nebudou. Nebo se mě pokusí znovu napadnout. A tak si беру nůž, čistě pro případ."

"To jsem tušil. Ale vezmi si raději tohle." Zpoza židle vytáhl meč v pochvě a vložil mi ho do rukou. Chvilí jsem na to udiveně hleděl. Povrch kůže byl nádherně zdobený, jílec se vyznačoval krásnou jednoduchostí, jež je typická jen pro zbraně a nástroje zhotovené mistrem. Na Verityho pokyn jsem vytáhl meč z pochvy. Kov se oslnivě blýskal a třpytil, kování a ohyby, v nichž byla jeho síla, navozovaly slabé světelné vlnění po celé délce čepele. Zvedl jsem meč a cítil, jako by se mi vznášel v ruce, nehmotný a čekající. Byla to mnohem skvostnější zbraň, než jakou jsem si zasloužil svými šermířskými dovednostmi. "Měl bych ti ho samozřejmě předat s pompou a okázalostí. Ale dávám ti ho už teď, protože bez něj by ses už nemusel vrátit. Během zimních oslav si ho od tebe nejspíš vyžádám zpět, abych ti ho pak mohl předat se všemi náležitostmi."

Zasunul jsem meč zpátky do pochvy a znovu ho tasil, než by řekl švec. Nikdy jsem nevlastnil tak překrásný výrobek lidských rukou. "Připadám si, jako bych vám na něj měl přísahat či něco takového," řekl jsem hloupě.

Verity se pousmál. "Regal by jistě nějakou přísahu vyžadoval. Co se týče mne, myslím, že muž mi nemusí

přísahat na meč, když se mi už zapřísahal svým životem."

Zaplavil mě silný pocit viny. Sebral jsem v sobě veškerou kuráž.%, Verity, můj princí. Dnes vyrazím, abych vám sloužil jako úkladný vrah."

Dokonce i Verity byl zaskočen. "To jsou přímá slova," poznamenal obezřele.

"Myslím, že je čas na přímá slova. Takhle vám budu sloužit dnes. Ale mé srdce je tím již unaveno.

Zapřísahal jsem se vám svým životem, jak jste řekl, a když přikázete, musím v tom pokračovat. Přesto vás žádám, abyste mi našel jiný způsob, jak bych vám sloužil."

Verity mlčel snad celou věčnost. Podepřel si pěsti bradu a vzdychl. "Kdybys byl přísahal pouze mně, snad bych ti mohl odpovědět ihned a prostě. Ale já jsem jen následníkem trůnu. Tuto žádost musíš přednést svému králi. Stejně jako ho musíš žádat o svolení k sňatku."

Ticho v místnosti se nyní rozlilo do šíře a hloubky a vytvořilo mezi námi odstup. Nedokázal jsem ho překlenout. Konečně Verity promluvil: "Ukázal jsem ti, jak střežit své sny, FitzChivalry. Pokud ale zapomínáš hlídat svou bdělou mysl, nemůžeš pak ostatní vinit z toho, co vyžádáš ty sám."

Vší silou jsem potlačil svůj hněv. "Jak moc?" zeptal jsem se odměřeně.

"Minimum, o tom tě ujišťuji. Jsem sice zvyklý střežit své vlastní myšlenky, ale méně se už blokuji před myšlenkami ostatních. Zvláště myšlenkami někoho v Umění tak silného, ač nevyzpytatelného, jako jsi ty. Nechtěl jsem být přítomen tvé... schůzce."

Zmlkl. Já se neodvažoval promluvit. Nešlo jen o to, že mé vlastní soukromí bylo tak ošklivě vyraženo. Ale co Molly! Jak to kdy vysvětlím Molly, to jsem si neuměl představit. Ani jsem nesnesl pomýšlení na to, že by se mezi nás vetřela další nevyslovená lež, přestrojená za mlčení. A jako obvykle, Verity byl pravdivý jako jeho jméno!). Byla to má vlastní neopatrnost. Verity velice tiše pravil:

"Abych pravdu řekl, závidím ti, chlapče. Kdyby to bylo na mně, ženil by ses ještě dnes. Pokud ti Shrewd dnes nedá své svolení, zapiš si do srdce a oznam i lady Rudé Sukni následující: až budu králem já, budete se moci vzít, kdykoli a kdekoli budete chtít. Neudělám vám to, co jiní udělali mně."

Myslím, že v tu chvíli jsem pochopil, oč všechno byl Verity připraven. Je však jedna věc soucítit s mužem, jemuž ženu vybrali jiní. A druhá věc je opustit lože své milované a tu si uvědomit, že člověk, kterého mám rád, nikdy nepozná plnost toho, co jsem zažil s Molly. Jak hořké pro něj muselo být jen letmo zahlédnout, co jsme s Molly sdíleli a co jemu zůstane navždy odepřeno.

"Verity. Děkuji," řekl jsem.

Krátce jsme se střetli očima a on se na mě znaveně usmál.

"Dobrá. Ačkoliv," zaváhal, "tohle není slib, takže to tak neber. Ale možná s tím budu moci něco dělat i tak. Možná bys neměl čas působit jako... diplomat, kdybys obdržel jiné úkoly. Úkoly, které jsou pro nás mnohem přínosnější."

"A to?" zeptal jsem se opatrně.

"Mých lodí den ze dne přibývá, jak pod rukama mistrů získávají tvar. A mně je opět odepřeno to, co bych si nejvíce přál. Nebudu s nimi moci vyplout. Je pro to hodně rozumných důvodů. Tady mohu mít o všem patřičný přehled a všechno řídit. Tady neriskuji svůj život v boji s rudými piráty. Tady mohu koordinovat útoky několika lodí najednou a poslat pomoc vždy tam, kde je jí nejvíce třeba." Odkáslal si.

"Na druhé straně, nepocítím na tváři vítr a neuslyším ho lomožit v plachtoví a nikdy nebudu moci bojovat s rudými nájezdníky tak, jak toužím, s mečem v ruce, zabíjet je rychle a čistě, prolévat krev za krev, kterou prolili oni." Zatímco mluvil, jeho rysy prostoupil ledový vztek. Po chvilkovém mlčení o něco klidněji pokračoval: "Takže. Aby se tyto lodě co nejlépe využily, na palubě každé z nich musí být někdo, kdo alespoň dokáže přijímat mé instrukce. Ideální by bylo, kdyby mi někdo mohl přenášet podrobnosti o tom, co se na palubě lodi děje. Dneska jsi názorně viděl, jak jsem omezený. Mohu poznat myšlenky určitých lidí, to ano, ale nemohu je řídit, pokud jde o to, co si sami myslí. Občas se mi podaří objevit někoho vůči Umění vnímavějšího, a tak mohu jeho myšlenky ovlivňovat. To však není totéž jako obdržet rychlou odpověď na přímou otázku.

Uvažoval jsi někdy o službě na moři, FitzChivalry?"

Kdybys teď řekl, že mě zaskočil, byla by to příliš slabá slova. "Právě jste mi připomněl, že mé schopnosti v Umění jsou nevyzpytatelné, Sire. A včera jste mi připomněl, že v boji jsem spíš rváč než šermíř, navzdory výcviku u Hod -"

"A nyní ti připomínám, že máme půlku zimy. Do jara mnoho měsíců nezbývá. Řekl jsem to jen jako možnost, nic víc. Já ti do té doby mohu poskytnout jen tu nejnnutnější pomoc, pokud jde o to, co potřebuješ zvládnout. Obávám se, že jinak je to celé na tobě, Fitz. Jsi schopen se do jara naučit ovládat své Umění i meč?"

"Jak už jste mi říkal, můj princ. Nemohu nic slíbit, ale vynasnažím se."

"Výborně." Verity se na mě dlouze zadíval. "Nezačneš ještě dnes?"

"Dnes? Dnes musím na lov. Netroufám si ten úkol zanedbat, ani kvůli tomuhle."

"To se navzájem nevylučuje. Vezmi mě dnes s sebou."

Chvilí jsem na něho nepřítomně zíral, pak jsem kývl na souhlas. Myslel jsem, že se zvedne, navlékne si zimní oděv a vezme si meč. Místo toho se ke mně natáhl a chytil mě za předloktí.

Když se do mě vlil svou přítomností, instinktivně jsem se bránil. Nebylo to jako jindy, když jsme se probírali mými myšlenkami, jako když člověk třídí papíry rozeté po stole. Tentokrát to byla skutečná okupace mé mysli. Nikdo tak do mě nevtrhl ode dne, kdy mě mentálně znásilnil Galen. Snažil jsem se jeho sevření vytrhnout, ale bylo to, jako bych měl na zápěstí okov. Tu vše ustalo. Musíš mně důvěřovat. Ano? Stál jsem, potil se a chvěl se jako kuň, který má v příhradě hada.

Já nevím.

Rozvaž si to, vyzval mě. Trošinku se stáhl.

Stále jsem ho vnímal, jak čeká, ale věděl jsem, že se drží od mých myšlenek stranou. Mysl mi zběsile vířila. Tolik věcí se mísilo uvnitř. Byla to věc, kterou jsem musel udělat, pokud jsem se chtěl vyvázat ze života nájemného vraha. Byla to šance učinit ze všech tajemství stará tajemství, místo ustavičného vylučování Molly i s její důvěrou. Musel jsem se té možnosti chopit. Ale jak to mám udělat a utajit před ním Nighteyese a všechno, co máme společného? Zapátral jsem směrem k Nighteyesovi. Naše pouto je tajemstvím. Nesmím ho vyžradit. Dnes tedy musím lovit sám. Rozumíš?

Ne. Je to hloupé a nebezpečné. Budu tam, ale můžeš mi věřit, že budu neviditelný a nezjistitelný.

"Copak jsi to dělal?" Byl to Verity, jenž promluvil nahlas. Rukou mi stále svíral zápěstí. Pohlédl jsem mu do očí. V jeho otázce nebyla tkána krutost. Zeptal se, asi jako když se člověk zeptá malého dítěte, které právě nachytal, jak ryje potají do nábytku. Uvnitř jsem celý ztuhl. Toužil jsem si ulehčit, mít jedinou osobu na světě, která by o mně věděla vše - všechno, čím jsem.

To už máš, oponoval mi Nighteyes.

Byla to pravda. A já ho nemohl vystavit nebezpečí. "Musíte mi rovněž důvěřovat," slyšel jsem se říkat svému nastávajícímu králi. A když ke mně stále zamyšleně vzhlížel, dodal jsem: "Můj princ. Ano?"

"Ano."

Jediným slovem mi dal svou důvěru a s ní i víru, že ať už jsem dělal cokoli, jemu to neublíží. Zní to možná prostě, ale aby nastávající král dovolil svému zabijákovi mít před ním tajemství, to už bylo na pováženou. Před léty si jeho otec koupil moji věrnost pod příslibem jídla, přístřeší, vzdělání a za stříbrnou jehlicí zapíchnutou do náprsenky mé košile. Verityho prostý projev důvěry byl pro mne rázem víc než cokoli z těch věcí. Láska, kterou jsem k němu odjakživa cítil, pojednou neznala hranic. Jak bych mu mohl nedůvěřovat?

Nesměle se usmál. "Umění ti jde, když na to jdeš srdcem." Bez dalších slov znovu vstoupil do mé mysli. Dokud měl ruku na mém zápěstí, propojit naše myšlenky šlo snadno. Cítil jsem jeho zvědavost a také záchvěv žalu, když na svou tvář pohlédl mýma očima. Zrcadlo je laskavější. Zestárl jsem.

Jelikož byl usazen v mé mysli, bylo by zbytečné popírat pravdivost jeho slov. Byla to nezbytná oběť, souhlasil jsem tedy.

Pustil mé zápěstí. Na okamžik jsem měl závrtné dvojí vidění, díval jsem se na sebe, díval jsem se na něj, načež se to ustálilo. Ostražitě se otočil a znovu upnul zrak na horizont. Vzápětí mi své vidění odňal. Bez fyzického doteku bylo sepětí myslí odlišné. Pomalu jsem se vyšoural z místnosti a zamířil po schodišti dolů s pocitem, jako bych balancoval se sklenicí vína naplněnou po okraj. Přesně tak. A v obou případech to jde snáze, když se na to nedíváš a tolik na to nemyslíš. Pouze neseš.

Šel jsem do kuchyně, kde jsem se pořádně najedl a snažil se chovat normálně. Verity měl pravdu. Bylo snazší udržet s ním kontakt, když jsem se na to nesoustředil. Zatímco ostatní se věnovali své práci, podařilo se mi do cestovního vaku vysypat talíř sucharů. "Vyrážíš na lov?" zeptala se mě Cook, když se

otočila. Přikývl jsem.

"Tak buď opatrný. Na co jdeš?"

"Na kance," zaimprovizoval jsem. "Jenom abych nějakého objevil, dnes ho nechci zabít. Myslel jsem, že při zimních oslavách by to mohlo být pěkné povyražení."

"Pro koho? Pro prince Verityho? Toho ven z hradu nedostaneš, hošánku. Moc se teď zdržuje ve svých komnatách a starý chudák král Shrewd s námi pořádně nepojedl už celé týdny. Nevím, proč pořád vařím jeho chuťovky, když se podnos vrací stejně plný, jak jsem ho odeslala. Zato princ Regal by mohl jet, pokud by si při tom nerozcuchal své kudrlinky." Všechny děvečky se svorně zahihňaly. Při té smělosti, jakou Cook projevila, jsem zrudl ve tváři. Klid. Ony nevědí, že jsem tady, chlapče. A nic z toho, co řekly, jim nepřičtu k tíži. Hlavně nás nyní neprozradí. Vycítil jsem, že Verity se baví, ale i strachuje. A tak jsem se rošťácky usmál, poděkoval Cook za pečivo, které mi vnutila, a odešel z hradní kuchyně.

Sooty ve stáji byla neklidná a nemohla se dočkat, až vyjedeme. Když jsem ji sedlal, šel okolo Burrich.

Temným zrakem přešel můj kožený oděv, zdobenou pochvu a nádhernou rukojeť meče. Odkáslal si a pak se mlčky zastavil. Nikdy jsem nedokázal přesně říci, kolik toho o mé práci ví. Onehdy v horách jsem mu pověděl o svém výcviku v úkladného vraha. Ale to bylo předtím, než utržil ránu do hlavy, když se mě pokoušel chránit. Když se zotavil, prohlásil, že vzpomínky na předchozí den mu z hlavy vymizely. Ale občas jsem o tom pochyboval. Snad to byl jeho moudrý způsob, jak uchovat tajemství v tajnosti, tak, aby se o něm nedalo mluvit ani s těmi, kdo ho znají. "Buď opatrný," řekl po chvíli nevrle. "Ne abys té klisně nechal ublížit."

"Dáme si pozor," ujistil jsem ho a vyvedl Sooty kolem něj ven.

Navzdory všemu, co jsem již stihl, bylo teprve časné jitro a právě tolik zimního světla, že se dalo jet bezpečně cvalet. Pustil jsem Sooty oště a nechal ji, aby podle svého rozpoložení sama zvolila tempo a zahrála se, aniž by se stačila orosit potem. Nad námi byl potrháný oblačný příkrov, jímž se prodíralo slunce a třpytivými prsty se dotýkalo stromů a sněhových závějí. Trochu jsem Sooty přibrzdil. Budeme se muset vydat objížd'kou, abychom se dostali k řečišti potoka, nechtěl jsem, aby za námi zůstala vyšlapaná stezka, pokud to nebude nutné.

Verity byl se mnou každým okamžikem. Ne že bychom spolu konverzovali, ale byl svědkem mého vnitřního dialogu. Kochal se svěžím ranním vzduchem, vnímavostí Sooty a mládím mého těla. Ale čím dále jsem se ocital od hradu, tím více jsem si byl vědom toho, jak se Verityho držím. Od jeho počátečního doteku se naše sdílení změnilo ve vzájemné úsilí, jež připomínalo stisk rukou. Napadlo mě, zda to vůbec vydržím. Nemysli na to. Prostě to dělej. Každý dech se změnil v úkol, když se na něj budeš soustředit. Zamžikal jsem očima a náhle si uvědomil, že on je ve své pracovně a koná své běžné ranní úkoly. Jako vzdálené bzučení včel jsem vnímal Charima, který se s ním o čemsi radil.

Po Nighteyesovi nebylo ani stopy. Snažil jsem se na něj nemyslet a nedívat se po něm, jenomže to usilovné mentální odpírání bylo stejně náročné jako udržení Verityho vědomí v sobě. Tak rychle jsem si zvykl na to, že se po svém vlkovi jen natáhnu a najdu ho, jak čeká na můj dotek, až jsem si náhle připadal odloučený a nejistý, jako by mi za opaskem chyběl můj oblíbený nůž. Jediná představa, která ho mohla zcela vytlačit z mé mysli, byla Molly, a ani na ni jsem příliš myslet nechtěl. Verity mne za mé chování předešlé noci nepokáral, ale já poznal, že mu přinejmenším nepřipadá počestné. Měl jsem nepříjemný pocit, že kdybych si skutečně dopřál čas, abych vše pečlivě zvážil, dal bych mu za pravdu. A tak jsem i od toho tématu držel mysl zbaběle stranou.

Uvědomil jsem si, že většinu své mentální energie vynakládám na nemyšlení. Zatřepal jsem hlavou a otevřel se okolí. Cesta, po níž jsem se ubíral, nebyla moc sježděná. Klikatila se mezi zvlněnými kopci za Buckkeepem a ušlapaná byla mnohem více od ovcí a koz nežli od lidí. Před pár desítkami let to zde blesk vyčistil od stromů. První porost většinou tvořily břízy a topoly, nyní holé a obtížené sněhem. Zdejší kopcovitý terén se k farmaření moc nehodil a sloužil většinou jako letní pastviny pro zvířata. Občas jsem však ucítil závan kouře a spatřil vyšlapanou pěšinu vedoucí od cesty k dřevorubeckému srubu či lovecké chýši. Byla to oblast malých usedlostí obývaných lidmi nižších vrstev.

Když jsem vjel do starší části lesa, cesta se zúžila a změnil se druh stromů. Stály zde tmavé hustě rostlé jehličnany, jež se tísnily blízko u kraje cesty. Měly mohutné kmeny a na zemi pod jejich rozložitými větvemi se místy zvedaly sněhové pahorky. Houštin zde rostlo pomalu. Většina sněhových srážek dosud

spočívala nahoře na hustých jehličnatých haluzích. Bylo snadné svést Sooty ze zasněžené cesty. Za šedivého denního světla jsme pak ujížděli pod sněhovým baldachýnem. V šeru velkých stromů vládlo zaražené ticho.

Jedeš na určité místo. Máš konkrétní informace o tom, kde se vykovaní nacházejí?

Byli viděni na břehu jistého potoka, jak pojídali umrzlého jelena. Zrovna včera. Myslím, že odsud bychom je mohli stopovat.

Kdo je viděl?

Zarazil jsem se. Jeden můj přítel. Lidé se většinou straní. Já si ale získal jeho důvěru a občas, když něco podivného spatří, přijde a dá mi vědět.

Hm... Vycítil jsem Verityho výhrady, když vzal v úvahu moji nesdíllost. Dobře. Víc už se ptát nebudu. Někteří tajemství jsou, myslím, nezbytná. Vzpomínám si na malou slabomyslnou holčičku, která chodila za mou matkou a sedávala jí u nohou. Má matka ji šatila a krmila a dávala jí cetky a sladkosti. Nikdo si jí nikdy moc nevšímal. Až jednou jsem na ně natrefil bez jejich vědomí a vyslechl jsem dívku, jak vypráví mé matce o jednom muži z krčmy, který prodával krásné náhrdelníky a náramky. Později, ještě v tom týdnu, králova stráž v téže krčmě zatkla lupiče Rifeho. Zamlklí lidé často hodně vědí.

To ano.

Jeli jsme dál v družném mlčení. Občas jsem si musel připomínat, že Verity tu se mnou není v těle. Ale začínám si přát, abych byl. Je to už hodně dávno, chlapče, co jsem se v těch kopcích jen tak projížděl. Můj život se stal zapeklitě účelným. Ani si nevzpomínám, kdy jsem naposled udělal něco jen proto, že jsem to udělat chtěl.

Přikyvoval jsem jeho myšlenkám, když vtom lesní ticho prořízl výkřik. Byl to nezřetelný nářek mladého stvoření, v půli přetáý, a než jsem se stačil ovládnout, zapátral jsem tím směrem. Moje Moudrost odhalila nevýslovnou paniku, smrtelný strach a náhlé zděšení Nigtheyese. Vzápětí jsem tomu svou mysl uzavřel - nicméně strhl jsem otěže Sooty a vyrazil za tím. Přimkl jsem se k její šíji a hnal ji bludištěm navátých sněhových pahorků a popadaných větví na zemi v lese. Razil jsem si cestu vzhůru do kopce, zoufale neschopen vyvinout vyšší rychlost. Stanul jsem na vrcholu a pod sebou spatřil výjev, na který do smrti nezapomenu.

Byli tři, otrhaní, zarostlí a páchnoucí. Vrčeli a mumlali jeden na druhého, zápolice mezi sebou. Pro moji Moudrost nevyzařovali žádný život, avšak poznal jsem v nich vykované, které mi Nigtheyes ukázal předchozí noc. Ona byla malá, snad jen tři roky. Její vlněná tunika byla zářivě žlutá, nejspíš dílo milujících mateřských rukou. Oni se nad ní rvali, jako kdyby byla lapený králík, cloumali končetinami na jejím malém tělíčku ve zběsilé tahanici, bez ohledu na živůtek, který se na ní stále držel. Při tom pohledu jsem zařval zuřivostí a tasil meč právě v okamžiku, kdy jí jeden vykovaný sveřepě škubl hlavou, křuplo to a holčička byla volná. Při mém výkřiku jeden z mužů zvedl hlavu a otočil se ke mně, vousy blyštící se krví. Ani si nepočkal na její smrt a zakousl se do ní.

Nasadil jsem Sooty ostruhy a vyrazil jsem z kopce proti nim jako bůh pomsty v sedle. Z lesa po mé levici se na scénu vyřítil Nigtheyes. Ten byl u nich dříve než já a s čelistmi rozevřenými dokořán se jednomu zakousl zezadu do krku. Druhý se otočil ke mně a vymrštil ruku, aby se marně chránil před mým mečem. Byl to tak strašný úder, že nová krásná čepel mu napůl utřala krk a zaklínila se v páteři. Vytáhl jsem zpoza opasku nůž, vymrštil se ze sedla Sooty a pustil se do křížku s mužem, který se nožem pokoušel zapíchnout Nigtheyese. Třetí vykovaný mezitím popadl dívčí tělo a utíkal s ním do lesa.

Muž bojoval jako rozlícený medvěd, chňapal a sekal po nás i poté, co jsem mu rozpáral břicho. Přes opasek mu visely vnitřnosti, ale on za námi stále klopýtal. Neměl jsem ani čas uvědomit si hrůzu, která mě posedla. Jakmile jsem věděl, že zemře, nechal jsem ho být a vyrazili jsme za mužem, který prchl do lesa. Nigtheyes přede mnou se změnil v našedlou žhavou čáru, která se vlnila úbočím, zatímco já proklínal své pomalé nohy, utíkaje za ním. Stopa byla jasně viditelná, vedl mne ušlapaný sníh, krev a odporný zápach po té nestvůře. Má mysl blouznila. Přisahám, že jak jsem pádil vzhůru po úbočí, jaksi jsem dospěl k představě, že to stihnu včas, abych její smrt odčinil a přivedl ji zpět k životu. Nikdy se nic takového nepodařilo. Temné puzení mě přesto hnalo vpřed.

On mezitím udělal kličku a octl se nám za zády. Vyskočil na nás zpoza statného kmenu, dívčino tělo mrštil po Nigtheyesovi a na mě se vrhl sám. Byl velký a svalnatý jako kovář. Na rozdíl od jiných

vykovaných, s nimiž jsem se doposud střetl, tenhle byl díky své mohutnosti a síle skvěle živěný i ošacený. Měl v sobě bezmeznou zuřivost štvaného zvířete. Chňapl mě, zvedl mě ze země a pak na mě celou váhou padl.

Šlachovitým předloktím mi přitlačil hrdlo. Když na mě dolehl, svým mohutným hrudníkem mi tlačil na záda. Jedna ruka se mi při pádu ocitla pod hrudníkem a teď se zarývala do země. Druhou ruku jsem vytrčil dozadu a dvakrát zanořil nůž do masitého stehna. Zařval vzteky a ještě zvýšil tlak. Zabořil mi tvář do zmrzlé země. Před očima se mi objevily černé mžítiky, když vtom Nigtheyes ještě navýšil váhu na mých zádech. Už jsem skoro myslel, že mi praskne páteř. Nigtheyes se mu tesáky zaryl do zad, ale vykovaný jen přitáhl bradu na prsa a před útokem nahrbil ramena. Věděl, že rdoušením mě zabíjí. Až bude po mně, bude mít dost času vypořádat se s vlkem.

Během zápasu se mi otevřela rána na krku a vyřinula se z ní teplá krev. Tato další bolest mě malinko vybičovala. Divoce jsem zacloumal hlavou a kluzká krev mezi jeho sevřenými prsty mi trochu umožnila pootočit krkem. V zoufalství jsem se sípavě nadechl, načež obr přesunul váhu na mém těle dopředu. Začal mi ohýbat hlavu dozadu. Když mě nedokázal zardousit, chtěl mi prostě zlomit páteř. Svaly na to měl.

Nigtheyes změnil taktiku. Nemohl rozevřít čelisti natolik, aby do nich sevřel mužovu hlavu, ale svými tesáky se zahryzl alespoň tak, že mu serval část kůže z lebky. Zaťal zuby do odchlípeného masa a trhal. Vyvalila se na mě krev, vykovaný divoce zařval a přiklekl mě v pase. Jednu ruku vymrštil po Nigtheyesovi. Já se mu prosmekl pod rukama, kolenem jsem ho nakopl do slabin a vši silou jsem mu vrazil do boku nůž. Musela to být strašná bolest, ale on mě nepustil. Místo toho mě oslepil prudký záblesk, jak mě čelem udeřil do hlavy. Potom mě ovinul silnými rukama, přitlačil mě k sobě a začal mi drtit hrudník.

Alespoň potud jsou mé vzpomínky souvislé. Nevím, co přišlo pak, snad ona smrtelná zběsilost, o níž vyprávějí legendy. Vrhla jsem se na něj zuby, nehty a nožem a rval mu maso z těla, kdykoli se mi ocitl na dosah. Přesto vím, že by to nestačilo, kdyby neútočil i Nigtheyes s toutéž bezmeznou zuřivostí. O něco později jsem se vyplazil zpod mužova těla. V ústech jsem měl odpornou mednatou chuť a plival jsem špinavé vlasy a krev. Otřel jsem si ruce o kalhoty a pak si je drhl v čistém sněhu, ale vůbec nic je nemohlo očistit.

Jsi v pořádku? Funicí Nigtheyes ležel ve sněhu kousek stranou. Čelisti měl rovněž zakrvácené. Jak jsem ho sledoval, nabral si plnou hubu sněhu a funěl dál. Vstal jsem a klopýtavě popošel k němu. Poté jsem však spatřil dívčí tělíčko a klesl vedle něj do sněhu. Myslím, že teprve tehdy jsem si uvědomil, že je pozdě a že bylo pozdě již v okamžiku, když jsem je spatřil.

Byla malinká. Hladké vlasy a tmavé oči. Nejhorší bylo, že její tělíčko bylo ještě teplé a vláčné. Mrňavá tvářička, rovné dětské zuby. Kulaté tváře. Smrt dosud nezastřela její pohled, její oči, strnule zírající do mých, jako by se upíraly k hádance, jež je mimo veškeré pochopení. Buclaté ručky byly stále měkké a potřísněné krví, která se řinula z kousanců na jejích pažích. Seděl jsem ve sněhu s mrtvým dítětem na klíně. Takové to tedy je mít v náručí dítě. Tak malé a kdysi tak teplé. Ještě dosud teplé. Sklonil jsem hlavu nad jejími uhlazenými vlasy a plakal. Projížděly mnou nekontrolovatelné záchvěvy. Nigtheyes mi čenichal u tváře a kňoural. Poněkud hrubě mě tlapou plácal po rameni a já si pojednou uvědomil, že jsem se před ním uzavřel. Dotkl jsem se ho konejšivě rukou, ale nedokázal jsem mu otevřít mysl ani nic jiného. Znovu zakňoural, a vtom jsem zaslechl dusot koňských kopyt. Omluvně mi olízl tvář a pak zmizel v lese. Vrávoravě jsem se vystrachal na nohy, dítě stále v náručí. Jezdci stanuli na kopci nade mnou. V čele Verity na svém vraníkovi, za ním Burch a Blade a ještě asi tucet dalších. Ke své hrůze jsem na koni za Bladem spatřil ženu v hrubém vesnickém oděvu. Při pohledu na mne hlasitě vykřikla, seskočila ze sedla a s rukama napřaženými k dítěti vyrazila mým směrem. Nedokázal jsem snést ten strašlivý pohled na její tvář, rozjasněnou nadějí a radostí. Na okamžik se naše oči střetly a já uviděl, jak v její tváři všechno pohaslo. Vyrvala mi holčičku z náručí, sáhla na vychládající tvář, vzala do rukou klátící se hlavičku a propukla v nárek. Její bezútešný zármutek se prese mne přelil jako vlna, jež smetla mé zdi a unášela mě s sebou. Ten křik ve mně nikdy neustal.

Když jsem za několik hodin seděl ve Verityho pracovně, stále jsem ho slyšel. Celý jsem se při tom zvuku chvěl, otřásaly mnou dlouhé nekontrolovatelné záchvěvy. Seděl jsem do pasu nahý na stoličce před

krbem. Lékař přikládal na oheň, zatímco Burrich za mnou v kamenném mlčení mi vybíral borovicové jehličí a špínu z díry na krku. "Tohle a tady tohle nejsou čerstvá zranění," poznamenal náhle a ukázal na další ránu na mé paži. Neříkal jsem nic. Všechna slova mi došla. V nádobě s horkou vodou po jeho ruce se luhovaly sušené květy kosatců a kousičky myrty bahenní. Namočil ve vodě hadřík a omýval mi pohmožděliny na krku. "Ten kovář měl ale pracky," poznamenal nahlas.

"Vy jste ho znal?" zeptal se lékař a otočil se tváří k Burrichovi.

"Nikdy jsem s ním nemluvil. Jednou či dvakrát jsem ho viděl, když o jarních slavnostech řemeslníci z okolí přinášeli zboží do města. Míval s sebou krásné stříbrné kování na postroje."

Znovu zmlkli a Burrich se dál věnoval své práci. Krev barvící teplou vodu nebyla moje, alespoň většinou ne. Až na modřiny a pohmožděné svaly jsem vyvázl jenom s několika škrábanci a oděrkami a s velkou boulí na čele. Až jsem se styděl, že jsem nebyl raněn. Ta malá holčička zemřela, já proto měl být alespoň zraněn. Vůbec nevím, proč mi ta myšlenka dávala smysl. Sledoval jsem Burriche, jak mi předloktí úhledně omotává přílnavým bělostným obvazem. Lékař mi přinesl hrnek čaje. Burrich ho od něj vzal, zamyšleně k němu přičichl a pak mi ho podal. "Dal bych tam méně valeriány," řekl tomu muži pouze. Lékař ustoupil vzad a šel se posadit ke krbu.

Přišel Charim s jídlem na podnose. Uklidil na stolku a začal na něj stavět nádobí. Chvilí nato vkročil do místnosti Verity. Sundal si plášť a hodil ho přes opěradlo židle. "Jejího manžela jsem objevil na tržišti," řekl. "Teď je s ní. Nechala dítě, ať si hraje na prahu u dveří, a šla k řece pro vodu. Když se vrátila, bylo pryč." Pohlédl směrem ke mně, ale já se mu nemohl podívat do očí. "Narazili jsme na ni v lese, když volala na svou holčičku. Věděl jsem..." Vtom se podíval na lékaře. "Děkuji, Déme. Pokud jsi s FitzChivalrym hotov, můžeš jít."

"Ještě jsem se na něj ani —"

"Je úplně v pořádku." Burrich mi mezitím zavedl obvaz přes hrudník pod druhou paži a zase zpět, aby mi bandáž na krku dobře držela. Bylo to zbytečné. Sval byl pokousaný přesně uprostřed mezi ramenním kloubem a krkem. Marně jsem hledal něco veselého v podrážděném pohledu, kterým lékař na odchodu šlehl po Burrichovi. Ten si toho ani nepovšiml.

Verity si přitáhl židli tváří v tvář ke mně. Už jsem zvedal hrnek k ústům, ale Burrich se ležérně natáhl a vzal mi ho z ruky. "Až si promluvíte. Je v tom dost valeriány, aby tě to vmžiku skolilo na záda." A s hrnkem se odporoučel stranou. Díval jsem se, jak nad krbem půlku vychrstl do ohně a zbytek rozředil horkou vodou. Poté zkřížil ruce na prsou, opřel se o krbovou římsu a pozoroval nás.

Stočil jsem zrak k Veritymu a čekal, až promluví.

Verity vzdychl. "Viděl jsem tebou to dítě. Viděl jsem, jak se nad ní bijí. Pak jsi byl rázem pryč. Ztratili jsme spojení a já tě už nemohl nalézt ani s vypětím všech sil. Věděl jsem, že máš potíže, a vyrazil jsem ti na pomoc, jak nejrychleji to šlo. Je mi líto, že jsem tam nebyl dříve."

Toužil jsem se otevřít a všechno Veritymu říci. Ale mohlo by tak vyjít najevo příliš mnoho věcí. Když člověk zná princova tajemství, ještě mu to nedává právo je vyzradit. Pohlédl jsem na Burriche. Hleděl zamyšleně do zdi. Formálně jsem řekl: "Děkuji vám, můj princ. Nemohl jste přijet rychleji. A i kdyby ano, stejně by už bylo pozdě. Zemřela skoro v témže okamžiku, kdy jsem ji spatřil."

Verity sklopil oči k rukám v klíně. "Věděl jsem to. Věděl jsem to lépe než ty. Mé obavy se týkaly tebe." Vzhlédl ke mně a pokusil se o úsměv. "Na tvém bojovém stylu je nejzvláštnější to, jakým neuvěřitelným způsobem jsi přežil."

Koutkem oka jsem uviděl, jak sebou Burrich trhl, otevřel ústa, aby něco řekl, a pak je znovu zavřel. Polila mě ledová hrůza. On viděl těla vykovaných, on viděl stopy. Poznal, že jsem proti nim nebojoval sám. Byla to jediná věc, která mi mohla ještě přitížit. Cítil jsem, jako by mi srdce rázem ustrnulo v ledové nehybnosti. Fakt, že Burrich o tom dosud nemluvil, že si svá obvinění schovával na soukromý pohovor, to celé ještě zhoršoval.

"FitzChivalry?" vyžádal si Verity znovu moji pozornost.

Trhl jsem sebou. "Prosím za prominutí, můj princ."

Zasmál se, skoro jako by si posměšně odfrkl. "Dost už s tím ‚můj princí‘. Bud' si jist, že právě teď to od tebe nečekám, a ani Burrich ne. On a já se spolu známe dost dobře, ani on ‚neprinceval‘ mému bratrovi v okamžicích jako tenhle. Nezapomeň, že byl pro mého bratra králův muž. Chivalry od něho čerpal sílu,

a často nikterak vybíravě. Jsem si jist, že Burrich ví o tom, že jsem tě využíval podobně. A rovněž ví, že dnes jsem jel s tebou prostřednictvím tvých očí, alespoň na vrchol toho hřebenu."

Podíval jsem se na Burriche, který rozvážně přikývl. Nikdo z nás pořádně nevěděl, proč je přítomen i on. "Ztratil jsem s tebou kontakt, když jsi zběsile vyrazil do boje. Pokud tě mám využívat, jak si přeji, tohle se nesmí stávat." Verity chvíli zamyšleně bubnoval prsty na stehně. "Jediný způsob, jak tě tu věc naučit, je cvičit. Burrichi. Chivalry mně kdysi povídal, že v úzkých vládneš lépe sekerou než mečem."

Burrich vypadal zaskočeně. Očividně nečekal, že tohle o něm bude Verity vědět. Opět vážně přikývl. "Často si ze mě kvůli tomu utahoval. Říkal, že je to rváčský nástroj, a ne džentlmenská zbraň."

Verity se pousmál. "To odpovídá Fitzově stylu. Naučíš ho s ní zacházet. Nemyslím, že by to spadalo do všeobecných osnov u Hod. Ačkoli na požádání by mi jistě mohla vyhovět. Ale byl bych raději, kdybys to byl ty. Protože chci, aby Fitz při výuce cvičil, jak se mnou udržet spojení. Pokud se nám podaří sloučit dvě lekce v jednu, snad je dokáže zvládnout obě najednou. A když ho budeš učit ty, pak se nebude příliš rozptylovat tím, aby moji přítomnost utajil. Můžeš to pro mě udělat?"

Burrich nedokázal zcela skrýt svůj úděs, který se ho potichu zmocnil. "Mohu, můj princí."

"Tak to udělej, prosím. Začneme zítra. Čím dříve, tím lépe pro mě. Víím, že máš i jiné povinnosti a jen málo hodin pro sebe. Neboj se tedy přenechat některé z úkolů Handsovi, když se budeš věnovat tomuhle. Zdá se, že je to velmi schopný chlapík."

"To je," souhlasil Burrich. Leč obezřele. Další novinka, kterou Verity jen tak vysypal z rukávu.

"Dobrá tedy." Verity se na židli zaklonil. Zkoumavě se na nás zahleděl, jako by mluvil k místnosti plné lidí. "Má v tom někdo nějaké nejasnosti?"

Jeho otázku jsem považoval za zdvořilé ukončení naší porady.

"Sire?" zeptal se Burrich. Jeho hluboký hlas byl velice tichý a nejistý. "Mohu-li... já mám... nechci zpochybňovat úsudek svého prince, ale..."

Zadržel jsem dech. Bylo to tady. Moudrost.

"Ven s tím, Burrichi. Myslel jsem, že jsem dal jasně najevo, že 'princování' je tu zakázáno. Copak tě trápí?"

Burrich se napřímil a střetl se s následníkovými očima. "Je to... vhodné? Bastard nebo ne, je to přece Chivalryho syn. A co jsem tam dnes viděl..." Jakmile spustil, slova se z něj řinula ven. Přitom se snažil zastřít hněv v hlase: "Poslal jste ho... On šel na jatka, samotný. Většina chlapců jeho věku by už dávno byla po smrti. Já... nechci tu šťourat do věcí, do kterých mi nic není. Víím, že je mnoho způsobů, jak sloužit našemu králi, a že některé nejsou tak vznešené jako jiné. Ale tam v horách... a pak to, co jsem viděl dnes. Nemohl byste si na to najít někoho jiného než syna svého bratra?"

Podíval jsem se na Verityho. Poprvé v životě jsem v jeho tváři spatřil hněv. Nikoli úšklebek či zamračený výraz, ale dvě žhavé jiskry planoucí v jeho temných očích. Křivka jeho rtů se narovнала. Přesto vyrovnaným hlasem řekl: "Ještě jednou se na něho podívej, Burrichi. Tady nesedí žádné dítě. A znovu uvažuj. Neposlal jsem ho samotného. Šel jsem s ním, neměla to být přímá konfrontace, ale číhaná a lov. Víím, nedopadlo to tak. Jenomže on to přežil. Jako už přežil podobné věci dříve. A nejspíš přežije znovu." Verity náhle vstal. Ovzduší v místnosti bylo pro mé smysly nabitě a jen sršelo emocemi. Zdálo se, že i Burrich to cítí, protože po mně šlehl pohledem. Pak se raději jako voják tiše postavil do pozoru, zatímco Verity pocházel po místnosti.

"Ne. Tohle bych mu nevybral. Nevybral bych to ani sobě. Kéž by se byl zrodil v lepších časech! Kéž by se byl zrodil v manželské posteli a kéž by můj bratr stále seděl na trůně! Ale mně to dopráno nebylo, a ani jemu. Ani tobě! A tak slouží, stejně jako já. Hrom do mě, vždyť Kettricken měla celou tu dobu pravdu. Král se má obětovat pro svůj lid. Stejně jako jeho synovec. Dnes to byl masakr. Víím, o čem mluvíš, viděl jsem Bladea, jak se šel vyzvracet, když uviděl to tělo, viděl jsem, jak se od Fitze drží pěkně stranou. Já víím, jak to ten chlapec... tenhle muž přežil. Jistě tak, že dělal, co musel. Co mám tedy, člověče, dělat? Co mám dělat? Já ho potřebuji. Potřebuji ho na tuhle tajnou špinavou práci, protože jedině on je na to vybaven a vycvičen. Tak jako mě můj otec posílá do té věže a káže mi spalovat si mysl plíživým, odporným zabíjením. Ať už je Fitz nucen dělat cokoli, ať už musí používat jakékoli schopnosti..."

(Srdce se mi zastavilo, dech mi zamrzl v plících.)

"- tak jen ať je použije. Protože o tom se tu teď bavíme. O přežití. Neboť -"

"Jsou to moji lidé." Neuvedomil jsem si, že jsem promluvil, dokud se oba s trhnutím neotočili ke mně. V místnosti rázem zavládlo ticho. Nadechl jsem se a řekl: "Kdysi dávno mi jeden starý muž řekl, že jednoho dne cosi pochopím. Právil, že lidé z Šesti vévodství jsou mými lidmi, že starost o ně je v mé krvi, že jejich neštěstí je mým neštěstím." Zamžikal jsem očima, abych z mysli zapudil vidinu Chadea a toho pochmurného dne ve Forge. "Měl pravdu," vysoukal jsem ze sebe po chvíli. "Oni dnes zabili mé dítě, Burrichi. A mého kováře, a dva další muže. Žádní vykovani. To rudí nájezdníci. A já na oplátku musím prolít jejich krev, musím je zapudit od mého pobřeží. Je to teď úplně prosté, jako když člověk jí nebo dýchá. Je to něco, co prostě dělat musím."

Střetli se očima nad mou hlavou. "Krev se nezapře," konstatoval tiše Verity. Ale v jeho hlase jsem zaslechl divokost a hrdost, jež rázem zklidnila celodenní třas mého těla. Rozhostil se ve mně hluboký klid. Náhle jsem to přímo fyzicky věděl. Špinavá, ponižující práce, ale byla to moje práce a já ji dělal dobře. Pro svůj lid. Otočil jsem se k Burrichovi a on na mně spočíval tím svým zamyšleným pohledem, který měl vyhrazený pro situace, kdy zakrslík z vrhu slibuje nezvyklé možnosti.

"Budu ho učit," slíbil Veritymu. "Těch několik triků, které se sekyrou znám. A pár dalších věcí. Začneme zítra, ještě před svítáním?"

"Ano," souhlasil Verity, ještě než jsem stačil něco namítnout. "A teď se pojďme najíst."

Najednou jsem pocítil obrovský hlad. Vstal jsem a už jsem se chtěl vrhnout ke stolu, když vtom se ke mně přitočil Burrich. "Umyj si ruce a obličej, Fitzi," připomněl mi vlídně.

Navoněná voda ve Verityho mise se zbarvila kovářovou krví.

3 Zimní slavnost

Zimní slavnosti jsou svátkem nejtemnější části roku, ale rovněž oslavou návratu světla. Během prvních tří dnů svátků vzdáváme poctu temnotě. Pohádky a loutková představení, jež jsou na pořadí dne, vyprávějí o klidných časech a mají šťastné konce. Podávají se solené ryby a uzené maso, kořeny a ovoce sklizené během léta. V den uprostřed svátků se vyráží na lov. Prolévá se nová krev na počest přelomu roku a na stoly se nosí čerstvé maso, které se zajídá zrnem sklizeným vloni. Další tři dny už vzhlížíme k příštímú létu. Do stavů se navlékají veselejší nitě a na jednom konci Velkého sálu se shromáždí tkalci, aby mezi sebou soutěžili o nejjasnější vzor a nejzářivější tkaninu. Vyprávějí se pohádky o počátku věcí a o tom, jak vše vzniklo.

Odpoledne jsem se pokusil navštívit krále. Navzdory všemu, co se stalo, jsem nezapomněl na slib, který jsem si dal. Wallace mne odporoučel ode dveří se slovy, že králi není dobře a že nikoho nechce vidět. Chtěl jsem zabušit na dveře a zavolat šaška, aby Wallace přiměl vpustit mě dovnitř. Ale neudělal jsem to. Nebyl jsem si jist šaškovým přátelstvím tak jako kdysi. Od poslední scény, kdy mě veřejně zesměšnil svou písní, jsme se neviděli. Když jsem si na něj vzpomněl, vytanula mi v mysli jeho slova a vrátil jsem se zpátky do pokoje, kde jsem se znovu probíral Verityho spisy.

Při čtení jsem pocítil ospalost. I zředěná dávka valerjánu byla dost silná. Mé končetiny zmáhala tíživá únava. Odsunul jsem svitky stranou, o nic moudřejší než na začátku. Přemítal jsem nad dalšími možnostmi. Snad by se mohlo během zimních svátků veřejně vyhlásit, že se hledají lidé vycvičení v Umění, bez ohledu na věk nebo zdraví. Nebylo by to nebezpečné pro ty, kdo by odpověděli? Znovu jsem přemýšlel o známých kandidátech. O těch, kteří prodělali výcvik spolu se mnou. Nikdo z nich mně nikterak nakloněn nebyl, což ale neznamenalo, že by nebyli stále věrní Veritymu. Možná jsou poznamenáni Galenovými postoji, ale cožpak by se to nedalo napravit? Augusta jsem okamžitě vyloučil. Při jeho poslední zkušenosti s Uměním v Jhaampe byly všechny jeho schopnosti sežehnuty na popel. V tichosti se pak stáhl do nějakého města u Vinné řeky, prý předčasně zestárlý. Ale byli zde ještě další. Výcvik přečkalo osm z nás. Sedm se jich vrátilo ze zkoušky. Já neuspěl, Augustovo Umění mezitím vyhořelo. Zbývalo pět.

Na koterii to nebylo moc. Přemýšlel jsem, zda mě všichni nenávidí tak jako Serene. Dávala mi za vinu Galenovu smrt a nijak se tím přede mnou netajila. Věděli i ostatní tolik o tom, co se stalo? Snažil jsem se

na všechny rozpomenout. Justin. Příliš zaujatý sám sebou a velice hrdý na své Umění. Carrod. Kdysi to býval poněkud netečný, až sympatický chlapec. Od doby, kdy se stal členem koterie, jsem ho několikrát viděl a jeho pohled se zdál být skoro prázdný. Jako by v něm nezůstalo nic z člověka, kterým dřív býval. Burlovi se jeho fyzická síla proměnila v tuk, jakmile se místo tesařiny mohl živit Uměním. Will nebyl odjakživa ničím zajímavý. Umění ho nezměnilo. Přesto všichni osvědčili své schopnosti v Umění. Nemohl by je Verity přeškolit? Snad. Ale kdy? Kdy by měl čas na takovou práci?

Někdo jde.

Procitl jsem. Ležel jsem tváří na posteli, svitky byly poházené kolem. Neměl jsem v úmyslu spát a jen zřídka jsem spal tak hluboce. Kdyby nade mnou Nigtheyes s pomocí mých smyslů nebděl, byl bych zcela nevědomky zaskočen. Díval jsem se, jak se dveře mého pokoje zlehka otvírají. Plameny v krbu již hořely nízko a v místnosti bylo jen málo světla. Nedal jsem dveře na petlici, nečekal jsem, že usnu. Ležel jsem tiše jako pěna a přemýšlel, kdo to tak potichu přišel, abych o něm nevěděl. Či někdo doufal, že najde moji místnost prázdnou, možná kvůli svitkům? Posunul jsem ruku k noži za opaskem a připravil jsem se ke skoku. Dvěmi vklouzla dovnitř nějaká postava a tiše je za sebou zavřela. Vytáhl jsem nůž z pochvy. Je to tvá samice. Nigtheyes kdesi zívá a protáhl se. Líně zavrtěl ocasem. Přistihl jsem se, jak se zhluboka nadechuji nosem. Motty, ujistil jsem se spokojeně, když jsem nasál její sladkou vůni a pak ucítil, jak fyzicky úžasně ožívám. Tiše jsem ležel, oči zavřené, a nechal ji přijít až k posteli. Uslyšel jsem, jak si vyčítavě povzdechla, a pak ke mně dolehl šelest, když sbírala roztroušené svitky a opatrně je skládala na stůl. Váhavě se dotkla mé tváře. "Newboyi?"

Nemohl jsem odolat pokušení předstírat spánek. Usedla vedle mě a postel se mazlivě prohnula pod její hřejivou váhou. Sklonila se nade mnou, a zatímco jsem nehybně ležel, svými měkkými rty se dotkla mých. Vztáhl jsem ruku a přivinul ji k sobě. Bylo to úžasné. Až do včerejška jsem mnoho doteků nepoznal: občas mne přítel poplácal po rameni nebo jsem zažil strkanici v davu anebo, v poslední době až příliš často, se mě něčí ruce pokoušely zardousit. Taková byla dosavadní škála mých fyzických kontaktů. Potom přišla včerejší noc a teď tohle. Když mě políbila, lehla si vedle mě a jemně se ke mně přitiskla. Vdechl jsem její vůni a zůstal zticha, vycití uje místa, kde se její tělo hřejivě dotýkalo mého. Ten pocit byl jako mýdlová bublina plující s větrem, bál jsem se dokonce dýchat, aby nezmizel.

Pěkné, souhlasil Nigtheyes. Už tu není taková osamělost. Spíš to připomíná smečku.

Ztuhl jsem a trochu se od Molly odtáhl.

"Newboyi? Co se děje?"

Moje. Tahle je moje a není to nic, oč bych se s tebou dělil. Rozumíš tomu?

Sobecké. To není jako maso, o něž se podělíš tu víc, tu méně.

"Okamžik, Molly. Je to jen křeč ve svalu."

Ve kterém? Škodolibost.

Ne, to není jako maso. O maso bych se s tebou vždycky podělil, taky o přístřeší, a vždycky ti přijdu na pomoc, když mě budeš potřebovat v boji. Vždycky ti dovolím, abys se mnou vyrazil na lov, a vždycky ti pomohu lovit. Ale tohle, s mou... samicí. Tohle musím mít jen pro sebe. Jedině pro sebe.

Nigtheyes si odfrkl a podrbal se v kožichu, kde ho kousla blecha. Ty vždycky vytyčuješ linie, které neexistují. Maso, lov, obrana území a samice... to všechno je smečka. Až vrhne mladě, copak nebudu lovit, abych je nakrmil? Copak je nebudu bránit?

Nigtheyesi... zrovna teď ti to nemohu vysvětlit. Měl jsem si s tebou promluvit dřív. A teď, stáhneš se? Slibuji, že to spolu probereme. Později.

Čekal jsem. Nic. Žádný vjem, po vlkovi ani památky. Jeden musí z kola ven.

"Newboyi? Jsi v pořádku?"

"Jsem. Jen... potřebuji chvíličku." Myslím, že to byla nejtěžší věc, jakou jsem kdy dělal. Molly byla vedle mne, pojednou rozpačitá, jen se ode mě odtáhnout. A já se musel soustředit na ohledání svých hranic, na umístění mysli doprostřed sebe sama a vytyčení mezí pro své myšlenky. Zhluboka jsem dýchal a jen zvolna vydechoval. Úprava postrojů. Tak mi to vždycky připadalo a ta představa mi vždycky posloužila. Nepovolit moc, abych nevyklouzl, neutáhnout příliš, abych se nespoutal. Omezit se na své tělo, abych nezbudil Verityho.

"Slyšela jsem zvěsti," začala Molly a potom se zarazila. "Promiň. Neměla jsem sem chodit. Myslela jsem,

že bys možná... ale nejspíš potřebuješ být sám."

"Ne, Molly, prosím, Molly, vrať se, vrať se," zvolal jsem a vrhl se přes postel za ní. Jak vstávala, podařilo se mi ji zachytit za lem sukně.

Otočila se ke mně, stále plná nejistoty.

"Přesně tebe vždycky potřebuji. Vždycky."

Rty se jí mihl přízračný úsměv a ona se posadila na okraj postele. "Připadáš mi tak vzdálený."

"Byl jsem. Občas si potřebuji vyčistit mysl." Zarazil jsem se, nevěda, co říci, aby to nebyla lež. Byl jsem rozhodnutý, že už ji lhát nebudu. Natáhl jsem se a vzal ji za ruku.

"Och," vzdychla po chvíli. Když jsem jí nenabídl žádné další vysvětlení, nastalo trapné ticho. "Jsi v pořádku?" zeptala se po nějaké době.

"Jsem. Jen ke králi jsem se dnes nedostal. Zkoušel jsem to, ale jemu nebylo dobře a -"

"Máš pohmožděnou tvář. A taky poškrábanou. Kolovaly zvěsti..."

Mlčky jsem se nadechl. "Zvěsti?" Verity svým mužům nařídil mlčet. Burrich by nic neřekl, ani Blade. Snad o tom nikdo z nich nemluvil s někým, kdo tam nebyl. Ale muži odjakživa probírají to, co spolu zažili, a je docela možné, že je někdo zaslechl.

"Nehraj si se mnou jako kočka s myší. Jestli mi to nechceš říci, tak buď upřímný."

"Následník trůnu nás požádal, abychom o tom nemluvili. To je něco jiného, než kdybych ti to nechtěl říci."

Molly se na chvíli zamyslela. "Snad ne. A neměla jsem naslouchat klepům, já vím. Ale ty zvěsti byly tak divné... a navíc přivezli na hrad těla, aby je spálili. A v kuchyni dnes byla taková divná žena, která plakala a plakala. Říkala, že vykování jí ukradli a zabili dítě. A kdosi povídal, že ty ses s nimi bil a pokoušel se jim dítě vzít, a jiný říkal, že jsi na ně narazil v okamžiku, kdy je napadl medvěd. Či tak nějak. Ty zvěsti byly tak zmatené. Kdosi povídal, že jsi je všechny zabil, a pak někdo, kdo pomáhal spalovat těla, říkal, že alespoň dva z nich byli potrhání nějakým zvířetem." Zmlkla a podívala se na mě. Nechtěl jsem na nic z toho myslet. Nechtěl jsem lhát ani jí říci pravdu. Nikomu jsem nemohl říci úplnou pravdu. A tak jsem se jí díval do očí a přál si, aby věci pro nás byly jednodušší.

"FitzChivalry?"

Nikdy jsem si na to jméno z jejích rtů nezvykl. Vzdychl jsem. "Král nás požádal, abychom o tom nemluvili. Ale... ano, vykování zabili dítě. A já tam byl, ale pozdě. Byla to ta nejhnusnější, nejsmutnější věc, kterou jsem kdy zažil."

"To je mi líto. Nechtěla jsem slídit. Je to tak těžké nevědět nic."

"Já vím." Sáhл jsem jí rukou do vlasů. Přitáhla hlavu blíž. "Kdysi jsem ti říkal, že se mi o tobě zdálo, jak jsi byla v Siltbay. Jel jsem z Horského království a celou cestu zpět jsem nevěděl, jestli jsi to přežila. Jednou jsem si myslel, že hořící dům se zřítíl na sklep, jindy zase, že ta žena s mečem tě zabila..."

Molly se na mě zpřímá podívala. "Když se dům zřítíl, vyvalil se na nás velký oblak jisker a dýmu. Ji to oslepilo, ale já k tomu stála zády. A tak... jsem ji zabila sekyrou." Vtom se roztrásla. "Nikomus jsem to ještě nevykládala. Nikomu. Jak ses to dozvěděl?"

"Zdálo se mi to." Vzal jsem ji něžně za ruku a ona ke mně usedla na postel. Objal jsem ji pažemi a ucítil, jak se její chvění ztišilo. "Mívám občas pravdivé sny. Ne moc často," řekl jsem jí tiše.

Trochu se ode mě odtáhla. Očima mi zapátrala ve tváři. "V tomhle bys mi nelhal, že ne, Newboyi?" Její otázka mě ranila, ale patřilo mi to. "Ne. Tohle není lež. To ti přísahám. A přísahám, že už nikdy nebudu lhát -"

Prsty umlčela mé rty. "Doufám, že strávím zbytek života s tebou. Nedávej žádné sliby, které bys ve zbytku našich dní nemohl dodržet." Druhou rukou mi sáhla na šněrování u košile. Teď jsem se pro změnu zachvěl já.

Políbil jsem ji na prsty. A potom na ústa. Molly po chvíli vstala a zavřela dveře na petlici. Vzpomínám si ještě, že jsem vyslal vzhůru vroucí modlitbu, aby se tu noc Chade nevrátil z cesty. Nevrátil se. Zato já cestoval daleko, na místo, které mi začínalo být důvěrně známé, ale o nic méně úchvatné.

Odešla uprostřed hluboké noci. Před odchodem mne ještě vytrhla ze spaní a naléhala, abych za ní zamkl dveře. Chtěl jsem se obléci a jít ji doprovodit do jejího pokoje, ale ona to rozhořčeně odmítla se slovy, že těch pár schodů ještě dokáže vyjít a čím méně budeme viděni spolu, tím lépe. Dost neochotně jsem na

její logiku přistoupil. Spánek, do něhož jsem potom upadl, byl mnohem hlubší než po nějaké valeríáně. Probudil mě lomoz a křik. Vyskočil jsem na nohy, zcela obluzený a zmatený. Po chvíli jsem v lomozu rozpoznal bušení na dveře a v křiku Burrichův hlas opakující mé jméno. "Moment!" zavolal jsem v odpověď. Celé tělo mne bolelo. Natáhl jsem na sebe nějaké šatstvo a doklopýtal ke dveřím. Dlouho mi trvalo, než jsem prsty uvolnil západku. "Co se děje?" zeptal jsem se.

Burrich na mě nevěřícně zíral. Byl umytý a oblečený, vlasy a vousy měl učesané a držel dvě sekyry. "Och."

"Hajdy do Verityho věže. Dělej, už tak máme zpoždění. Ale nejdřív se umyj. Co je to za vůni?"

"Parfémované svíčky," zaimprovizoval jsem. "Prý navozují klidné sny."

Burrich si odfrkl. "Mně by ta vůně klidné sny rozhodně nepřinesla. Je to samé pižmo, hochu. Celý tvůj pokoj tím jen čpí. Sejdeme se nahoře ve věži."

A byl pryč a jeho dlouhý rázný krok se nesl chodbou. Vrátil jsem se zpátky do pokoje a malátně si uvědomil, že takhle si Burrich představuje časné ráno. Důkladně jsem se umyl studenou vodou, ne že bych si v tom liboval, ale prostě jsem neměl čas si ji ohřát. Zalovil jsem v truhlici a začal si natahovat čisté šaty, když vtom se znovu ozvalo bušení na dveře. "Už jdu," zavolal jsem. Bouchání neustávalo. Znamenalo to, že Burrich je vzteky bez sebe. To jsem byl taky. Musí mu být přece jasné, jak je mi dnes mizemě po těle.

Rázně jsem otevřel dveře, abych mu čelil, ale do místnosti jako závan kouře vklouzl šašek. Měl na sobě nový černobílý úbor. Rukávy jeho košile byly celé vyšívané černými révami, jež se mu plazily po pažích jako břečťan. Nad černým límcem se vyjímalá tvář bledá jako zimní měsíc. Zimní svátky, pomyslel jsem si otupěle. Dnes večer začíná první noc zimních svátků. Zima už mi připadala pětkrát delší než obvykle. Ale dnes večer bychom již měli začít vymezovat její polovinu.

"Co chceš?" zeptal jsem se, nemaje na jeho hlouposti náladu.

Šašek zhluboka zavětlil a zatvářil se uznale. "Bral bych něco z toho, co jsi měl i ty," nadhodil a potom s pohledem upřeným na mě půvabně odtančil vzad. Rázem mě popadl vztek. Šašek se zlehka vyšvihl na mou zmuchlanou postel a pak se svezl na druhou stranu, takže se postel ocitla mezi námi. Vrhle jsem se přes lůžko za něj. "Od tebe však ne," zvolal koketně a odmítavě, jako uzardělá panna zatřepal rukama, načež znovu uskočil.

"Nemám na tebe čas," řekl jsem znechuceně. "Očekává mě Verity a já ho nemohu nechat čekat." Svezl jsem se z postele na zem a vstoje si upravoval oděv. "Ven z mého pokoje."

"Ach, to je mi panečku tón. Byly doby, kdy Fitz uměl brát legraci lépe než teď." Uprostřed místnosti udělal piruetu a pak se prudce zarazil. "Opravdu na mě máš vztek?" zeptal se přímo.

Při té upřímnosti jsem zůstal stát jako vyjevený. Zamyslel jsem se nad jeho otázkou. "Měl jsem," řekl jsem obezřele, protože jsem nevěděl, jestli mě záměrně neprovokuje. "Udělal jsi ze mě onedlou šaška, s tou písničkou, před všemi těmi lidmi."

Zavrtěl hlavou. "Nepřisvojuj si tituly. Pouze já jsem šašek. A šašek je vždy jen to, co jsem já. Zvláště onoho dne, s tou písničkou, před všemi těmi lidmi."

"Přinutil jsi mě pochybovat o našem přátelství," pravil jsem nepokrytě.

"Ach, tak. Neboť nepochybuj o tom, že ostatní musí o našem přátelství vždy pochybovat, máme-li zůstat nepochybnými přáteli."

"Chápu. Tak jsi tedy pojal záměr rozšířit zvěsti o roztržce mezi námi. Pak už to chápu. Ale přesto musím jít."

"Tak sbohem. Pěkně si s Burrichem pohrajte se sekyrkami. Jen si dej pozor, abys nebyl moc omráčený z toho, co všechno tě dnes naučí." Pak na skomírající oheň přiložil dvě polena a obřadně se uvelebil před krbem.

"Šašku," spustil jsem rozpačitě. "Já vím, že jsi můj přítel. Ale nezamlouvá se mi představa, že tě nechám ve svém pokoji a sám půjdu pryč."

"Mně se zase nezamlouvá představa, že ostatní si chodí do mého pokoje, když tam nejsem já," poznamenal šibalsky.

Zrudl jsem a zastyděl se. "To bylo už dávno. A za svou zvědavost jsem se ti omluvil. Ujišťuji tě, že jsem to už vícekrát neudělal."

"Ani já to po dnešku neudělám. A až se vrátíš, omluvím se ti. Bude to stačit?"

Měl jsem zpoždění. S Burrichem jistě nebudou žádné žerty. Nedalo se nic dělat. Posadil jsem se na okraj zmuchlané postele. Leželi jsme tu spolu s Molly. Pojednou to pro mě bylo intimní území. Snažil jsem se působit nenucené, když jsem rovnal pokrývky na peřinách. "Proč chceš zůstat v mém pokoji? Jsi v nebezpečí?"

"Já žiji v nebezpečí, Fitzy-fitz. Tak jako ty. Všichni jsme v nebezpečí. Rád bych tu část dne zůstal a pokusil se najít z toho nebezpečí cestu ven. Či alespoň způsob, jak ho zmírnit." Významně pokrčil rameny a pokynul směrem k poházeným svítkům.

"Svěřil mi je Verity," řekl jsem v rozpacích.

"Zřejmě proto, že tě považuje za muže, na jehož úsudky se může spolehnout. A tak snad usoudíš, že když je svěříš mně, budou v bezpečí, co říkáš?"

Jedna věc je svěřit příteli vlastní majetek. A druhá pustit ho k něčemu, co vám do úschovy svěřil někdo jiný. Zjistil jsem, že o své důvěře v šaška nemám pochyby. Jenže. "Snad by bylo moudřejší zeptat se nejprve Verityho," navrhl jsem.

"Čím méně se budu s Veritym stýkat, tím lépe pro nás pro oba," řekl nepokrytě šašek.

"Ty nemáš Verityho rád?" zeptal jsem se udiveně.

"Já jsem králův šašek. A on je čekatelem na trůn. Ať si tedy počká. Až bude králem, pak budu jeho. Ovšem pokud nás předtím nenechá všechny zabít."

"Nechci slyšet nic proti princovi Veritymu," řekl jsem mu klidně.

"Ne? Tak to dneska musíš chodit s ušima zalitýma voskem."

Šel jsem ke dveřím a dal ruku na petlici. "Musíme už jít, šašku. Už tak jdu pozdě," řekl jsem vyrovnaným hlasem. Jeho posměšky na vrub Verityho mě hluboce ranily, jako by byly namířeny proti mně.

"Nebud' šašek, Fitz. To je má role. Uvažuj. Člověk může sloužit pouze jednomu pánu. Ať už tvé rty říkají cokoli, tvůj král je Verity. Z toho tě neviním. Viniš snad ty mne, že mým králem je Shrewd?"

"Ne, neviním. Ani si z něj před tebou netropím žerty."

"A ani ho nepřijdeš navštívit, bez ohledu na to, kolikrát jsem tě už nabádal."

"Včera jsem stál u jeho dveří. Odporoučeli mě pryč. Říkali, že mu není dobře."

"A kdyby se to stalo u Verityho dveří, vzal bys to také tak pokorně?"

Musel jsem se zamyslet. "Ne, myslím, že ne."

"Proč ho tak lehce opouštíš?" řekl tiše šašek tónem zarmouceného člověka. "Proč se Verity nepostaví za svého otce, místo aby na svoji stranu vábil Shrewdovy muže?"

"Nebyl jsem odváben. Spíše to vypadalo, že Shrewd se necítí dobře, aby mě vyslechl. A co se týče Verityho, nemohu mluvit za něj. Ale všichni vědí, že Shrewd z obou synů straní více Regalovi."

"To že všichni vědí? Pak také vědí, kde má Regal skutečně srdce?"

"Někteří ano," řekl jsem úsečně. To už byly nebezpečné řeči.

"Uvažuj takhle. Oba dva sloužíme králi, jehož milujeme nejvíce. Pak je tu ještě jeden, kterého máme rádi nejméně. Myslím, že mezi námi není rozpor ohledně loajality, když jsme zajedno v tom, koho máme rádi nejméně. Podívej. Přiznej se, že jsi měl jen stěží čas na to, abys do těch svítek nahlédl, a já ti musím připomenout, že čas, který jsi na to neměl, pro nás pro všechny uběhl dost rychle. Tohle není úkol, který by mohl počkat, až budeš mít příležitost."

Váhal jsem. Vtom se šašek přiblížil až ke mně. Do jeho očí bylo vždycky hodně těžké pohlédnout, a ještě hůře se v nich četlo. Avšak křivka jeho úst prozrazovala zoufalství. "Budu s tebou smlouvat."

Nabídnou ti obchod, který ti nikde jinde nenabídnou. Slíbím ti, že ti svěřím své tajemství, když mě necháš pátrat ve svítcích po tajemství, které tam možná ani není."

"Jaké tajemství?" zeptal jsem se neochotně.

"Moje tajemství." Odvrátil se ode mne a hleděl do zdi. "Šaškovo mystérium. Odkud pochází a proč."

Úkosem se po mně podíval a mlčel.

Probudila se ve mně letitá zvědavost. "Jen tak?" zeptal jsem se.

"Ne. V rámci nabídnutého obchodu, jak už jsem jednou řekl."

Zamyslel jsem se. Pak jsem řekl: "Uvidíme se později. Až odejdeš, nezapomeň dát dveře na petlici." A vyklouzl jsem z pokoje ven.

Po chodbě se již pohybovalo služebnictvo. Měl jsem žalostné zpoždění. Dal jsem se do pajdavého poklusu a poté do běhu. Ani na schodech do Verityho věže jsem nezpomalil. Vyběhl jsem je v celé délce, jednou jsem zaklepal a vešel dovnitř.

Burrich se ke mně otočil a zamračeně mě pozdravil. Spartánské vybavení místnosti bylo již odsunuto ke zdi, s výjimkou Verityho židle u okna. Verity už v ní byl usazen. Také on ke mně otočil hlavu, ale mnohem pomaleji, a jeho pohled stále spočíval kdesi v dáli. Jeho výraz byl obluzený, vyzařoval ochablost, při které člověka píchlo u srdce, když věděl, co to znamená. Stravoval ho hlad po Umění. Dostal jsem strach, že to, čemu mě chce naučit, ho pouze podpoří a zvýší i u mě. Ale jak by někdo z nás mohl říci ne? Včera jsem se čemusi přiučil. Nebyla to příjemná lekce, jakmile však proběhla, už na ni nešlo zapomenout. Věděl jsem, že udělám cokoli, abych zapudil rudé lodě od svého pobřeží. Nebyl jsem král, nikdy jsem ani neměl být králem, ale lidé z Šesti vévodství byli přesto moji, stejně jako Chadeovi. Ted' už jsem chápal, proč se Verity tak bezohledně ničí.

"Prosím za prominutí, že jdu pozdě. Zdržel jsem se. Ale jsem připraven ihned začít."

"Jak se cítíš?" Otázku mi položil Burrich s neskryvanou zvědavostí. Otočil jsem se a zjistil, že mě pozoruje stejně přísně jako prve, ale též s určitým pobavením.

"Ztuhlý, sire. Poněkud. Během do schodů jsem se trochu rozehrál. Bolesti ze včerejška. Ale jinak jsem v pořádku."

Tváří se mu mihl potutelný úsměv. "Žádné chvění, FitzChivalry? Žádné tmění před očima, žádné chvilkové závratě?"

Na chvíli jsem se zamyslel. "Ne."

"K čertu s tebou." Burrich si pobaveně odfrkl. "Ta kúra to z tebe zřejmě měla vymlátit. Budu si pamatovat, že příště budeš potřebovat lékaře."

Další hodinu zřejmě cíleně uplatňoval svoji novou léčebnou teorii. Ostří sekyr byla tupá a on je na první lekci ještě omotal hadry, což mě však neuchránilo před pohmožděninami. Abych byl upřímný, většinu z nich jsem si vykoledoval sám svou vlastní nemotorností. Burrich se toho dne nesnažil rozdávat rány, pouze mě chtěl naučit, jak zacházet s celou zbraní, a ne jen s ostřím. Udržet kontakt s Veritym mi nečinilo problémy, protože byl s námi v téže místnosti. Ten den v mém nitru pouze mlčel, bez udílení rad, poznámek či varování, jenom mě řídil očima. Burrich mi řekl, že sekyra není moc náročná zbraň, zato vysoce účinná, když se používá správně. Na konci lekce konstatoval, že na mě byl mírný vzhledem k mým poraněním z dřívějšího. Verity nás poté propustil. Oba jsme se vydali po schodech dolů mnohem pomaleji, než když jsem běžel nahoru.

"Zítra přijď včas," přikázal mi, když se naše cesty u kuchyňských dveří rozdělily a on zamířil do stájí, zatímco já si šel sehnat něco k snědku. Pustil jsem se do jídla jako vlk a přitom se divil, odkud se bere má náhlá vitalita a chuť k jídlu. Na rozdíl od Burriche jsem to nepříčítal žádnému výprasku utrženému v poslední době. To Molly, říkal jsem si, zhojila svým dotekem to, co by všechny byliny po zbytek roku nedokázaly dát do pořádku. Najednou se přede mnou prostíral předlouhý den, plný neúnosných minut v nesnesitelných hodinách, než nám západ slunce a milosrdná tma umožní být opět spolu.

Odhodlaně jsem ji zapudil z mysli a rozhodl se vyplnit čas úkoly. Okamžitě se mi jich v mysli vyrojil snad tucet. Už nějakou dobu jsem zanedbával Patience. Přislíbil jsem pomoc při obnově zahrady Kettricken. A dlužil jsem vysvětlení bratru Nighteyesovi. Také jsem byl povinován návštěvou u krále Shrewda. Snažil jsem se je seřadit podle pořadí důležitosti. Na první místo seznamu se pořad drala Molly.

Rázně jsem ji zařadil až napotom. Nejprve král Shrewd, rozhodl jsem se. Vzal jsem nádoby ze stolu a odnesl ho zpátky do kuchyně. Vládl tam ohlušující rachot. Chvíli jsem se udiveně rozhlížel, než mi došlo, že dnešního večera začínají zimní svátky. Stará kuchařka Sára zvedla hlavu od chlebového těsta, jež právě hnětla, a pokynula mi směrem k sobě. Šel jsem a zastavil se vedle ní, jako jsem to často dělal v dětství, a obdivoval obratnost, s níž její prsty tvarovaly hrsti těsta do housek a dávaly je nakynout. Její hrbolaté lokty byly zamoučené a také na tváři měla bílé šmouhy. Hluk a shon v kuchyni vytvářel důvěrnou atmosféru. Cook svým klidným hlasem promluvila do toho lomozu a brebentění a já musel napínat uši, abych ji slyšel.

"Jen jsem chtěla, abys věděl," zamumlala, zatímco mísila a hnětla novou dávku těsta, "že poznám, kdy je nějaká zvěst falešná. A hned to taky řeknu, když se ji někdo pokouší šířit u mě v kuchyni. Mohou si

klevetit, co chtějí, třeba na prádelním dvoře, mohou spřádat báchorky, jaké chtějí, když předou, ale nedopustím, aby se o tobě špatně mluvilo u mne v kuchyni." Spočinula na mně svýma pronikavýma, černýma očima. Srdce se mi hrůzou zastavilo. Zvěsti? O Molly a o mně?

"Jako malý kluk jsi jídal u mých stolů a často stával u mě a míchal hrnec, zatímco jsme si spolu vykládali. Myslím, že tě snad znám lépe než většina ostatních. A ti, co říkají, že se biješ jako zvíře, protože jsi víc než poloviční zvíře, vykládají ošklivé nesmysly. Ta těla byla zle potrhána, ale já už viděla horší věci, které lidé napáchali v návalu zuřivosti. Když byla znásilněna dcera Sal Flatfishové, Sal rozsápala tu bestii rybářským nožem, sek, sek, sek, přímo na tržišti, jako kdyby porcovala návnadu na udice. To, co jsi udělal ty, nebylo horší než tamto."

Vtom se mi hrůzou zatočila hlava. Víc než poloviční zvíře... Nebylo tomu zas tak dávno, co se tu lidé s Moudrostí upalovali zaživa. "Děkuji," řekl jsem co nejklidnějším hlasem. A přidal jsem špetku pravdy, když jsem řekl: "Ne všechno jsem udělal já. Bili se o svoji... kořist, když jsem na ně narazil."

"O dceru Ginny. Nemusíš si přede mnou dávat pozor na slova, Fitzi. Sama mám děti, nyní už odrostlé, ale kdyby je někdo chtěl napadnout, modlila bych se, aby tam byl někdo jako ty, kdo by je bránil, bez ohledu na to jak. Anebo pomstil, kdyby už nemohl víc udělat."

"Bojím se, že nemohl, Cook." Záchvěv, který mnou projel, nebyl předstíraný. Znovu jsem v duchu uviděl stružky krve na baculatém dětském zápěstí. Zamžikal jsem očima, ale obraz nezmizel. "Už musím jít. Mám se dnes zastavit za králem Shrewdem."

"Opravdu? No alespoň nějaká dobrá zpráva. Vezmeš mu tam s sebou tady tohle." Odšourala se ke kredenci, odkud vyndala zakrytý podnos s kousky pečiva zapékaného se sýrem a rozinkami. Vedle postavila konvici s horkým čajem a čistý pohár. Láskyplně rohlíčky přerovнала. "A dohlédni na to, že je sní, Fitzi. Jsou to jeho oblíbené, a když okusí jeden, vím jistě, že je spořádá všechny. Taky ho pozdravuj."

Ode mě také.

Poskočil jsem, jako by mě píchl špendlíkem. Snažil jsem se to zastřít zakašláním, jako bych se nečekaně zakuckal, ale Cook na mě stále divně hleděla. Znovu jsem zakašlal a kývl na ni. "Určitě mu budou chutnat," pravil jsem příškrčeným hlasem a vypadl i s podnosem z kuchyně. Několik očí mě přitom sledovalo. Příjemně jsem se usmíval a snažil se předstírat, že nevím proč.

Nevěděl jsem, že jste stále se mnou, řekl jsem Veritymu. Jedna moje částička mezitím revidovala každou myšlenku, která mě napadla po odchodu z věže, a děkoval jsem Edovi, že jsem se nerozhodl jít nejprve za Nighteyesem. Ačkoli jsem tyto myšlenky rozhodně zavrhoval, nevěděl jsem jistě, nakolik byly privátní.

Já vím. Nechtěl jsem za tebou slídit. Pouze ti ukázat, že když se na to tolik nesoustředíš, jsi schopen to dělat.

Zašmátral jsem v duchu po něm. Víc vaší zásluhou než mou, podotkl jsem, zatímco jsem stoupal do schodů.

Vím, obtěžuji tě. Prosím za prominutí. Od teďka si dám pozor, abys o mně věděl, až budu s tebou. Mám tě teď nechat jít si po svých?

Má nabručenost mne uvrhla do rozpaků. Ne. Ještě ne. Buďte se mnou ještě nějakou chvíli, až půjdu navštívit krále Shrewda. Alespoň uvidíme, jak nám to půjde.

Vycítil jsem jeho souhlas. U Shrewdových dveří jsem se zastavil a s podnosem na jedné ruce jsem si druhou spěšně uhladil vlasy a upravil kazajku. Vlasy mi v poslední době činily problémy. Při jedné horečce v horách mi je Jonqui ostříhala nakrátko. Ted' dorůstaly a já nevěděl, zda si je mám stahovat dozadu do copu jako Burrich a strážníci nebo je nechat splývat na ramena, jako bych byl ještě páže. Byl jsem už totiž dost starý na to, abych je nosil v polovičním čůpku jako dítě.

Stáhni si je dozadu, chlapče. Řek bych, že už máš po zásluze právo nosit je jako válečník, tak jako kterýkoliv jiný strážník. Jen si je nezačni uhlazovat a natáčet do naolejovaných kudrlínek, jako to dělá Regal.

Potlačil jsem úšklebek na tváři a zaklepal na Shrewdovy dveře.

Chvilí jsem čekal a pak jsem zaklepal hlasitěji.

Ohlas se a otevři, navrhl Verity.

"Zde FitzChivalry, Sire. Přinesl jsem vám něco od Cook." Sáhl jsem na dveře a zjistil, že jsou zevnitř na zástrčku.

To je divné. Můj otec nikdy dveře nezajistí oval. Měl u nich svého muže, to ano, ale nikdy je nedával na zástrčku a neignoroval něčí klepání. Dokážeš ji vysunout?

Asi ano. Ale nejprve dovolte, abych ještě zaklepal. A skoro jsem na dveře zabušil.

"Moment! Moment!" zašeptal kdosi zevnitř. Ale uběhlo podstatně více času, než se uvolnilo několik petlic a dveře se na šířku ruky pootevřely. Jako krysa dírou ve zdi na mě vykoukl Wallace. "Co si přeješ?" zeptal se vyčítavě.

"Audienci u krále."

"Král spí. Či spíše spal, než jsi přišel ty a začal tu mlátit a povykovat. Vypadni odsud."

"Moment." A vrazil jsem botu do zavírajících se dveří. Volnou rukou jsem otočil límec košile a ukázal jehlici s rudým kamenem, kterou jsem u sebe jen zřídka kdy neměl. Dveře mou botu silně svíraly. Opřel jsem se do nich ramenem, jak jen to šlo, abych nepřevrhl podnos na druhé ruce.

"Tohle mi dal před mnoha lety král Shrewd. A s tím svůj slib, že kdykoli ji ukážu, budu k němu vpuštěn."

"A to i když spí?" zeptal se jízlivě Wallace.

"Král žádné podmínky nestanovil. Vy ano?" Zabodl jsem se do něj pohledem skrze škvíru ve dveřích. Wallace se na chvíli zarazil a pak udělal krok vzad.

"Když tolik chceš, pak tedy pojd'. Pojd' a podívej se, jak tvůj král spí, aby si odpočal a nabral sil, které ve svém stavu tak zoufale potřebuje. Ale nemíchej se do toho, až mu jako jeho lékař řeknu, aby ti vzal tu krásnou jehlici a postaral se o to, abys už ho příště neobtěžoval."

"To mu můžete doporučit, chcete-li. A když si to můj král bude přát, nebudu tomu oponovat."

S přehnanou úklonou ode mne odstoupil. Nejraději bych mu z tváře pěstí vymazal ten pohrdlivý úsměšek, ale ignoroval jsem ho.

"Úžasně," pronesl, když jsem ho míjel. "Sladké pečivo na podráždění trávení a zatížení jeho ústrojí. Ty jsi ale nápaditý mládenec, že?"

Ovládl jsem se. Shrewd v obývacím pokoji nebyl. Takže v ložnici?

"To ho chceš opravdu obtěžovat až tam? Inu, proč ne? Podle tvých předešlých způsobů bych ani žádné ohledy čekat nemohl, že?" Wallaceův hlas byl plný jízlivé blahosklonnosti.

Držel jsem svůj hněv na uzdě.

Nenech si to od něj líbit. Otoč se a umlč ho. To nebyla od Verityho rada, ale příkaz. Položil jsem podnos opatrně na stolek. Nadechl jsem se a otočil se k Wallaceovi. "Vy ke mně cítíte odpor?" zeptal jsem se přímo.

Ustoupil o krok dozadu, ale snažil se ve tváři udržet ten pohrdlivý úsměšek. "Odpor? Proč by mi jako lékaři nemělo vadit, když někdo přijde, aby obtěžoval nemocného člověka, jenž konečně odpočívá?"

"Tato místnost je cítit kuřidlem. Pročpak?"

Kuřidlem?

Bylina užívaná v horách. Zřídka kdy jako medicína, vyjma bolestí, jež už nic ostatního neutiší. Ale spíše se výpary vdechují pro potěšení. Stejně jako my užíváme karisová semena během jarních svátků. Váš bratr si v tom libuje.

Stojně jako jeho matka. Pokud je to tatáž bylina. Ona jí říkala veselé lupení.

Jsou to skoro stejné lupínky, ale tato horská rostlina dorůstá větší výšky a její lístky jsou tlustší. A kouř je hustší.

Má výměna myšlenek s Veritym trvala pouhý okamžik. Člověk může informaci vyslat tak rychle, jak jen si ji pomyslí. Wallace při mé otázce stále špulil rty. "Chceš tvrdit, že jsi lékař?" zeptal se.

"Ne. Ale mám pracovní znalosti o bylinách, dle nichž kuřidlo není vhodné do pokoje nemocného člověka."

Wallace chvíli mlčel, zatímco si dával dohromady odpověď. "Podívej. Královy požitky nespadají do kompetence jeho lékaře."

"Pak tedy snad do mé," nadhodil jsem a otočil se. Vzal jsem podnos a otevřel dveře do královy tlumeně osvětlené ložnice.

Zápach kuřidla zde byl silnější, ovzduší hustší a sytější. Z krbu sálal oheň a v nevětrané místnosti bylo

dusno, až nedýchatelno. Vzduch byl stojatý a zatuchlý, jako kdyby se v komnatě už týdny nevětralo. Jeho váhu jsem pocíťoval i v plících. Král tam tiše ležel pod hromadou peřin a chroptivě dýchal. Rozhlédl jsem se kolem, kam bych položil podnos s pečivem. Na stolku u jeho postele panoval nepořádek. Stál tam kahan a v něm dosud dýmal popel z vypáleného kuřidla, ale jinak byl kahan vyhaslý a studený. Vedle byl pohár s vlažným červeným vínem a miska s jakousi odpornou šedivou kaší. Dal jsem nádobí na podlahu, otřel stolek rukávem své košile a položil na něj podnos. Když jsem se přiblížil ke královu loži, ucítil jsem zatuchlý zápach, který ještě zesílil, když jsem se nad ním naklonil.

To přece nemůže být Shrewd.

Verity se mnou prožíval můj úděs. V poslední době mě k sobě moc nevolal. A já měl moc práce na to, abych za ním chodil, pokud mi to výslovně nepřikázal. Když jsem ho naposled viděl, bylo to večer v jeho obývacím pokoji. Stěžoval si na bolesti hlavy, ale tohle...

Myšlenka mezi námi vyzněla do ztracena. Zvedl jsem zrak a uviděl Wallace, jak nakukuje za dveřmi. V jeho tváři jsem spatřil cosi, o čem jsem si nebyl jist, jestli je to uspokojení nebo drzost, ale rozlítlo mě to k zuřivosti. Dvěma skoky jsem se ocitl u dveří a přibouchl je. Nyní jsem pocítil uspokojení zase já, když jsem ho uslyšel vyjeknout bolestí, jakmile s trhnutím vyprostil přiskřípnuté prsty. Zajistil jsem dveře prastarou západkou, jež se během mého života zřejmě nedočkala použití. Otočil jsem se k vysokým oknům, vztekla, jednu po druhé, odhrnoval závěsné tapiserie a dokořán otevíral dřevěné okenice. Do místnosti se vlilo jasné sluneční světlo a čerstvý vzduch.

Fitzi, to je unáhleně.

Nereagoval jsem. Místo toho jsem chodil po místnosti a z otevřeného okna sypal popel a byliny z jednoho kahanu za druhým. Ulpívající popel jsem vytíral rukou, abych místnost úplně zbavil zápachu. V ložnici jsem nasbíral asi půl tuctu ulepených čiší s vyčichlým vínem a plný podnos misek a talířů s nedotčeným nebo nedojedeným jídlem. Všechno jsem naskládal ke dveřím. Wallace na ně mezitím bušil a vztekle láteřil. "Mlč!" řekl jsem mu sladce. "Probudíš krále."

Pošlete sem sluhu se džberem vlažné vody. A řekněte paní Hasty, že králova postel potřebuje čisté povlečení, požádal jsem Verityho.

Takové rozkazy nemůžu vydat. Odmlka. Neztrácej čas marným vztekáním. Přemýšlej a pochopíš, proč to tak musí být.

Pochopil jsem, ale zároveň jsem věděl, že již Shrewda nenechám v této špinavé páchnoucí místnosti, stejně jako bych ho nezanechal v hladomorně. Stál tam poloprázdný džber se starou, ale skoro čistou vodou. Dal jsem ji ke krbu zahřát. Setřel jsem z králova nočního stolku popel a postavil na něj podnos s čajem a pečivem. Když jsem drze prohledal královu šatní truhlici, objevil jsem čistou noční košili a byliny na mytí. Nepochybně pozůstatek ještě z dob Chefferse. Nikdy by mě nenapadlo, že bych mohl tolik postrádat nějakého komorníka.

Wallaceovo bušení ustalo. Ani mi to nechybělo. Vzal jsem ohřátou vodu navoněnou bylinkami a s žínkou usedl vedle královy postele. "Králi Shrewde," pravil jsem mírně. Partie kolem očí měl zarudlé a řasy slepené. Otevřel víčka a zamžoural očima proti světlu. Bělo měl protkané rudými žilkami.

"Chlapče?" Pošilhával po místnosti. "Kde je Wallace?"

"Na chvíli odešel pryč. Přinesl jsem vám teplou vodu na umytí a čerstvé pečivo z kuchyně. A taky horký čaj."

"Já... já nevím. Okno je otevřené. Pročpak je okno otevřené? Wallace mě varoval, abych se neprochládl."

"Otevřel jsem ho, abych vyvětral vzduch v místnosti. Ale chcete-li, zase ho zavřu."

"Cítím moře. Je jasný den, že? Poslouchej, jak raci křikem ohlašují blížící se bouři... Ne. Ne, zavři to okno, chlapče. Bojím se, že bych se nachladil, zvlášť když jsem teď tak nemocný."

Šel jsem pozavírat dřevěné okenice. "Je už Vaše Veličenstvo dlouho nemocné? Po paláci se o tom moc nemluví."

"Hodně dlouho. Och, připadá mi to už jako věčnost. Nejde ani tak o to, že bych byl nemocný, jako spíše o to, že mi nikdy není dobře. Je mi zle, pak se to trochu zlepší, ale jakmile se pokusím něco dělat, hned se mi zase přitíží a je to horší než předtím. Už mě ta nemohoucnost unavuje, chlapče. Jsem tak unavený z toho, že jsem pořád unavený."

"Podívejte, Sire. Tohle vám udělá dobře." Navlhl jsem hadřík a jemně mu otřel obličej. Král se vzpamatoval natolik, že mi rukou naznačil, abych počkal, a sám si umyl ruce, načež si znovu rázněji otřel tvář. Zhrozil jsem se, jak voda zežloutla poté, co se v ní umyl.

"Našel jsem vám čistou noční košili. Mám vám do ní pomoci? Nebo byste raději chtěl, abych poslal pro sluhu, aby přinesl kád' s teplou vodou? Já bych zatím skočil pro čisté povlečení, než se vykoupete."

"Já, och, na to nemám dost sil, chlapče. Kde vězí ten Wallace? On ví, že se neobejdu sám. Co ho to napadlo, nechat mě o samotě?"

"Po teplé koupeli by se vám ulevilo," snažil jsem se ho přesvědčit. Zblízka ten starý muž páchl. Přitom Shrewd byl vždycky čistotný muž, myslím, že jeho umouněnost mě ranila víc než cokoli jiného.

"Ale koupání může přivodit nachlazení. Wallace to říká. Mokrá kůže, studený průvan a šup, je po mně. Tak to aspoň říká." Stal se ze Shrewda opravdu rozmrzely stařec? Stěží jsem mohl věřit tomu, co jsem právě slyšel.

"Pak snad alespoň šálek horkého čaje. A pečivo. Kuchařka Sára povídala, že je to vaše oblíbené." Nalil jsem do šálku kouřící čaj a viděl, jak král pozorně zavětřil. Jednou či dvakrát usrkl, pak se zpřímá posadil a pohlédl na umně vyskládané sladkosti na talíři. Pokynul mi, abych si dal s ním, já si vzal a vzápětí už jsem si z prstů olizoval sladkou náplň. Pochopil jsem, proč jsou to jeho oblíbené chuťovky. Král si právě pochutnával na druhém kousku, když vtom nás vytrhly tři silné rány na dveře.

"Otevři, Bastarde. Nebo je mí muži vyrazí. A jestli se mému otci něco stalo, na místě to zaplatíš životem." Nezdálo se, že by Regal měl z mé přítomnosti radost.

"Co je to, chlapče? Zajištěné dveře? Co se to tu děje? Regale, co se to děje?" Když jsem uslyšel, jak králův hlas plačtivě zaskřípal, píchlo mě u srdce.

Přešel jsem místnost a odjistil dveře. Ještě než jsem je otevřel, rozlétly se proti mně a vzápětí mě drželi dva Regalovi svalnatí strážci. Kolem krku měli hedvábné límečky s pentlemi jako buldoci. Nebránil jsem se, takže ani neměli záminku přirazit mě ke zdi. Přesto to udělali. Tím ve mně procitly veškeré bolesti z předešlého dne. Drželi mě tam, dokud dovnitř nevpadl Wallace, který láteřil, jaká je tam zima, a co je tohle, kdopak to jedl, pro člověka v králově stavu je to prakticky jed. Regal stál s rukama v bok jako dozorce a zúženými očima mě pozoroval.

Ukvapené, můj chlapče. Bojím se, že jsme zašli příliš daleko.

"Nuže, Bastarde? Co k tomu můžeš říci? Jaké byly tvé pravé záměry?" zeptal se Regal, když Wallaceova litanie dozněla. V již tak dost nedýchatelném ovzduší přiložil na oheň další poleno a potom vzal králi z ruky nakousnuté pečivo.

"Přišel jsem podat hlášení. A když jsem zjistil, že o krále je špatně postaráno, snažil jsem se zjednat nápravu." Potil jsem se, spíše však bolestí než z nervozity. Při Regalově shovívavém úsměvu jsem uvnitř celý vzkypěl.

"Špatně postaráno? Co to tu vůbec říkáš?" obvinil mě.

Kurážně jsem se nadechl. "Pravdu. Zjistil jsem, že jeho komnata je neuklízena a zatuchlá. Špinavé talíře všude kolem. Nevyměněné povlečení -"

"Troufáš si tvrdit takové věci?" zasyčel Regal.

"Ano. Říkám svému králi pravdu, tak jako vždycky. Ať se rozhlédne kolem vlastníma očima a řekne, jestli to není pravda."

Něco z napětí v ovzduší probudilo v Shrewdovi stín jeho někdejší osobnosti. Pozvedl se na posteli a rozhlédl se kolem. "Také šašek vznášel podobné stížnosti, tím svým jízlivým způsobem -" spustil.

Wallace se odvážil ho přerušit. "Můj pane, váš zdravotní stav je křehký. Nepřerušovaný odpočinek je často důležitější, než kdybych vás vystřadil z postele kvůli výměně pokrývek či povlečení. A nějaký talíř či dva je méně na obtíž, než kdyby tu chrastilo a rachotilo páže při úklidu."

Král Shrewd pojednou znejistěl. Má upřímnost mě vytréstala. Tak tohle šašek chtěl, abych viděl, když mne tak často ponoukal k návštěvě krále. Proč ke mně nemluvil jasněji? Ale kdypak šašek mluvil jasně. Zaplavil mě pocit hanby. Tohle byl můj král, král, kterému jsem přísahal věrnost. Já miloval Verityho a moje věrnost vůči němu byla bezpředmětná. Ale svého krále jsem opustil právě v okamžiku, kdy mě nejvíce potřeboval. Chade byl pryč, jak dlouho, to už jsem ani nevěděl. Opustil jsem krále Shrewda a na ochranu mu zbyl pouze jeho šašek. Ale přesto, kdy král Shrewd někoho potřeboval, aby ho chránil?

Vždyť ten starý muž byl odjakživa schopen nejen ubránit sám sebe. Vyčítal jsem si, že jsem měl být důraznější, když jsem Chadeovi vykládal o změnách, které jsem zaznamenal, když jsem se vrátil domů. Měl jsem svého panovníka více střežit.

"Jak se sem vůbec dostal?" chtěl vědět Regal, zatímco se do mě zabodával svým krutým pohledem.

"Můj princi, měl odznak přímo od krále, jak tvrdil. Prý mu král slíbil, že když tu jehlici ukáže, vždycky ho přijme -"

"Taková pitomost! A tys věřil takovému nesmyslu -"

"Princi Regale, vy přece víte, že je to pravda. Byl jste u toho, když mi ji král Shrewd kdysi dal," řekl jsem tiše, ale jasně. Verity uvnitř mne mlčel, čekal, dával bedlivý pozor a hodně se dozvídal. Na můj účet, pomyslel jsem si hořce a vzápětí jsem měl co dělat, abych tu myšlenku potlačil.

Tiše a nenápadně jsem jedno své zápěstí uvolnil z buldočího sevření. Otočil jsem límec u košile a jehlici vytáhl. Podržel jsem ji ve výši hlavy, aby si ji všichni mohli prohlédnout.

"Na nic takového si nevzpomínám," odsekl Regal, ale Shrewd se najednou posadil.

"Pojď blíž, chlapče," přikázal mi. Vytrhl jsem se strážím a narovnal si oděv. Potom jsem šel s jehlicí ke králově posteli. Král Shrewd rozvážně natáhl ruku. Srdce mi v hrudi pokleslo.

"Otče, to je -" spustil Regal podrážděně, ale Shrewd ho přerušil.

"Regale. Ty jsi u toho byl. Ty si na to vzpomínáš, nebo bys alespoň měl." Královny temné oči teď byly zářivě bystré, jak jsem si je pamatoval z dřívějšíka, ale rovněž jasné byly

I linky bolesti kolem očí a v koutcích úst. Král Shrewd svá děl těžký boj, aby si udržel jasné vědomí.

Podržel jehlici ve výši a podíval se na Regala se stínem někdejšího zpytavého výrazu ve tváři. "Tu jehlici jsem tomu chlapci dal. A s ní

i své slovo výměnou za jeho."

"Pak navrhuji, abys obojí vzal zpět, jehlici i slovo. Nikdy se neuzdravíš, když tě někdo bude ustavičně vyrušovat ve tvých komnatách." Opět ten britký, velitelský tón v Regalově hlase. Já jen tiše čekal.

Král zvedl roztrěsenou ruku a promnul si oči a tváře. "Ty věci jsem mu dal," řekl a v těch slovech byla jistota, ačkoli síla se už z jeho hlasu počala vytrácet. "Jakmile muž jednou dá slovo, už není jeho, aby ho mohl odvolat. Nemám pravdu, FitzChivalry? Souhlasíš se mnou, že jakmile dá muž slovo, nesmí jej vzít zpět?" Ta otázka mi připomněla někdejší zkoušku.

"Tak jako vždycky, můj králi, souhlasím s vámi. Jakmile dá muž slovo, nesmí ho odvolat. Musí být věrný slibu, který dal."

"Nu dobře. Tím je to vyřešeno. Tím je všechno vyřešeno." A podával mi jehlici zpět. Vzal jsem ji od něj s nesmírným ulehčením, až skoro závratným. Král znovu klesl zády do polštářů. Byl to pro mne další závratný okamžik. Znal jsem ty polštáře, tuhle postel. Ležel jsem v ní a spolu s šaškem zhlížel na drancování v Siltbody. V tomhle krbu jsem si spálil prsty...

Král Shrewd ztěžka vzdychl. Bylo z toho cítit vyčerpání. V dalším okamžiku usne.

"Zakaž mu, aby k tobě příště chodil a vyrušoval tě, pokud ho sám nepovoláš," přikazoval Regal.

Král Shrewd ještě jednou namáhavě otevřel oči. "Fitzi. Pojď sem, chlapče."

Jako pes jsem popošel k němu. Poklekl jsem u jeho lůžka. Král zvedl vyzáblou ruku a nemotorně mě poplácal. "Ty a já, chlapče. Máme spolu dohodu, že?" Upřímná otázka. Přikývl jsem. "Dobře, hochu.

Dobře. Já dodržel své slovo. A ty teď hled', abys dostal svému. Ale -" tu se podíval na Regala a ve mně píchlo - "bylo by lepší, kdybys za mnou chodíval odpoledne. Odpoledne mívám více sil." A v tu ránu spal.

"Mám se vrátit ještě dnes odpoledne, Sire?" zeptal jsem se rychle.

Zvedl ruku a učinil neurčitě zamítavé gesto. "Zítra. Nebo pozítří." Zavřel oči a ztěžka vzdychl, jako by se už neměl znovu nadechnout.

"Jak si přejete, můj pane," souhlasil jsem. Vysekl jsem hlubokou oficiální poklonu. Když jsem se napřímil, opatrně jsem si zastrčil jehlici do klopky kazajky. Chvilí jsem jim dopřál tu podívanou a pak jsem se formálně otázel: "Omluvíte mě, můj princi?"

"Vypadni odsud," zavrčel Regal.

Uklonil jsem se mu již méně formálně, pomalu jsem se otočil a odešel. Jeho strážce mě přitom sledovaly. Když jsem byl venku z pokoje, vzpomněl jsem si, že jsem nevznesl žádost, zda si smím vzít Molly. Ted'

už se nezdálo pravděpodobné, že se mi v blízké době nějaké příležitosti dostane. Bylo mi jasné, že odpoledne teď najdu po králově boku Regala či Wallace nebo nějakého jiného zvěda z jejich řad. Neměl jsem v úmyslu přednést toto téma před někým dalším kromě krále.

Fitzi?

Rád bych teď zůstal na chvíli sám, můj princí. Nebude-li vám to vadit.

Verity zmizel z mé mysli, jako když praskne mýdlová bublina. Pomalu jsem zamířil po schodech dolů.

4 Tajemství

Princ Verity se rozhodl předvést svoji flotilu válečných lodí uprostřed zimních svátků onoho rozhodujícího roku. Podle tradice by měl počkat na lepší počasí a spustit je na vodu

O prvním dni jarních svátků. Ten se obecně považuje za příznivější dobu pro spuštění nové lodě. Avšak Verity silně naléhal na své loďaře a jejich pracovníky, aby měli všechna čtyři plavidla připravená ke spuštění do půli zimy. A právě

volbou tohoto data zajistil širokou pozornost svým lodím i slovům. Podle tradice se toho dne pořádá hon a hojnost uloveného masa předznamenává dny budoucí. Když nechal koráby vytlačit z loděnic na válcové dráhy, před shromážděným lidem prohlásil, že jsou to jeho lovci a že jediná kořist, která je uspokojí, budou rudé lodě. Reakcí na ta slova bylo mlčení, v což nedoufal. Já sám si myslím, že lidé chtěli myšlenky na rudé lodě zapudit z mysli, ukrýt se v náručí zimy a předstírat si, že jaro nikdy nepřijde. Ale Verity jim to nedopřál. Toho dne byly na vodu spuštěny nové lodě a začal výcvik jejich posádek.

Brzy odpoledne jsme si s Nighteyesem vyrazili na lov. Jemu se to moc nelíbilo, říkal, že na to není vhodná doba, a chtěl vědět, proč jsem časné ranní hodiny promarnil v šarvátce se svým kmenovým druhem. Řekl jsem mu prostě, že to muselo být a že to bude pokračovat ještě několik dní, možná déle. Nighteyes nebyl rád. Avšak ani já ne. Otřáslo mnou, že mohl tak jasně vědět, co jsem dělal ráno, aniž bych si byl vědom toho, že jsem s ním v kontaktu. Nemohl Verity jeho přítomnost vycítit?

Vysmál se mi. Občas je dost těžké přimět tě, abys mě slyšel. Mám se k tobě probíjet a pak ještě křičet kvůli němu?

Naše kořist byla mizerná. Dva králíci, žádný nijak zvlášť vykrmený. Slíbil jsem, že mu nazítří přinesu odřezky z kuchyně. Ještě horší však bylo vysvětlit mu, že v určitých okamžicích potřebuji mít své soukromí. Nedokázal pochopit, proč se pářím odděleně od ostatních činností smečky, jako byl lov nebo vytí. Páření slibovalo v blízké době potomstvo a potomstvo bylo v zájmu smečky. Slovy ani nelze vyjádřit potíže při našem rozhovoru. Bavili jsme se pomocí obrazů, předáváním myšlenek, což nepřipouští příliš velkou diskrétnost. Jeho upřímnost mě děsila. Ujistil mě, že se mnou sdílí mé potěšení z páření s mou družkou. Snažně jsem ho prosil, ať to nedělá. Zmatek. Nakonec jsem ho nechal, ať si své králíky spořádá sám. Dopálilo ho, že nechci svůj podíl masa. To nejlepší, co se mi podařilo na něm vymámit, byl jeho souhlas s tím, že nechci nic vědět o tom, jak sdílí mé vědomí Molly. Ne že by mi šlo právě o to, jenže k ničemu lepšímu jsem ho nedokázal přimět. Nebyl s to vůbec pochopit myšlenku, že si občas přejí zcela přerušit naše vzájemné pouto. Nedávalo mu to smysl, jak tvrdil. Není to prý smečka. Opustil jsem ho s neodbytnou myšlenkou, zda ještě někdy budu mít chvíli jen a jen pro sebe.

Vrátil jsem se na hrad a utíkal se do soukromí svého pokoje. Byť jen na chvíli, potřeboval jsem být někde, kde za sebou mohu zavřít dveře a zůstat sám. Beztak jen fyzicky. Chodby a schodiště plné chvátajících lidí jen znásobily moji touhu po klidu. Sluhové odklízeli starou rákosovou podestýlku a prostírali novou, měnili ve stojanech svíce a všude rozvěšovali ozdobné girlandy spletené z větví jehličnanů. Zimní svátky. Na něco takového jsem neměl ani pomyšlení.

Konečně jsem stanul u svých dveří a vklouzl dovnitř. Pořádně jsem je za sebou zavřel.

"Tak brzy zpátky?" Od krbu ke mně vzhlížel šašek, shrbený uprostřed půlkruhu svítek. Zdálo se, že je třídí do skupin.

Zíral jsem na něho v neskrývaném úděsu. Úděs v mžiku vzplanul v hněv. "Proč jsi mi nic neřekl o králově stavu?"

Zamyslel se nad dalším svítkem a po chvíli ho položil na hromádku po pravici. "Ale řekl. Dovol mi otázku

na oplátku: Proč jsi o tom již dávno nevěděl?"

To mě zarazilo. "Přiznávám, že jsem ho navštěvoval dost ledabyle. Jenže -"

"Žádné z mých slov nemohlo mít takový dopad, jako když ses přesvědčil sám. Ani se nezamýšlíš nad tím, jaké by to bylo, kdybych tam jeden každý den nebyl, nevyprazdňoval nočníky, nezametal, nevyprašoval, nevynášel nádobí, nečesal mu vlasy a vousy..."

Opět mě rázně umlčel. Přešel jsem místnost a posadil se ztěžka na šatní truhlici. "Není to ten král, kterého znám," řekl jsem zpřímá. "Zneklidňuje mne, že mohl tak hluboko, tak rychle klesnout."

"Zneklidňuje? Mě to přímo děsí. Ty máš alespoň dalšího krále, když je tenhle ze hry." Šašek pohodil další svitek na hromádku.

"To jsme všichni," podotkl jsem obezřele.

"Jedni víc než druzí," řekl stroze šašek.

Bezděčně jsem zvedl ruku a zatlačil si jehlici hlouběji do kazajky. Dneska jsem o ni skoro přišel. Musel jsem se zamyslet nad tím, co všechno pro mě během těch let znamenala. Ochranu krále nad nevlastním vnukem, kterého by se bezcitnější muž dávno tiše zbavil. A teď potřeboval ochranu sám? Co z toho pro mě vyplývalo?

"Takže. Co můžeme dělat?"

"Ty a já? Nic moc. Já jsem jen šašek a ty jsi bastard."

Mrzutě jsem přikývl. "Kdybych tak mohl mluvit s Chadem. Kdybych tak věděl, kdy se vrátí." Podíval jsem se na šaška, kolik toho asi ví.

"S hadem? Hadi se vrátí se sluncem, pokud vím." Vyhýbavý jako obvykle. "Pro krále, myslím, dost pozdě," dodal tišeji.

"Takže jsme bezmocní?"

"Ty a já? Kdepak. Jsme příliš mocní na to, abychom tu jednali, tot' vše. V této oblasti mají bezmocní vždy tu největší moc. Možná máš pravdu, měli bychom se o tom poradit s nimi. A teď..." Najednou vstal a roztřepal se teatrálně v kloubech jako marioneta se zašmodrchanými provázky. Všechny zvonečky se na něm rozezněly. Chtě nechtě jsem se pousmál. "Mému králi nadchází nejlepší část dne. A já tam jdu, abych pro něj udělal to málo, co zmohu."

Opatrně vykročil z kruhu roztríděných svítků a tabulek. Přitom zív. "Sbohem, Fitzi."

"Sbohem."

U dveří se rozpačitě zastavil. "Ty nemáš námitek proti mému odchodu?"

"Myslím, že jsem měl námitky jenom proti tomu, abys zůstal."

"Nikdy se s šaškem nehádej. Ale copak jsi zapomněl? Nabídl jsem ti obchod. Tajemství za tajemství." Nezapomněl jsem. Ale najednou jsem nevěděl jistě, jestli to chci vědět. "Odkud pochází šašek a proč?" zeptal jsem se po chvíli tiše.

"Ach." Na chvíli se zastavil, pak se vážně zeptal: "Víš jistě, že chceš znát odpovědi na tyhle otázky?"

"Odkud pochází šašek a proč?" zopakoval jsem pomalu.

Okamžik mlčel. V tu chvíli jsem ho spatřil. Spatřil jsem ho tak, jak jsem ho celé ty roky neviděl, ne jako šaška, výřečného a důvtipného, kousavého jako vilejše, ale jako malou útlu osůbku, tak křehkou, bledou a kostnatou, že dokonce i jeho vlasy vypadaly jaksi neskutečně oproti ostatním smrtelníkům. Jeho černobílý úbor zdobený stříbrnými rolničkami, jeho směšné žezlo s krysí hlavou byly jeho brněním a mečem, jedinou ochranou, kterou na tomto proradném a intrikánském dvoře měl. A také jeho mystérium. Onen neviditelný plášť šaškova mystéria. Na okamžik jsem si přál, aby mi takový obchod nikdy nebyl nabídl a aby má zvědavost nebyla tak šízravá.

Šašek vzdychl. Rozhlédl se po místnosti, pak udělal několik kroků a stoupl si k tapiserii krále Wisdoma zdravícího se s Elderlingem. Pohlédl na ni a hořce se usmál čemusi, co jsem tam nikdy nespasřil. Zaujal postoj básníka, který se chystá recitovat. Poté se zarazil a ještě jednou se na mě zpřímá podíval. "Víš opravdu jistě, že to chceš vědět, Fitzy-fitzi?"

Jako při nějaké liturgii jsem zopakoval otázku: "Odkud pochází šašek "a proč?"

"Odkud? Ach, odkud?" Na chvíli pozvedl k nosu čumák Ratsy, zatímco formuloval odpověď na vlastní otázku. Pak se střetl s mýma očima. "Běž na jih, Fitzi. Do zemí za okraji všech map, jež kdy Verity viděl. A také za okraji map zhotovených v těchto zemích. Běž na jih a pak na východ přes more, pro které

nemáš jméno. Nakonec dojdeš na dlouhý poloostrov a na jeho zakrouceném výběžku objevíš vesnici, kde se narodil šašek. Možná tam najdeš ještě matku, která si vzpomene na své červivě bílé dítě a na to, jak tě kolébala na svých hřejivých prsou a zpívala." Podíval se na můj nevěřící, užaslý výraz a krátce se zasmál. "Nedokážeš si to ani představit, že ne? Dovol, abych ti to ještě ztížil. Měla dlouhé, tmavé a kadeřavé vlasy a zelené oči. Představ si to! Z tak sytých barev taková průhlednost. A otcové toho bezbarvého dítěte? Dva bratřenci, neboť takový v té zemi panoval zvyk. Jeden ramenatý", snědý a rozesmátý, s rudými rty a hnědýma očima, farmář vonící úrodnou zemí a čerstvým povětrím. A ten druhý byl naopak útlý jako tamten rozložitý, bronzově zlatý, prostě básník a pěvec s modrýma očima. Och, jak ti mě milovali a těšili se ze mě! Všichni tři, a s nimi celá vesnice. Byl jsem tolik milován." Jeho hlas změkkl, až na okamžik ustal. Věděl jsem s velikou jistotou, že právě naslouchám něčemu, co od něj dosud nikdo jiný neslyšel. Vybavily se mi okamžiky, kdy jsem se odvážil do jeho pokoje, a překrásná panenka v kolébce, kterou jsem tam objevil. Hýčkaná tak, jako kdysi šašek. Čekal jsem, co bude následovat. "Když už jsem byl... dost starý, popřál jsem jim všem sbohem. Vyrázil jsem pryč, abych našel své místo v historii a vybral si, kde ji zkřížím. A tohle místo jsem si zvolil - doba byla předurčena již hodinou mého zrození. Přišel jsem sem a stal se Shrewdovým šaškem. Sbíral jsem všechna vlákna, která mně osud vložil do rukou, a začal je splétat a barvit, jak jsem uměl, v naději, že to, co se z toho utká, bude k užitku."

Zakroutil jsem hlavou. "Nerozumím tomu, co jsi právě řekl."

"Ach." Také on potřásl hlavou a jeho rolničky se rozezněly. "Navrhl jsem ti, že ti svěřím své tajemství. Ale neslibil jsem, že ti ho vysvětlím."

"Vzkaz není doručen, dokud není pochopen," oponoval jsem. Byla to přímá citace Chadea.

Šašek se to zdráhal přijmout. "Ty přece rozumíš tomu, co jsem řekl," nadhodil. "Jen to prostě nepřijímáš. Nikdy předtím jsem k tobě nemluvil tak jasně. Snad právě to tě tolik mate."

Byl přitom vážný. Znovu jsem potřásl hlavou. "To mi nedává smysl. Někam jsi šel, abys objevil své místo v historii? Jak je to možné? Historie je to, co se už stalo a co je za námi."

Zakroutil hlavou, tentokrát pomalu. "Historie je to, co děláme v našich životech. Utváříme ji za chůze."

Tajemně se usmál. "Budoucnost je jiný druh historie."

"Žádný člověk nemůže znát budoucnost," souhlasil jsem.

Jeho úsměv se rozšířil. "Že ne?" zeptal se septem. "Možná, Fitzi, je někde napsáno vše, co je budoucností. Nikoli napsáno jednou osobou, chápej, ale pokud by náznaky a vize, předtuchy a předzvěsti celé rasy byly napsány, křížem krážem pospojovány a dány do souvislostí, nemohl by takový národ vytvořit stav, ve kterém by se nacházela tkanina budoucnosti?"

"Nesmysl," namítl jsem. "Jak by někdo mohl vědět, je-li něco z toho pravda?"

"Kdyby byl takový stav vytvořen a taková tapiserie předpovědí utkána, ne na několik let, ale na desítky a stovky let, po nějaké době by se mohlo ukázat, že je to až překvapivě přesné předvídaní budoucnosti. Měj na paměti, že ti, kteří sřeží tyto záznamy, patří k úplně jiné rase, nesmírně dlouhověké. K úžasné bledé rase, která občas smísí svou krev s lidskou. A potom!" Zatočil se v kruhu, rázem dočista po-třeštěný, nesnesitelně spokojený sám se sebou. "A potom, až se určití jedinci narodí, jedinci tak jasně poznamenaní, že historie se na ně musí upamatovat, tito jsou vyzváni, aby předstoupili a našli svá místa v budoucí historii. A dále mohou být vybídnuti, aby jisté místo, ono křížení stovek vláken, podrobně prozkoumali a řekli tato vlákna sem, tahle musím popotáhnout a tím popotahováním budu měnit tapiserii, budu tkát osnovu a měnit barvu toho, co má přijít. Změním tak osud světa."

Dělal si ze mě legraci. Teď už jsem si byl jist. "Možná jednou za tisíc let může přijít muž, který je schopen takové veliké změny ve světě. Snad nějaký mocný král nebo filozof utvářející myšlenky tisíců. Ale ty a já, šašku? My jsme jen pěšáci. Nuly."

Lítostivě zavrtěl hlavou. "A právě tohle, víc než cokoliv jiného, jsem v souvislosti s tvým lidem nikdy nepochopil. Můžeš vrhat kostky a chápat, že celá hra může záviset na jednom otočení kostky. Vykládáš karty a řekneš, že celé mužovo štěstí pro tuto noc může záležet na jediné ruce. Avšak celý lidský život, přičichneš a řekneš, co tahle lidská nula, tenhle rybář, tenhle tesař, tenhle zloděj, tenhle kuchař, vždyť co si mohou počít v celém tom velkém širém světě? A tak své životy jen flikujete a prskáte kolem sebe jako svíčky hořící v průvanu."

"Ne všichni lidé jsou předurčení k velikosti," připomněl jsem mu.

"Jsi si tím jist, Fitzi? Jsi si jist? K čemu je dobrý život žitý tak, jako by se ho vůbec netýkal velký život světa. Smutnější věc si neumím představit. Proč by si matka neměla říkat, když toto dítě vychovám správně, když ji budu milovat a starat se o ni, bude žít život, který přináší radost všem okolo, a tím jsem změnila svět? Proč by farmář, který zasadí semeno, nemohl říci svému sousedu, tohle semeno, které jsem dneska zasadil, někoho nasytí, a to je způsob, jakým dnes měním svět?"

"To je filozofie, šašku. Nikdy jsem neměl čas se takovými věcmi zabývat."

"Ne, Fitzi, to je život. A nikdo nemá čas na takové věci nemyslet. Každé stvoření na světě by mělo tuto věc zvažovat s každým úderem svého srdce. Jaký má jinak smysl každý den vstávat?"

"Šašku, to jde mimo mě," prohlásil jsem celý nesvůj. Nikdy jsem ho neviděl tak rozvášněného, nikdy jsem ho neslyšel mluvit tak zpříma. Bylo to, jako bych prohrábl zasedlý popel a náhle objevil třeshňové rudé uhlíky žhnoucí kdesi v hloubce. Šašek plál až příliš jasně.

"Ne, Fitzi, dospěl jsem k přesvědčení, že to jde skrze tebe." Natáhl se a zlehka mě poklepal svou Ratsy.

"Klíčový kámen. Brána. Křižovatka. Katalyzátor. Tímhle všim jsi byl a nadále jsi. Kdykoli dospěji na křižovatku, kdykoli je stopa nejasná, když dám čenich k zemi a slídím, kvílím a čmouchám, objevím jediný pach. Tvůj. Ty vytváříš možnosti. Dokud existuješ, budoucnost lze kormidlovat. Přišel jsem sem kvůli tobě, Fitzi. Ty jsi to vlákno, za které tahám. Byť pouze jedno z mnoha."

Pocítil jsem zlověstné mrazení. Ať už se mi chystal říci cokoli dalšího, nechtěl jsem to slyšet. Kdesi daleko se ozvalo slabé vytí. Vlk skučící uprostřed dne. Projel mnou záchvěv a na těle se mi zježil každý chlup. "Zase to tvé žertování," řekl jsem a nervózně se zasmál. "Měl jsem vědět, že se od tebe skutečného tajemství nedočkám."

"Ty. Vlastně ne ty. Svorník, kotva, uzel na laně. Viděl jsem konec světa, Fitzi. Viděl jsem ho utkaný tak jasně, jako jsem viděl své zrození. Och, ne ve tvé době, dokonce ani v mé. Ale máme být šťastní, když si řekneme, že žijeme za soumraku místo uprostřed hluboké noci? Máme se radovat z toho, že my máme pouze trpět, zatímco tvoji potomci poznají muka prokletých? Máme se kvůli tomu zdržet činu?"

"Šašku. Tohle nechci poslouchat."

"Měl jsi šanci mě odmítnout. Ale třikrát sis to vyžádal, a tak to musíš slyšet." Zvedl svou hůlku, jako by zavelel k útoku, a promluvil, jako by se obracel na celou Radu Šesti vévodství. "Pád království Šesti vévodství byl oním oblázkem, který spustil sesuvnou lavinu. Odtud se vyrojili bezduší, kteří se šířili jako krvavá skvrna po nejskvostnějším plátně světa. Temnota stále pohlcuje a není nikdy ukojena, dokud se nesytí sama sebou. A všechno kvůli tomu, že padla dynastie Farseerů. Tohle je budoucnost tak, jak je utkána. Ale počkat! Farseer?" Vztyčil hlavu a zahleděl se na mne, zadumaný jako krkavec. "Proč ti tak říkají, Fitzi? Co kdy tvoji předkové dalekého předvídali, že získali takové jméno? Mám ti říci, jak to celé doopravdy je? Jméno vaší linie pochází z budoucnosti, jež sahá v čase zpět k tobě a udílí ti jméno, které si jednoho dne vaše dynastie zaslouží. Farseerové. Tohle bylo vodítko, které jsem si vzal k srdci. Že budoucnost sáhla zpátky k tobě, k vašemu rodu, tam, kde se vaše pokrevní linie kříží s mým životem, a takto tě pojmenovala. Přišel jsem sem a co jsem objevil? Jednoho Farseera, naprosto beze jména. Nepojmenovaného v žádné historii, ať minulé, či budoucí. Ale já už mezitím viděl, jak jsi přijal jméno - FitzChivalry Farseer. A já musím dohlédnout i na to, aby sis ho zasloužil." Popošel ke mně a uchopil mě za ramena. "Jsme tady, Fitzi, ty a já, abychom změнили budoucnost světa. Abychom hmátli a podrželi na místě ten malinký oblázek, který by mohl uvolnit padající balvany."

"Ne." Cítil jsem, jak ve mně stoupá strašlivý chlad. Celý jsem se roztřásl. Začaly mi jektat zuby a před očima se mi udělaly jiskřivé mžítiky. Záchvat. Pokoušel se o mne další záchvat. Tady, přímo před šaškem. "Odejdi!" křikl jsem, neschopen to pomyšlení snést. "Běž pryč. Okamžitě! Rychle. Rychle!" Nikdy předtím jsem šaška neviděl zaskočeného. Užasle spustil čelist a odhalil malinké bílé zoubky a bledý jazyk. Ještě chvíli mě svíral a potom mě pustil. Nezarazil jsem se, abych se zamyslel nad tím, co by si mohl myslet o mém náhlém vykázání z místnosti. Jedním trhnutím jsem otevřel dveře, ukázal ven a on byl v tu ránu pryč. Zavřel jsem za ním na petlici a doklopýtal k posteli, zatímco se přese mne valila jedna temná vlna za vlnou. Padl jsem tváří na pokrývky. "Molly!" vykřikl jsem. "Molly, zachraň mě!" Věděl jsem však, že mě nemůže slyšet, a o samotě jsem klesl do temnot.

Záře stovek svící, girlandy z chvojí a cesmínové průvěsy, holé černé zimní větve ověšené jiskřivými cukrkandly k potěše oka i jazyka. Klepání dřevěných mečů loutek a radostné výkřiky dětí, když hlava prince Piebalda konečně odletěla a obepsala oblouk nad užaslým zástupem. Ústa Mellowa dokořán rozevřená při oplzlé písni, jeho hbité prsty bez doprovodu rozverně tančí na strunách harfy. Studený závan, když se mohutné dveře do Velkého sálu rozletěly a vešla další skupina hodovníků, aby se k nám připojila. Pomalu se ke mně vkrádalo vědomí, že to již není sen, ale zimní oslavy. S dobrotivým výrazem jsem procházel veselým zástupem, sladce se na každého usmíval, ale nikoho jsem nevnímal. Pomalu jsem zamžikal očima. Nic nesmím dělat rychle. Byl jsem obestřen jakousi měkkou vlnou, bezcílně unášen jako člun bez posádky za klidného dne. Naplňovala mě báječná ospalost. Kdosi se dotkl mé paže. Otočil jsem se. Podmračený Burrich se mě na cosi ptal. Když mluvil, jeho hlas, odjakživa hluboký, byl skoro jako barva tekoucí proti mně. "Vše je v pořádku," řekl jsem mu klidně. "Neboj se, vše je v pořádku." Odplul jsem od něj stranou a nesl se místností uprostřed mlýnice davu.

Král Shrewd seděl na svém trůně, ale já nyní věděl, že je vyrobený z papíru. Šašek mu seděl na stupínku u nohou a svíral své krysí žezlo, jako když dítě drží chřestítka. Jeho jazyk byl meč, a když se královi nepřátelé přiblížili k trůnu, šašek je vraždil, cupoval je na kousičky a odvracel od papírového muže na trůně.

A tu, na dalším pódiu, byli Verity a Kettricken, oba krásní jako šaškova panenka. Pohlédl jsem na ně a viděl jsem, že jsou oba utvořeni z hladu, jako nádoby vyplněné prázdnotou. Byl jsem velmi smutný, že žádného z nich nikdy nedokážu naplnit, neboť oba byli tak strašlivě prázdní. Přišel si s nimi promluvit Regal, velký černý pták, nikoli vrána, to ne, nebyl tak veselý jako vrána, ani jako havran, nevyznačoval se srdečnou bystrostí havrana, ne, byl to ubohý klovač očí, stále kroužící a kroužící, a v duchu šíje představoval jako mršiny, na nichž by si pochutnal. Páchl mršinami a já si rukou zakryl ústa a nos a vydal se od nich pryč.

Posadil jsem se na krb, kousek vedle chichotající se dívky v modrých sukních, převelice št'astné. Švitořila jako veverka a já se na ni usmál, ona se ke mně záhy naklonila a spustila veselou písničku o třech dojívkách. U krbu seděli a postávali ještě další lidé, kteří se k ní přidali. Na konci jsme se všichni smáli, ale já pořádně nevěděl proč. A její ruka byla hřejivá a tak bezstarostně spočívala na mém stehně. Bratře, copak ses zbláznil? Spolykal jsi rybí kosti a stravuje tě horečka?

"Oho?"

Tvá mysl je zatemněna. Tvé myšlenky jsou velmi neduživé a mdlé. Pohybuješ se jako snadná kořist.

"Je mi dobře."

"Opravdu, sire? Pak i mně." Usmála se na mě. Buclatá tvářička, temné oči, kudrnaté vlasy čouhající zpod čepce. Taková by se Veritymu líbila. Druzně mě poplácala po noze. O něco výše, než se mě dotýkala prve.

"FitzChivalry!"

Pomalu jsem zvedl zrak. Nade mnou stála Patience, po jejím boku Lacey. Při pohledu na ně jsem se usmál. Patience jen zřídka vycházela ze svých komnat do společnosti. Natož ještě v zimě. Zima pro ni byla krušným obdobím. "Budu moc rád, až se léto vrátí a my se spolu budeme moci procházet po zahradě," řekl jsem jí.

Chvilí na mě mlčky shlížela. "Potřebovala bych odnést něco těžkého do svých komnat. Udělal bys to pro mne?"

"Zajisté." Opatrně jsem vstal. "Musím už jít," řekl jsem té malé služce. "Má matka mě potřebuje. Tvá písnička se mi líbila."

"Sbohem, sire!" zacvrlikala za mnou a Lacey na ni zlostně pohlédla. Tváře Patience byly sytě růžové. Šel jsem za ní vlnícím se davem. Došli jsme až na úpatí schodů.

"Už jsem úplně zapomněl, jak se to dělá," pravil jsem. "A kde máte tu těžkou věc, kterou potřebujete odnést?"

"To byla jen záminka, jak tě odsud dostat, než se úplně znemožníš!" zasyčela na mě. "Co se to s tebou děje? Jak se můžeš tak pitomě chovat? Nejsi opilý?"

Zamyslel jsem se nad tím. "Nighteyes říkal, že jsem se otrávil rybími kostmi. Ale mně je dobře."

Lacey a Patience se na mě obezřele zahleděly. Pak mě každá vzala za jednu paži a vyvedly mě do

schodů. Patience uvařila čaj. Já se mezitím bavil s Lacey. Řekl jsem jí, jak moc miluji Molly a že si ji vezmu, jakmile k tomu dá král svolení. Poplácala mě po ruce a sáhla mi na čelo, načež se zeptala, co jsem dneska jedl a kde. Nemohl jsem si vzpomenout. Patience mi přinesla čaj. Vzápětí jsem se vyvrátil. Lacey mi podala studenou vodu. Patience mi pak nalila další čaj. Znovu jsem zvrátil. Řekl jsem, že už čaj nechci. Patience a Lacey souhlasily. Lacey řekla, že až se vyspím, budu jistě v pořádku. Poté mě odvedla zpátky do pokoje.

Probudil jsem se a nebylo mi pořádně jasné, co z toho byl sen a co bylo skutečné, pokud vůbec něco. Veškeré události toho večera se mi v paměti jevily stejně vzdálené jako události, které se staly před rokem. Můj zmatek ještě umocňovaly otevřené dveře do schodiště, ozářené žlutým zvoucím světlem, a ledový průvan proudící odsud do pokoje. Vyškrábal jsem se z postele, na chvíli se zakymácel, jak se prese mne přelila další vlna závratě, a pak jsem zvolna stoupal do schodů, jednou rukou jsem se přitom dotýkal studeného kamene, abych se ujistil, že je to pravda. Asi v půli schodů mi přišel naproti Chade. "Tady, chyt' se mě za ruku," přikázal a já uposlechl.

Volnou rukou mě vzal kolem ramen a stoupali jsme společně nahoru. "Chyběl jsi mi," řekl jsem mu. A vzápětí jsem dodal: "Král Shrewd je v nebezpečí."

"Já vím. Král Shrewd je vždycky v nebezpečí."

Došli jsme na konec schodiště. V Chadeově krbu hořel oheň a vedle na podnose bylo prostřeno jídlo. Chade mě nasměroval k obojímu.

"Myslím, že dnes jsem byl málem otráven." Náhle mnou projel záchvěv a já se celý roztřásl. Když to přestalo, cítil jsem se bdělejší. "Jako bych se probouzel postupně. Pořád si myslím, že jsem vzhůru, a pak je rázem všechno jasnější."

Chade vážně přikývl. "Myslím, že to bylo tou popelovou sedlinou. Nemyslel jsi na to, když jsi uklízel v králově pokoji. Spálené zbytky v sobě často koncentrují sílu dotyčné byliny. Umazal sis tím ruce a pak jsi snědl tři kousky pečiva. Nemohl jsem proti tomu nic dělat. Myslel jsem, že se z toho vyspíš. Co tě přimělo sejít dolů?"

"Já nevím." A pak: "Jak to, že toho víš pokaždé tolik?" zeptal jsem se nevrle, když mě zatlačil do své staré sedačky. Sám se usadil na mém obvyklém místě na krbových kamenech. I v tom pomateném stavu jsem si všiml, jak lehce se pohybuje, jako by někde pozbyl křeče a bolesti stařeckého těla. Tvář a ruce měl ošlehaný větrem a snědá barva částečně zakrývala jeho neštovičné jizvy. Kdysi jsem si všiml jeho podobnosti se Shrewdem. Ted' jsem v jeho tváři spatřil i Verityho.

"Mám své způsoby, jak si věci zjistit." Zazubil se na mě jako vlk. "Kolik si toho pamatuješ z dnešních oslav?"

Při tom pomyšlení jsem sebou trhl. "Dost na to, abych věděl, že zítra to nebude lehký den." Náhle mi v paměti vytanula malá služka opírající se mi o rameno, s rukou na mém stehně. Molly. Ještě dnes večer musím jít za Molly a vše jí vysvětlit. Jestli za mnou dnes přišla do pokoje a já tam nebyl, abych na její klepání otevřel... Vyskočil jsem ze sedačky, ale vtom mnou projel další záchvěv. Měl jsem pocit, jako by se mi z těla loupala kůže.

"Tumáš. Něco sněz. Obrátit ti vnitřnosti naruby nebylo zrovna to nejlepší, ale jsem si jist, že Patience to myslela dobře. A za jiných okolností by ti to zachránilo život. Ne, ty pitomče, nejprve si umyj ruce. Copak jsi neslyšel, co jsem ti říkal?"

Tu jsem si všiml misky s octovou vodou vedle podnosu. Důkladně jsem si umyl ruce, abych z nich dostal vše, co na nich ulpělo, poté i tvář, a udivilo mne, o kolik si najednou připadám bdělejší. "Bylo to jako velmi dlouhý sen, celý ten den... takhle si připadá i Shrewd?"

"Nemám tušení. Snad ne všechny spálené byliny jsou ty, za které je mám. A to je právě jedna z věcí, o nichž jsem s tebou chtěl dnes večer mluvit. Jak je Shrewdovi? Přišlo to na něj náhle? Jak dlouho už se Wallace prohlašuje za lékaře?"

"Já nevím." Zahanbeně jsem svěsil hlavu. Přinutil jsem se podat Chadeovi zprávu o tom, jak nedbalý jsem za jeho nepřítomnosti byl. A také hloupý. Když jsem skončil, nemohl se mnou nesouhlasit.

"Nuže," řekl ztěžka. "To už nemůžeme odčinit, pouze napravit. Děje se tu příliš mnoho věcí na to, abychom si vše utřídili při jednom sezení." Zamyšleně se na mě podíval. "Hodně z toho, co mi tu říkáš, mě nepřekvapuje. Vykovaní se stále stahují k Buckkeepu, králova nemoc je vleklá. Ale Shrewdovo

zdraví se zhoršilo mnohem rychleji, než bych předpokládal, a ta špína v jeho komnatách mi nedává žádný smysl. Ledaže..." Myšlenku však nedokončil. "Možná věří, že lady Thyme byla jeho jedinou ochránkyní. Možná si myslí, že o něj již nedbáme, třeba věří, že je z něj teď osamocený starý muž, překážka, kterou je nutno odstranit. Tvá lehkomyšlnost jim alespoň umožnila vytáhnout spáry. A když je vytáhli, snad je dokážeme utnout." Vzdychl si. "Myslel jsem, že využiji Wallace jako nástroje, že ho lstí dostanu pod vliv ostatních. On sám má jen pramalé znalosti o bylinách, je to úplný diletant. Avšak nástroj, který jsem tak nedbale nechal ležet nepoužitý, teď nejspíš využívá někdo jiný. Podíváme se na to. Stále existují způsoby, jak to zarazit."

Ještě než jsem stačil vyslovit Regalovo jméno, kousl jsem se do jazyka. "Jak?" zeptal jsem se raději.

Chade se usmál. "Jak jsi byl v Horském království zneschopněn jako úkladný vrah?"

Při té vzpomínce jsem sebou trhl. "Regal odhalil můj záměr Kettricken."

"Přesně tak. Musíme teď vrhnout trochu denního světla na to, co se děje v králových komnatách. Jez, zatímco mluvím."

A tak jsem jedl a naslouchal mu, zatímco mi vytyčoval úkoly na následující den, přitom jsem si ale všiml i toho, co mně vybral za pokrm. Převládala vůně česneku. Znal jsem Chadeovu důvěru v jeho očistné účinky. Přemýšlel jsem, co jsem asi pozřel a do jaké míry to zabarvilo mé vzpomínky na rozhovor se šaškem. Úplně to se mnou škublo, když se mi vybavilo, jak příkře jsem ho vykázal z místnosti. Jako další osobu musím zítra vyhledat jeho. Chade si mé roztržitosti povšiml. "Občas," poznamenal úkosem, "bys měl důvěřovat lidem, abys pochopil, že nejsi dokonalý."

Příkřivl jsem a vtom jsem mohutně zív. "Prosím za prominutí," zamumlal jsem. Oční víčka jsem měl najednou tak těžká, že jsem stěží udržel hlavu vzhůru. "Říkal jsi něco?"

"Ne, nic. Běž do postele. Potřebuješ odpočinek. To je ten pravý lékař."

"Ale já se tě ještě ani nezeptal, kde jsi byl. A co jsi dělal. Pohybuješ se a jednáš tak, jako bys omládl o deset let."

Chade sešpulil ústa. "Má to být kompliment? I tak je to jedno. Takové otázky by stejně byly zbytečné, takže si je můžeš schovat na jindy, a i tehdy budeš zklamán, až ti odmítnu na ně odpovědět. Pokud se týče mého stavu... inu, čím více člověk nutí tělo konat, tím více dokáže. Nebyla to snadná cesta. Přesto věřím, že za ty těžkosti stála." Když už jsem otvíral ústa, gestem ruky mě zarazil. "A to je vše, co ti o tom chci říci. Hajdy do postele, Fitz. Honem."

Když jsem vstával, znovu jsem zív a protáhl se, až mi v kloubech zapraštělo. "Opět jsi vyrostl," posteskl si obdivně Chade. "Takovým tempem přerosteš i svého otce."

"Chyběl jsi mi," zamumlal jsem, když jsem zamířil ke schodům.

"A ty mně. Ale dohoníme to až zítra v noci. Pro tentokrát musíš do postele."

Scházal jsem po schodech s upřímným záměrem uposlechnout ho. A jako vždy se schodiště uzavřelo chvíli poté, co jsem vyšel ven, pomocí nějakého mechanismu. Nikdy jsem ho nedokázal objevit. Přihodil jsem další tři polena na skomírající oheň a zamířil k posteli. Usedl jsem na okraj, abych si stáhl košili. Byl jsem vyčerpaný. Ale ne zas tolik, abych na kůži nezachytil jemnou stopu Mollyiny vůně, když jsem si košili svlékl. Ještě chvíli jsem seděl a držel košili v rukou. Pak jsem si ji znovu oblékl a vstal. Šel jsem ke dveřím a vyklouzl jimi na chodbu.

Za normálních okolností by byla pozdní noc. Ale dnes byla první noc zimních oslav. Dole se nacházelo mnoho lidí, kteří nepomyslí na postel, dokud se nad horizontem nerozbřeskne. A další, kteří dnešní noci do svých postelí vůbec nezavítají. Pojednou jsem se usmál, když jsem si uvědomil, že se chci zařadit k té druhé skupině.

Na chodbách a na schodištích bylo též plno lidí. Většinou byli namol opilí anebo příliš zaujatí sami sebou, než aby si mě povšimli. A co se týče zbytku, rozhodl jsem se využít zimní svátky jako záminku na zodpovězení jakýchkoli otázek, které by mně byly položeny na druhý den. Přesto jsem byl natolik obezřelý, abych se ujistil, že chodba je prázdná, když jsem zaklepal na její dveře. Žádná odpověď. Když jsem však zvedl ruku, abych zaklepal podruhé, dveře se tiše otevřely do tmy.

Vyděsilo mě to. Okamžitě mě napadlo, že se jí něco stalo, že tu někdo byl a ublížil jí a nechal jí tu ležet uprostřed tmy. Vpadl jsem do místnosti a zavolal její jméno. Vtom se dveře za mnou zavřely a já uslyšel její: "Psst!"

Otočil jsem se a zjistil, že je za mnou, ale chvíli mi trvalo, než oči uvykly tmě. Světlo vycházející z krbu bylo jediným osvětlením v místnosti, navíc jsem ho měl v zádech. Když mé oči pronikly temnotou, bylo mi, jako bych se ani nemohl nadechnout.

"Čekala jsi mě?" zeptal jsem se po chvíli.

Kočičím hláskem odvětila: "Jen čtyři hodiny."

"Myslel jsem, že budeš na veselici ve Velkém sále." Pomalu mi začalo svítat, že jsem ji tam neviděl.

"Věděla jsem, že tam nikomu nebude chybět. Až na jednoho. A myslela jsem, že ten jeden by mě snad mohl přijít hledat sem."

Stál jsem bez hnutí a hleděl na ni. Na vyčesaném drdolu měla posazený cesmínový věnec. To bylo vše. A stála naproti dveří a chtěla, abych se na ni díval. Jak mám popsat linii, která tak byla překročena?

Předtím jsme se na to vždy společně vrhli, horečně zkoumali a pátrali. Ale tohle bylo jiné. Byla to upřímná ženská výzva. Může být něco tak nutkavého jako vědomí, že po vás žena touží? Dočista mě to zmohlo a oblažilo a jaksi i očistilo od každé pitomosti, kterou jsem kdy udělal.

Zimní svátky.

Hlubina tajemství noci.

Ano.

Před úsvitem mne vytrhla ze spaní a vystrčila ven ze svého pokoje. Polibek na rozloučenou, který mi dala předtím, než mě vystrčila ze dveří, byl tak náramný, že jsem zůstal stát na chodbě a snažil se přesvědčit sám sebe, že úsvit ještě není na spadnutí. Po několika okamžicích jsem si vzpomněl, že je třeba zachovat diskrétnost, a stáhl jsem pošetilý úsměv z tváře. Narovnal jsem si zmačkanou košili a zamířil ke schodům. Jakmile jsem byl u sebe v pokoji, dolehla na mne téměř závratná únava. Jak dlouho už jsem nepoznal celonoční spánek? Usedl jsem na okraj postele a stáhl si košili. Pustil jsem ji na podlahu. Svalil jsem se do postele a zavřel oči.

Vtom se ozvalo lehké zaklepání na dveře a já s trhnutím vyskočil z postele. Rychle jsem přešel místnost se spokojeným úsměvem na tváři. Stále jsem se usmíval, když jsem dokořán otevřel dveře.

"Výborně, jsi vzhůru! A skoro oblečený. Když jsem minulou noc viděl, jak vypadáš, měl jsem obavy, že tě budu tahat z postele za pačesy."

Byl to Burrich, čerstvě vymytý a učesaný. Linky na jeho čele byly jedinou viditelnou známkou hýření z poslední noci. Za ty roky, co jsem s ním sdílel jeho světnici, jsem věděl, že bez ohledu na muka kocoviny dokáže vstát a chopit se svých povinností. Vzdychl jsem. Není dobré žádat o milost, protože žádné by se mi nedostalo. Místo toho jsem šel k šatní truhlici a vytáhl si čistou košili. Ještě jsem si ji oblékal, když jsem ho následoval do Verityho věže.

Existuje zvláštní mez, fyzická stejně jako mentální. V životě jsem za ni byl vytlačen pouze několikrát, ale pokaždé se přitom stala nějaká neobyčejná věc. To ráno bylo jedním z těch dní. Asi po hodině jsem stál uprostřed Verityho věžní komnaty, bez košile a zborcený potem. Okna byla otevřená zimnímu větru, ale já necítil žádný chlad. Obalená sekyra, kterou mi dal Burrich, byla jen o něco lehčí než samotný svět a váha Verityho přítomnosti v mé mysli byla taková, jako by mi měla vytlačit mozek očima. Nemohl jsem již udržet sekyru v ruce, abych se bránil. Burrich proti mně opět vyrazil a já se zmohl jen na symbolickou obranu. On ji snadno odrazil a potom přišel jeden, dva, tři rychlé údery, nijak tvrdé, ale ani neměkké. "A je po tobě," řekl a ukročil vzad. Svoji sekyru spustil kovovým čepcem na podlahu, opřel se o rukojeť a zrychleně dýchal. Moje sekyra bezmocně zaduněla o podlahu. Nemělo to cenu.

Verity uvnitř mé mysli byl zticha. Pohlédl jsem k místu, kde seděl a zíral z okna přes moře k horizontu.

Ranní světlo nelítostně odhalovalo vrásky v jeho tváři a šediny ve vlasech. Ramena měl nachýlená kupředu. Jeho pozice zrcadlila mé pocity. Zavřel jsem na chvíli oči, až příliš vyčerpaný na to, abych se zmohl na něco dalšího. A najednou jsme se prolnuli. Dohlédl jsem až k horizontům naší budoucnosti. Byli jsme země obléhaná dravým nepřítelem, který k nám dorazil, jen aby zabíjel a mrzačil. Byl to jejich jediný cíl. Neměli žádná pole, na nichž by hospodařili, žádné děti, které by bránili, žádný dobytek, který by chovali a který by odváděl jejich pozornost od nájezdů. Avšak my jsme se snažili žít svůj každodenní život a zároveň se pokoušeli chránit sami sebe před jejich ničením. Pro nájezdníky z rudých lodí bylo však každodenním životem právě ono pustošení. Tato jednota záměru byla vším, co potřebovali k tomu, aby nás zničili. My jsme nebyli válečníci, nebyli jsme válečníci už po generace. Neuvažovali jsme jako

válečníci. A ti z nás, kteří byli vojáky, byli vycvičeni k boji proti racionálnímu nepříteli. Jak jsme mohli čelit náporu šilenců? Jaké zbraně jsme měli k dispozici? Rozhlédl jsem se kolem. Mne. Mne, totiž Verityho.

Jeden muž. Jeden muž, který dobrovolně zestárl, když se snažil kráčet po tenké ošidné linii značící předěl mezi obranou svého lidu a smrtícími poryvy návykové extáze z Umění. Jeden muž snažící se zbucovat nás z netečnosti, podnítit nás k obraně sebe samých. Jeden muž s očima upřenýma do dále, kdežto my v prostorách pod ním jsme jen pletichařili, hašteřili se a handrkovali. Bylo to zbytečné. Byli jsme odsouzeni ke zkáze.

Přelila se prese mne vlna zoufalství a hrozilo, že mě strhne dolů. Ocítl jsem se ve zběsilém víru, jenomže najednou, přesně uprostřed, jsem objevil místo ke spočinutí. Místo, odkud mi ryzí marnost toho všeho připadala legrační. Děsně legrační. Čtyři malé válečné lodě, ještě ne zcela dokončené a s nevycvičenými posádkami. Strážní věže a výstražné ohně volající nezkušené obránce na jatka. Burrich se svou sekýrou a já stojící na mraze. Verity hledící upřeně z okna, zatímco dole Regal dopoval svého vlastního otce narkotiky. V naději, že mu tak zcizí mysl a zdědí všechnen ten nepořádek, o tom jsem nepochyboval. Bylo to všechno tak naprosto zbytečné. A taky nemyslitelné vzdávat to. Kdesi uvnitř se ze mne dral na povrch smích a já ho už nemohl zadržet. Stál jsem tam opřený o svoji sekýru a na celé kolo se smál, jako by svět byl ta nejměšnější věc, kterou jsem kdy viděl, zatímco Burrich a Verity na mě zírali. Koutky Verityho úst zčeřil sotva znatelný souhlasný úsměv, světlem ve svých očích se mnou sdílel mé šílenství.

"Chlapče, jsi v pořádku?" zeptal se mě Burrich.

"Jsem. Jsem absolutně v pořádku," sdělil jsem jim oběma, když návaly smíchu trochu polevily.

Zvedl jsem ramena a napřímil se. Potrásl jsem hlavou a přísahám, že jsem skoro cítil, jako by se mi mozek v lebce usadil. "Verity," řekl jsem a obestřel jeho vědomí svým.

Bylo to snadné, odjakživa to bylo snadné, ale předtím jsem byl přesvědčen, že tím cosi ztratím. Nespojili jsme se v jednu osobu, ale spíše jsme do sebe zapadli jako mísy v kredenci. On mě pohodlně unášel jako pěkně usazený balík. Nadechl jsem se a pozvedl sekýru. "Pokračujem," řekl jsem Burrichovi.

Když vyrazil proti mně, už jsem mu nedovolil být Burrichem. Byl to muž se sekýrou, který přišel zabít Verityho, a ještě než jsem stačil zarazit svůj rozmach, složil jsem ho na podlahu. Vstal, zakroutil hlavou a já v jeho tváři zahlédl náznak hněvu. Znovu jsme se pustili do sebe a já mu znovu uštědřil pořádný zásah. "A do třetice," řekl a jeho ošlehanou tvář rozzářil bojovný úsměv. Opět jsme se pustili do křížku, uneseni radostí z boje, a já ho opět čistě přemohl.

Ještě dvakrát jsme se srazili, když tu Burrich náhle uskočil před jedním z mých úderů. Spustil sekýru na podlahu a v mírném podřepu ustrnul, dokud se mu neustálil dech. Potom se narovnal a pohlédl na Verityho. "Už to má," řekl ochraptěle. "Už ví, jak na to. Ne že by v tom byl kovaný. Cvik mu ještě dodá na ráznosti, ale z vaší strany to byla dobrá volba. Sekýra je jeho zbraň."

Verity rozvážně přikývl. "A on zase moje."

5 Verityho lodě

Během třetího léta války s rudými loděmi podstoupila křest ohněm válečná flotila Šesti vévodství. Ačkoliv čítala pouze čtyři plavidla, představovala obrovskou změnu v taktice při obraně naší říše. Naše jarní střety s rudými loděmi nás rychle poučily, že jsme z válečnického řemesla hodně zapomněli. Piráti měli pravdu, stalo se z nás farmářské plémě. Brzy jsme zjistili, že nájezdníci jsou velmi nápadití a ukrutní bojovníci. Byla to pravda až do té míry, že nikdo z nich se nám nikdy nevzdal ani nebyl dopaden živý. To snad mělo být naším prvním vodítkem, co se týče podstaty vykování a toho, jakou bitvu vlastně svádíme, ale v té době to byla příliš nevýrazná stopa, a my jsme měli co dělat, abychom přežili, natož abychom se nad tím pozastavovali.

Zbytek zimy uplynul tak rychle, jak se první polovina vlekla. Oddělené části mého života byly jako korálky a já jako nit, jež všemi procházela. Věřím tomu, že kdybych se někdy zamyslel nad složitostí svého počínání, jen abych tyto části udržel oddělené, zjistil bych, že je to zcela nemožné. Avšak byl jsem tehdy mladý, mnohem mladší, než jsem vůbec tušil, a jaksi jsem našel energii i čas, abych to vše dělal a

žil.

Můj den začínal před rozbřeskem sezením s Veritym. Nejméně dvakrát týdně se do toho zapojil i Burrich se svými sekýrami. Ale většinu času jsme trávili s Veritym o samotě. Prohluboval mé schopnosti v Umění, ale ne tak jako Galen. Měl pro mne v mysli zvláštní úkoly a na nich mě cvičil. Učil jsem se dívat jeho očima a dávat mu k dispozici svoje. Cvičil jsem se v uvědomování si jeho subtilního způsobu, s jakým usměrňoval moji pozornost, a v ustavičném mentálním komentování, jež ho informovalo o všem dění kolem nás. Pokračovali jsme v tom i poté, co jsem opustil věž a unášel jeho přítomnost s sebou, jako bych měl sokola na zápěstí, zatímco jsem vykonával své každodenní úkoly. Zpočátku jsem dokázal vazbu udržet jen po několik hodin, ale postupem času jsem s ním dokázal sdílet mysl nepřetržitě po celé dny. Spojení však s ubíhajícím časem sláblo. Nebyla to skutečná komunikace Uměním mezi mnou a Veritym, ale dotekem navozený kontakt, který musel být obnovován. Přesto mi to dávalo pocit dobře vykonané práce, že jsem dokázal alespoň tolik.

Věnoval jsem hodně času i Královnině zahradě, kde jsem nosil a rozmísťoval lavičky, sošky a květináče, dokud Kettricken konečně nebyla spokojená s úpravou pozemku. Celé ty hodiny jsem se stále ujišťoval, zda je Verity se mnou. Doufal jsem, že pro něj bude dobré, když svoji královnu uvidí tak, jak ji vidí ostatní, zvláště když je tak nadšeně zabraná do své dosud zasněžené zahrádky. Se zářícími růžovými tvářemi a zlatými vlasy, laskanou větrem a plnou života: takhle jsem mu ji ukazoval. Slyšel ji svobodně mluvit o potěšení, které si od této zahrady slibovala pro něj. Byla to zrada na důvěře, kterou Kettricken chovala vůči mně? Rozhodně jsem takové vtíravé myšlenky zavrhoval. Brával jsem ho s sebou, i když jsem konal své společenské povinnosti vůči Patience a Lacey.

Rovněž jsem se snažil brávat s sebou Verityho ven a mezi lidi. Jakmile mu začaly nesnadné povinnosti v Umění, dostal se jen zřídka mezi prosté lidi, kde se dříve cítil tak dobře. Brával jsem ho do kuchyně a na strážnici, do stájí a dolů do městských krčm. On sám mě nasměroval k loděnicím, kde jsem sledoval průběh závěrečných prací na jeho lodích. Později jsem často navštěvoval dok, kde byly lodě uvázány, abych si pohovořil s posádkami, které se seznamovaly s plavidly. Dal jsem mu pocítit reptání mužů, kteří považovali za zradu, že do posádek našich obranných lodí směli vstupovat i někteří utečenci z řad ostrovanů. Přitom ale bylo na první pohled zřejmé, že tito muži jsou zběhlí v ovládání štihlých útočných plavidel a že jejich zkušenosti ještě zvýší účinnost našich lodí. Zároveň bylo však jasné, že mnozí lidé ze Šesti vévodství tuto hrstku přistěhovalců nesou hodně nepříjemně a nemají v ně důvěru. Nebyl jsem si proto jist, zda Verityho rozhodnutí využít je bylo moudré. Avšak o svých vlastních pochybnostech jsem neříkal nic, pouze jsem ho seznámil s reptáním ostatních mužů.

Byl se mnou i tehdy, když jsem se stavoval za Shrewdem. Zvykl jsem si vykonávat své návštěvy krátce před obědem nebo po obědě. Wallace mne jen zřídka vpustil bez obtíží, a pokaždé to vypadalo, že v místnosti jsou čirou náhodou ještě další lidé, služebné, které jsem neznal, jakýsi opravář okázale spravující dveře a jiní. Netrpělivě jsem čekal, až se mně naskytne příležitost promluvit si s králem soukromě o svém záměru uzavřít sňatek. Byl tam pokaždé i šašek, který držel své slovo a před cizími zraky mi neprojevoval své přátelství. Jeho legrácky byly břitké a jízlivé, a ačkoli jsem věděl, proč to dělá, stále mě dokázal znervóznit či popudit. Jediným zadostiučiněním pro mne byly změny, které jsem v místnosti pozoroval. K paní Hasty se totiž nějak doneslo, v jakém stavu jsou královy komnaty.

V půli zimních oslav se do místnosti nahmul takový houf služebných a sluhů, že i král pocítil něco ze slavnostní nálady. Paní Hasty s pěstmi v bok stála uprostřed místnosti, na vše dohlížela a celou tu dobu peskovala Wallace, že nechal věci dospět do takového stavu. Ten se ji očividně snažil přesvědčit, že na úklid a praní prádla dohlížel on osobně, aby krále nikdo další nevyrušoval. Strávil jsem tam jedno pěkně veselé odpoledne, neboť rozruch kolem vyburcoval i Shrewda, takže vypadal skoro jako za starých časů. Umlčel paní Hasty, když peskovala své podřízené za nedbalost, a místo toho s nimi vtipkoval, zatímco drhli podlahy, prostírali na ně čerstvé rákosí a leštili důkladně nábytek vonným čistícím olejem. Paní Hasty pak na krále navršila učiněnou horu peřin, načež nařídila otevřít okna a vyvětrat místnost. Také ona přičichla ke všem vyhaslým kahanům s popelem. Tiše jsem navrhl, že na jejich vyčištění by mohl dohlédnout Wallace, neboť on sám nejlépe zná kvalitu rostlin, které takto spálil. Když se pak vrátil s kahany, byl to nanejvýš povolný a poslušný člověk. Přemýšlel jsem, jestli sám vůbec ví, jaký účinek jeho dýmy na Shrewda mají. Ale pokud to nebyla jeho práce, pak tedy čím? Spolu se šaškem jsme si

vyměnili víc než jeden významný pohled.

Komnata byla nejen dočista vydrhnutá, ale celá se rozzářila díky svíčkové a věncové výzdobě, pozlaceným větvím jehličnanů a dosud holých listnáčů, ověšeným nabarvenými ořechy. Barva se tak vrátila i do králových tváří. Radostně jsem vnímal Verityho souhlas. Když té noci král vyšel ze svých komnat a připojil se ve Velkém sále k nám, vyžádal si své oblíbené muzikanty a písně, považoval jsem to za osobní vítězství.

Některé okamžiky jsem však měl výlučně pro sebe, a to nejenom noci se svou drahou Molly. Jak to jen šlo, vyplížil jsem se z hradu a běhal a lovil se svým vlkem. Jelikož naše mysli byly propojené, nikdy jsem od něj nebyl zcela odloučen, prostý mentální kontakt však nemohl nahradit hluboké uspokojení ze společného lovu. Těžko lze vyjádřit jedinstvo dvou bytí pohybujících se zajedno a za jediným účelem. Tyto chvíle byly skutečným naplněním našeho vztahu. Avšak i když mi uběhly dny, aniž bych ho fyzicky viděl, přesto byl se mnou. Jeho přítomnost byla jako parfém, který je hodně znatelný, když s ním člověk přijde poprvé do styku, ale potom se prostě stane součástí vzduchu, který dýchá. Poznával jsem, že je se mnou, podle maličkostí. Můj čich se stával ostřejší, což jsem přičítal na vrub jeho zkušenosti v rozpoznání toho, co visí ve vzduchu. Byl jsem si více vědom ostatních kolem sebe, jako kdyby mi svým vědomím střežil záda a upozorňoval mě na nepatrné smyslové vjemy, které bych jinak zcela přešel. Jídlo bylo chutnější, parfémy sytější. Nesnažil jsem se ale tento požitkářský postup uplatňovat v přítomnosti Molly. Věděl jsem, že je přítomen, jenže jak slíbil, neudělal žádný zjevný krok, aby mě v takových okamžicích na sebe upozornil.

Měsíc po zimních oslavách jsem se pustil do nového úkolu. Verity mi sdělil, že by si mě přál mít na palubě jedné lodi. Jednoho dne jsem se ocitl na palubě Ruriska a zaujal místo u vesla. Kapitán lodi se upřímně podívil, proč mu poslali takovouto ratolest, když žádal chlapa jako poleno. Nemohl jsem se s ním přit. Většinu mužů kolem tvořili svalnatí chasníci a nájemní lodníci. Jedinou možností, jak se osvědčit, bylo vrhnout se s plnou vervou do práce a nešetřit se. Alespoň jsem měl útěchu, že tu ve své nezkušenosti nejsem sám. Přestože ostatní muži na palubě Ruriska už nějakým způsobem sloužili na jiných lodích, pro všechny, kromě ostrovanů v naší posádce, byl tento typ lodi nový.

Verity musel vyhledat naše nejstarší loďaře, aby si k sobě najali muže, kteří věděli, jak se válečné lodě staví. Rurisk byl největší ze všech čtyř plavidel spuštěných na vodu o zimních svátcích. Loď měla štíhlé a vlnité linie a její mělký ponor jí umožňoval klouzat po klidném moři jako hmyz na rybníce či brázdit vlny dovedně jako racek. Na dvou ostatních lodích byla prkna přibita k žebrům okraj na okraj, ale Rurisk a jeho menší sestra Constance byly klinkrové, čili jejich pláňky se překrývaly. Ruriska postavil Mastfish a oplaňkování dobře sedělo, přesto bylo s dostatek pružné, aby na moři vydrželo jakkoli mohutný příboj. Bylo třeba jen minimálního utěsnění dehtovaným lanem, s takovou láskou byla tato loď sestrojena. Její borový stěžeň nesl plachtu z předěného lnu, vyztuženou lanovím. Na ní se skvěl Verityho jelen.

Nové lodě stále voněly hoblinami a dehtovaným lanem. Paluby byly místy poškrábané, zatímco vesla byla po celé délce hladká. Rurisk měl brzy získat vlastní osobitý punc, stačilo trošku svazkou zdrsnit rukojeti vesel, tady uvázat smyčku lanech, zkrátka provést všechny ty drobnosti a dodělávky typické pro užívanou loď. Ale prozatím byl Rurisk zelenáčem tak jako my. Když jsme loď vytáhli ven z doku, připomínala nezkušeného jezdce na čerstvě zkroceném koni. Šinul se bokem, házel sebou a houpal se na vlnách, ale pak, až jsme všichni našli společný rytmus, vyrazil kupředu a zařízl se do vody jako nabroušený nůž.

Verity vyjádřil svou vůli, abych se pohroužil do praktikování nově nabytých schopností. Přidělili mi kavalec ve skladovacím prostoru spolu se zbytkem řadových námořníků. Naučil jsem se být nevtravý, ale energicky vyskočit na každý rozkaz. Kapitán byl každým coulem z krve Šesti vévodství, ale první důstojník byl ostrovan, a právě on nás naučil ovládat Ruriska a využívat jeho možností. Na palubě byli ještě dva další ostrovanští utečenci, a když jsme se právě neučili obsluze a údržbě lodi nebo nespali, sešli se a tiše spolu rozmlouvali. Nechápal jsem, že nevidí, jakou to vzbuzuje nelibost u našich lidí. Měl jsem pryčnu jenom kousek od nich, a když jsem se v noci pokoušel usnout, často jsem si uvědomil Verityho naléhání, abych naslouchal jejich tiché rozmluvě v jazyce, kterému jsem nerozuměl. A tak jsem ho uposlechl při vědomí, že jemu ty zvuky dávají větší smysl než mně. Po nějaké době jsem zjistil, že ta řeč není zas tak odlišná od jazyka Vévodství a že sám dokážu porozumět něčemu z toho, co říkají. Tak jsem

se přesvědčil, že se spolu nebaví o zradě či vzpouře. Byla to jen tichá smutná slova o příbuzných, které jim jejich krajané vykovali, a zahořklé přísahy kruté pomsty, kterou na vlastních lidech vykonají. Nelišili se příliš od našich mužů a žen v posádce. Skoro každý na palubě někoho ztratil při vykování. Provinile jsem si říkal, kolik těchto ztracených duší jsem asi poslal do náruče smrti a zapomnění. Mezi mnou a ostatními členy posádky to vytvářelo určitý odstup.

Navzdory zběsilým zimním bouřím jsme loď vytahovali na vodu skoro každý den. Sváděli jsme spolu fingované bitvy a přitom cvičili techniky zahákování či odražení nepřátelské lodi a též odhadnutí délky skoku, aby člověk přistál na palubě druhé lodi a neskončil ve vodách mezi nimi. Náš kapitán nám důrazně objasňoval všechny naše výhody oproti nepříteli, který bude daleko od domova a k tomu ještě unavený po týdnech pobytu na moři. Oni budou žít na palubách svých lodí, stěsnaní a vytrstani počasím, zatímco my budeme každý den svěží a dobře naježení. Drsné podmínky plavby budou vyžadovat, aby byl každý veslař současně nájezdník, kdežto my povežeme ještě další bojovníky s luky, kteří budou moci naskákat na palubu nepřátelské lodi, přičemž naše vesla budou plně obsazena. Často jsem viděl, jak první důstojník při těchto slovech kroutí hlavou. V soukromí se svým kamarádům svěřil, že právě strasti plavby posádku zocelí a patřičně rozběsní. Jak by mohli změkčít a vykrmení farmáři doufat, že porazí mořem odkojené nájezdníky z rudých lodí?

Jedenkrát za deset dní jsem měl den vyhrazený pro sebe a ten jsem trávil na hradě. Ale stěží jsem si odpočal. Podal jsem nejprve hlášení králi Shrewdovi a detailně mu vylíčil své zážitky z paluby Ruriska. Současně jsem s radostí sledoval, jak jeho oči ožívají zájmem. Vypadal už lépe, jenže stále to nebyl ten statný král, kterého jsem znal z dřívějška. Také Patience a Lacey po mně vyžadovaly návštěvu a z povinnosti jsem se zastavil i za Kettricken. Pak ještě hodinka či dvě s Nighteyesem, tajná návštěva Mollyina pokoje a poté výmluvy, abych se mohl ve zbytku noci urychleně vrátit do pokoje a byl tam, až mě Chade zavolá k pohovoru. Druhý den za úsvitu pak krátké hlášení Veritymu, jenž dotekem obnovil naše mentální spojení. Často to pro mě byla úleva, když jsem se směl vrátit k posádce, abych si dopřál celou noc spánku.

Když se zima chýlila ke konci, konečně se mi naskytla šance promluvit si soukromě se Shrewdem. Jednoho dne, když jsem měl na lodi volno, jsem se zastavil v jeho komnatách, abych mu podal hlášení o postupu námořního výcviku. Shrewd se těšil lepšímu zdraví než obvykle a seděl v křesle před krbem. Wallace toho dne nebyl přítomen. Místo něj se tam činila jakási mladá žena, jež okázale uklízela pokoj, ale jistě přitom slídila pro Regala. U králových nohou trůnil jako obvykle šašek a s rozkoší ji znervózňoval. Vyrůstal jsem spolu se šaškem a vždy jsem bral jeho bílou kůži a bezbarvé oči takové, jaké byly. Jenže té ženě to tak očividně nepřípadalo. Dlužno říci, že po šaškovi začala pokukovat vždy, když si myslela, že se nebude dívat. Ale jakmile si toho všiml, začal po ní pokukovat také a pokaždé po ní vrhl ještě chlípnější pohled než předtím. Žena byla čím dál nervóznější, a když kolem nás posléze musela projít s kbelíkem, šašek vyslal Ratsy na žezle, aby jí nakoukla pod sukně. Žena s výkřikem uskočila a pocákala se špinavou vodou, která jí vyšplíchla i na čerstvě vydrhnutou zem. Shrewd šaška vyplínil, ten se k němu začal teatrálně a neúprosně lísat. Poté Shrewd ženu propustil, aby se šla převléci do suchých šatů. Skočil jsem po příležitosti.

Sotva vyšla z místnosti, už jsem spustil: "Můj lenní pane, už nějakou dobu si přeji o něco vás požádat." Něco v mém hlase muselo šaška i krále zburcovat, protože mi vzápětí oba věnovali plnou pozornost. Ostře jsem se na šaška podíval a ten okamžitě poznal, že chci, aby se vzdálil, ale místo toho se naklonil blíž, spočinul Shrewdovi hlavou na koleně a zuřivě se na mě zašklebil. Nenechal jsem se rozházet. Prosebně jsem se na krále podíval.

"Můžeš spustit, FitzChivalry," řekl formálně.

Nadechl jsem se. "Můj lenní pane, rád bych vás požádal o svolení ke sňatku."

Šašek překvapením vypouklil oči. Ale král se shovívavě usmál, jako bych byl děcko žadonící o bonbon.

"Nuže. Konečně je to tady. Ale jistě se jí chceš napřed dvořit?"

Srdce v hrudi mi bilo jako splašené. Zdálo se, že král toho ví až příliš. Vypadal však potěšené, velmi potěšené. Odvážil jsem se doufat. "Kéž to mého krále potěší, obávám se totiž, že jsem se jí už dvořit začal. Ale nezamýšlel jsem to dělat nějak troufale. Prostě se to... stalo."

Král se od srdce zasmál. "Ano. Tak to někdy bývá. Ačkoli když ses nevyjádřil dříve, přemýšlel jsem,

"jaké máš asi záměry a jestli se ona dáma nezklamala."

V ústech mi vyschlo. Nemohl jsem dýchat. Kolik toho ví? Mému zděšení se jen usmál.

"Nemám námitek. Ve skutečnosti mi tvá volba udělala velikou radost..."

Úsměv, který mi vyrazil na tváři, se podivně zrcadlil na šaškově tváři. Rozechvěle jsem se nadechl, načež Shrewd pokračoval: "Ale její otec má výhrady. Říkal mi, že by to rád odložil, alespoň dokud její starší sestry nebudou zasnoubeny."

"Cože?" Stěží jsem to slovo ze sebe vysoukal. Zaplavil mě zmatek. Král se dobrotivě usmál.

"Zdá se, že tvá dáma dělá čest svému jménu. Ještě v ten samý den, co jsi odjel na Buckkeep, Celerity2) požádala svého otce, aby se o tebe směla ucházet. Myslím, že sis získal její srdce, když jsi tak zpřímá mluvil s Virago. Ale Brawndy ji odmítl, z důvodu, který jsem ti již sdělil. Chápu, že dotyčná dáma svého otce dost pobouřila, avšak Brawndy je správný muž. Poslal nám však vzkaz, abychom se snad neurazili. Přeje si nám sdělit, že proti manželství jako takovému nemá námitek, jen žádá, aby ji vstupem do manželství předcházely její sestry. Přistoupil jsem na to. Je jí, myslím, teprve čtrnáct, že?"

Nemohl jsem vůbec mluvit.

"Netvař se tak vyděšeně, chlapče. Oba jste mladí a času je dost. Ač dosud nesvolil, aby začalo formální dvoření, jsem si jist, že vám nechce bránit v tom, abyste se navzájem vídali." Král se na mě shovívavě podíval, oči plné laskavosti. Šašek očima přeskakoval z jednoho na druhého. Z jeho tváře jsem nemohl nic vyčíst.

Třásl jsem se víc než kdy jindy za poslední měsíce. Nesměl jsem připustit, aby to pokračovalo, aby to bylo ještě horší, než to už je. Našel jsem řeč a ve vyschlém hrdle zformuloval tato slova: "Můj králi, to není ta dáma, kterou jsem měl na mysli."

Zavládlo ticho. Střetl jsem se s královými očima a viděl, jak se jeho výraz mění. Kdybych nebyl tak zoufalý, vím, že bych před tou nelibostí uhnul stranou. Místo toho jsem na něj prosebně hleděl a modlil se, aby to pochopil. Když nic neříkal, zkusil jsem to já:

"Můj králi, žena, o níž mluvím, je v současnosti služebnou u jedné dámy, ale ve mém skutečném postavení není služkou. Je to -"

"Buď zticha."

Kdyby mě byl udeřil, nemohlo to být pádnější. Zmlkl jsem.

Shrewd mě sjel pohledem od hlavy až k patě. Když promluvil, vložil do toho všechnu sílu svého majestátu. Myslel jsem, že v jeho hlase cítím i sílu Umění. "Buď si naprosto jist tím, co ti říkám, FitzChivalry. Brawndy je můj přítel a také můj vévoda. Ani on, ani jeho dcera nebudou uráženi či znevažováni tvou osobou. Prozatím se nebudeš dvořit nikomu. Nikomu. Radím ti, abys dobře zvážil vše, co se ti nabízí, když tě Brawndy považuje za vhodnou partii pro Celerity. Z tvého původu si nic nedělá. To by udělalo jen několik málo dalších. Celerity bude mít vlastní pozemky a titul. Stejně jako ty, darem ode mě, pokud budeš mít dost zdravého rozumu, abys vyčkal příležitosti a s tou dámou si polepšil. Časem zjistíš, že to byla moudrá volba. Povím ti, kdy se o ni můžeš začít ucházet."

Sebral jsem v sobě poslední zbytky odvahy. "Můj králi, prosím, já -"

"Dost už, Chivalry! Slyšel jsi v té věci mé poslední slovo. Nic dalšího už nelze dodat!"

Chvilí nato mě propustil a já celý roztřesený vyšel z jeho komnat. Nevím, jestli za tím třasem byla zuřivost či zoufalství. Znovu jsem si vybavil, jak mě nazval otcovým jménem. Třeba to bylo proto, pomyslel jsem si, že v hloubi duše stejně věděl, že se zachovám jako můj otec. Ožením se v z lásky. I kdybych musel čekat, dokud král Shrewd nebude v hrobě, pomyslel jsem si krutě, aby pak Verity dodržel své slovo. Vrátil jsem se zpátky do pokoje. Kdybych se vyplakal, byla by to pro mne úleva. Nenašel jsem však v sobě ani slzu. Místo toho jsem jen ležel na posteli a zíral na závěsy. Nedokázal jsem si představit, jak řeknu Molly, co se právě mezi mnou a králem přihodilo. Jakmile jsem si řekl, že zamlčet to by bylo rovněž klamáním, rozhodl jsem se najít způsob, jak jí to říci. Ale ne hned. Až přijde čas, slíbil jsem si, až přijde čas, kdy jí to budu moci vysvětlit a ona to pochopí. Počkám si. Do té doby na to nebudu myslet. Ani nebudu za králem chodit, pokud nebudu povolán, rozhodl jsem se chladně.

Jak se jaro blížilo, Verity pečlivě soustředoval své lodě a muže jako kameny na hrací desce. Strážní věže na pobřeží byly neustále obsazeny a jejich signální hranice pořád čekaly, připraveny na pochodeň.

Výstražné ohně měly varovat místní obyvatelstvo, že byly spatřeny rudé lodě. Verity svolal také zbylé

členy Galenovy koterie a rozmístil je na věže a paluby lodí. Serene, má zarytá nepřítelkyně a srdce Galenovy koterie, zůstala na Buckkeepu. V duchu jsem se ptal, proč ji Verity potřebuje tam jako ústřední osobu koterie, místo aby se každý člen spojoval přímo s ním. Po Galenově smrti a Augustově nuceném odchodu z koterie zaujala Serene Galenův post a zřejmě se považovala za mistryni Umění. V určitých ohledech byla skoro jako Galen. Nejenže si po bradě pyšně vykračovala v přísném mlčení a měla vždy nasazený podmračený, odmítavý výraz, ale osvojila si i jeho nedůtklivost a hnusný humor. Služebnictvo teď o ní mluvilo se stejnou hrůzou a odporem, jaké si kdysi vyhrazovalo pro Galena. Nebylo divu, že obsadila i někdejší Galenovy bytové prostory. Když jsem byl doma, snažně jsem se jí vyhýbal. Byl bych býval klidnější, kdyby ji Verity umístil jinam. Ale nebylo na mně, abych zpochybňoval rozhodnutí následníka trůnu.

Justin, tento vysoký vytáhlý mladík, o dva roky starší než já, byl přidělen jako člen koterie na Ruriska. Pohrdal mnou již od doby, co jsme spolu studovali Umění a já v něm tak věhlasně pohořel. Osopoval se na mě při každé příležitosti. Kousal jsem se do jazyka a snažil se nepřijít s ním do styku. Těsné ubytovací prostory lodě to však znesnadňovaly. Nebyla to příjemná situace.

Po dlouhé poradě se mnou Verity umístil Carroda na palubu Constance, Burla na věž v Neatbay a Willa poslal až daleko na sever, nahoru do Beamsu na Rudou věž, která skýtala široký výhled na otevřené moře i na okolní krajinu. Jakmile Verity rozmístil na mapě svoje symboly, vyvstala před ním žalostná útlost naší pobřežní obrany. "Připomíná mi to starou lidovou pohádku o žebrákovi, který měl jen klobouk, aby zakryl svoji nahotu," řekl jsem Veritymu. Nevesele se usmál.

"Kdybych jen mohl hýbat svými loděmi tak rychle jako on svým kloboukem," posteskl si hořce.

Dvě z lodí Verity nasadil jako křižující hlídková plavidla. Dvě zbylé si držel v záloze, jednu v doku v Buckkeepu, a tou byl právě Rurisk, zatímco Stag kotvil v South Cove. Byla to žalostně malá flotila na obranu členité pobřežní linie Šesti vévodství. Druhá várka lodí byla teprve ve výstavbě, avšak obecně se nečekalo, že budou brzy hotovy. Nejlepší sezónní dřevo již padlo na první čtyři lodě a loďaři Verityho upozornili, že bude moudřejší počkat než se pokoušet na stavbu využít syrové dřevo. Rozčílilo ho to, ale poslechl je.

Příchod jara nás zastihl uprostřed čilého výcviku. Členové koterie, jak mi Verity sdělil v soukromí, účinkovali takřka jako poštovní holubi při přenosu jednoduchých zpráv. Jeho situace ve vztahu ke mně byla zapeklitější. Z osobních důvodů se totiž rozhodl nikomu neprozradit, že mě cvičí v Umění. Myslím, že se těšil z výhody, že může jít se mnou, pozorovat a naslouchat dění na hradě, aniž by si ho kdo všiml. Pochopil jsem, že kapitán Ruriska obdržel rozkaz brát na mě zřetel, jestliže budu požadovat náhlou změnu v kursu nebo prohlásím, že je třeba, abychom okamžitě zamířili do určité lokality. Obávám se, že v tom spatřoval pouze Verityho slabost pro nevlastního synovce, přesto se však řídil jeho rozkazy.

Jednou zjara časně ráno jsme na lodi nastoupili k dalšímu cvičnému úkolu. Tehdy už jsme byli jako posádka zběhlí v námořnických manévrech. V rámci tohoto cvičení jsme se měli střetnout s Constance na jednom nejmenovaném místě. Šlo o lekci v Umění, v níž jsme dosud neuspěli. Připravili jsme se na frustrující den, s výjimkou Justina, který hodlal stůj co stůj uspět. S rukama zkříženými na prsou, celý oblečený v modrém (myslím, že v modrém rouchu si připadal více jako adept Umění), stál v doku a zíral do husté mlhy, která pokrývala oceán. Já byl nucen projít okolo něj se soudkem vody na palubu.

"Pro tebe, Bastarde, je to neprůhledná pokrývka. Ale pro mě je vše jasné jako v zrcadle."

"Ubohý nešťastníku," řekl jsem vlídně, ignoruje jeho výraz "bastard". Skoro už jsem zapomněl, kolik jedovatosti lze do toho slova vložit. "Raději bych se díval po ránu do mlhy než do tvé tváře." Malicherné, ale uspokojivé. Další zadostiučinění mi poskytl pohled na jeho roucho těsně omotané okolo stehů, když nastupoval na palubu. Já jsem byl oblečený prakticky, ve volných kamaších, košili z hebké bavlny, a přes ni jsem měl kožený kabátec. Původně jsem uvažoval o jakémsi brnění, ale Burrich jenom zavrtěl hlavou.

"Lepší zemřít na čisté zranění utržené v boji nežli spadnout přes palubu a utopit se," poradil mi.

Verity se pobaveně usmál. "Nepřetěžujme ho přílišným sebevědomím," prohodil sarkasticky a dokonce Burrich se usmál. Ovšem až po chvíli.

A tak jsem upustil od jakékoli myšlenky na krunýř či brnění. I tak se mělo toho dne jen veslovat, a můj oděv se k tomu skvěle hodil. Nevadily mi žádné švy v ramenou, nezachytával jsem se rukávy na předloktí. Byl jsem nezřízeně pyšný na svůj hrudník a ramena, jež jsem si u vesla pěstoval. Dokonce i

Molly nad tím vyjádřila svůj spokojený údiv. Usadil jsem se na sedačce, nahrbil se v ramenou a usmál se při myšlence na ni. Posledně jsem na ni měl zoufale málo času. Inu, to mohl spravit zase jen čas. S létem se pravidelně objevovali nájezdníci. Až přijdou dlouhé jasné dny, budu na ni mít ještě méně času. Podzim byl pro mě téměř v nedohlednu.

Usadili jsme se uvnitř v plné sestavě veslařů a bojovníků. V určitém okamžiku, když byla odvázána lana a kormidelník zaujal svoje místo a vesla začala zabírat v pravidelném rytmu, jsme se stali jedním živočichem. Byl to jev, kterého jsem si všiml už dříve. Snad jsem k tomu byl citlivější, měl jsem obnažené nervy díky Umění, které jsem sdílel s Veritym. Snad to bylo tím, že všichni muži i ženy na palubě měli společný záměr a že pro většinu z nich to byla pomsta. Ale ať už to bylo cokoli, propůjčilo nám to pocit jednoty, který jsem nikdy předtím ve skupině lidí nezažil. Snad to byl stín toho, jaké to je, patřit ke koterii, pomyslel jsem si. Pocítil jsem záchvěv lítosti nad ztracenými příležitostmi.

Ty jsi má koterie, ozval se za mnou jako šepot Verity. A kdesi ve vzdálených kopcích sotva znatelný vzdech: Copak nejsme smečka?

Ano, já vím, pomyslel jsem si v odpověď. Poté jsem se usadil a věnoval se své práci. Vesla a naše záda se nořila a zvedala v jednotném rytmu a Rurisk se přídí směle zakrojil do mlhy. Naše plachty schlíple visely na stožárech. Rázem jsme byli světem sami pro sebe. Pouze zvuky crčící a šplouchající vody, jednotného rytmického dechu, zatímco jsme veslovali. Několik bojovníků spolu tiše rozmlouvalo a jejich slova a myšlenky tlumil ranní opar. Nahoře na přídí stál vedle kapitána Justin a zíral do mlhy. Čelo měl zkrabacené, oči nepřítomné, věděl jsem, že hledá Carroda na palubě Constance. Skoro bezděčně jsem zašmátral také, abych zjistil, jestli poznám, co vysílá.

Přestaň! varoval mě Verity, a já se rychle stáhl, jako by mě praštil přes prsty. Nemám dosud zájem na tom, aby tě někdo podezříval.

Za jeho varováním toho bylo víc, mnohem víc, než jsem v tu chvíli mohl obsáhnout. Jako by to, do čeho jsem se pustil, bylo opravdu velice nebezpečné. Nevěděl jsem, čeho se Verity obává, a soustředil jsem se raději na pravidelný rytmus veslování a upíral oči do neurčité šedi. Toho rána se vše odehrávalo většinou v mlze. Justin několikrát žádal kapitána, aby přiměl kormidelníka změnit kurs. Nezaregistroval jsem téměř žádný rozdíl - s výjimkou skladby veslování. Uvnitř mlžného závoje vše vypadalo stejně. Pravidelná fyzická námaha a nemožnost zaměřit se na nějaký objekt mě postupně vnesly do bloumavého snu o ničem.

Z transu mě vytrhly výkřiky mladého hlídače. "Pozor, zrada!" zvolal a jeho pronikavý hlas se vzápětí prohloubil přívalem krve: "Jsme napadeni!"

Vyskočil jsem ze sedačky u vesla a divoce se rozhlédl kolem. Mlha. Moje veslo se znenadání vymklo a poskočilo na hladině, zatímco ostatní veslaři na mě vrhli zlostné pohledy, že ruším společný rytmus. "Hej, Fitzi! Co je s tebou?" zeptal se kapitán. Po jeho boku stál upjatý Justin se zdviženým obočím.

"Totiž... jenom křeč v zádech. Promiňte." Znovu jsem se shýbl k veslu.

"Kelpy, vystřídej ho. Trochu se protáhni a projdi, hochu, pak se vrať k veslu," nařídil mi první důstojník svým těžkopádným přízvukem.

"Ano, sire," vzal jsem na vědomí jeho rozkaz a vstal, abych pustil Kelpyho k veslu. Byl jsem rád, že si mohu odpočinout. V ramenou mi praštělo, když jsem je narovnal. Zároveň jsem se však styděl za to, že odpočívám a ostatní nikoli. Protřel jsem si oči a zatřepal hlavou v údivu, co mě to posedlo za můru. Jaký hlídač? Kde?

Na Antler Islandu. Přiblížili se pod příkrovem mlhy. Není tam žádné město, ale hlídková věž. Myslím, že chtějí pobít hlídače a pak udělají vše pro to, aby zničili věž. Brilantní strategie. Antler Island je na jedné z našich předních obranných linií. Předsunutá věž má výhled na moře, zadní věž předává signály pro Buckkeep i Neatbay. Verityho myšlenky byly takřka klidné, vyznačující se toutéž neochvějností, jaká se člověka zmocní, když pozvedne zbraň. Po chvíli dodal: Ten prostoduchý slimák tak vehementně usiluje o spojení s Carrodem, že mě nevpustí dovnitř. Fitzi. Běž za kapitánem. Pověz mu o Antler Islandu. Pokud se dostanete do průplavu, proud vás pravděpodobně zanechá k zátoci, kde je věž. Nájezdníci tam již jsou, ale budou muset bojovat s proudem, aby se zase dostali ven. Vyplujte ihned a možná je dopadnete na pláži. HONEM!

Je snazší rozkazy udílet než je poslouchat, pomyslel jsem si a vyrazil ke kapitánovi. "Sire?" zeptal jsem se

a pak snad celou věčnost stál a čekal, než se kapitán otočí a promluví se mnou, zatímco první důstojník mě probodával pohledem, že jsem si troufl jít přímo za kapitánem a neobrátil se na něho.

"Veslaři?" řekl konečně kapitán.

"Antler Island. Když k němu teď zamíříme a stihneme proud v průplavu, prakticky nás to zanese až k zátocce, kde je věž."

"To je pravda. Ty se tak vyznáš v proudech, hochu? To je užitečná znalost. Myslel jsem, že jsem jediným mužem na palubě, který ví, kde doopravdy jsme."

"Ne, sire." Zhluboka jsem se nadechl. "Nařídil to Verity. Měli bychom tam plout, sire. Ihned."

Při slůvku "ihned" se kapitánovi zkrabatilo obočí.

"Co je to za nesmysl!" vyhrkl rozhněvaný Justin. "Chceš snad ze mě udělat blázna? Vycítil jsi, že už se k sobě blížíme, že ano? Proč chceš, abych selhal? Abys v tom nebyl sám?"

Nejraději bych ho zabil. Místo toho jsem se ale napřímil a řekl celou pravdu: "Je to tajný rozkaz od následníka trůnu, sire. Měl jsem vám ho předat právě v tuto chvíli." Hovořil jsem pouze s kapitánem. Ten mě kývnutím propustil a já se zase vrátil na sedačku a převzal veslo od Kelpyho. Kapitán nevzrušeně hleděl do mlhy.

"Jharcku. Ať to kormidelník otočí a stihne ten proud. Zaved'te loď hlouběji do průplavu."

První důstojník jen toporně přikývl a v příštím okamžiku jsme změnili kurs. Naše plachta se mírně vydula a bylo to tak, jak Verity říkal. Proud nás za pomoci veslování bleskově zanesl do průplavu. V mlze čas běží podivně. Všechny smysly jsou dezorientovány. Nevím, jak dlouho jsem vesloval, ale brzy mi Nighteyes zašeptal, že ve vzduchu je příměs kouře, a skoro vzápětí jsme uslyšeli křik bojujících mužů, který se jasně, avšak přízračně nesl hustou mlhou. Viděl jsem, jak si důstojník Jharck s kapitánem vyměnili pohledy. "Opřete se do toho!" zavřel náhle Jharck. "Máme tu nájezdníky, útočí na naši věž."

V dalším okamžiku už jsme v mlze rozeznávali zápach kouře jakož i bojovou vřavu a výkřiky mužů.

Vzedmula se ve mně nečekaná síla a kolem sebe jsem spatřil totéž, sevřené čelisti, svaly, jež se při veslování napínaly a tvrdly, vnímal jsem dokonce i rozdílné pachy potu těch, kteří se lopotili vedle mne. Pokud jsme předtím byli jedno stvoření, teď jsme byli součástí téže rozlícené bestie. Cítil jsem, jak plameny hněvu vyšlehují a neustále přeskakují z jednoho na druhého a šíří se po celé lodi. Byla to záležitost Moudrosti, vzednutí citů na zvířecí úrovni, které nás zaplavilo nenávistí.

Hnali jsme Ruriska vpřed, až nakonec vklouzl do mělčin zátoky, načež jsme vyskákali ven a vytáhli ho na pláž, jak jsme to dříve nacvičovali. Mlha nám byla ošidným spojencem, protože nás skrývala před útočníky, na něž jsme se chystali zaútočit, ale zároveň nám zastírala členitost terénu a pohled na to, co se před námi odehrává. Chopili jsme se zbraní a vyrazili za zvuky boje. Justin zůstal na Ruriskovi, stál tam a vážně zíral do mlhy natočen k Buckkeepu, jako by mu k něčemu bylo, že tu zprávu sdělí Serene.

Rudá loď byla vytažena na písek, stejně jako Rurisk. Nedaleko odsud byly dva malé čluny, jež sloužily k převozu na pevninu. Oba byly proražené. Když rudé lodě dorazily, na pláži se nacházeli naši lidé. Někteří tam byli dosud. Masakr. Proběhli jsme kolem rozsekaných těl, z nichž do písku prosakovala krev.

Vypadalo to, že všichni jsou naši. Vtom před námi vyvstala šedá vnitřní věž Antler Islandu. Shora do mlhy plápolal přízračně žlutý oheň. Věž se ocitla v obležení. Nájezdníci byli tmaví svalnatí muži, spíše šlachovití než mohutní. Většinou měli husté vousy a černé rozčuchané vlasy jim volně splývaly na ramena. Na sobě měli brnění z pletené kůže a třímali těžké meče a sekyry. Někteří měli kovové helmy. Jejich obnažené paže byly poznačeny šarlatově rudými spirálami, ale zda to bylo tetování či barva, to jsem nedokázal říct. Byli sebevědomí, chvástaví, rozesmátí a bavili se mezi sebou jako dělníci, kteří plní jim svěřený úkol. Strážci věže se dostali do úzkých, budova byla postavena jako signalizační základna, nikoli jako obranný val. Bylo jen otázkou času, kdy budou všichni obránci mrtví. Ostrované se po nás neohlíželi, zatímco jsme se k nim hmuli po skalnatém svahu. Věřili, že zezadu je nic nemůže ohrozit. Jedna věžní brána se houpala na pantech a za hradbou těl byl za-barikádovaný chumel mužů. Jak jsme postupovali dopředu, vyslali spršku šípů proti obklíčeným nájezdníkům. Žádný z nich nezasáhl cíl. Vydal jsem ze sebe výkřik, něco mezi zavýsknutím a zavytím, v němž se mísil hrozivý strach s pomstychtivou radostí. Emoce těch, kteří pádili za mnou, dostaly ve mně průchod a popohnaly mě kupředu. Útočníci se otočili a spatřili nás právě v okamžiku, kdy jsme se na ně vrhli.

Sevřeli jsme nájezdníky z obou stran. Posádka naší lodi je přechíslovala. Oblehnutí obránci věže se při

pohledu na nás zmužili a vyrazili ven do boje. Roztroušená těla v blízkosti věžní brány svědčila o několika obdobných předchozích pokusech. Mladý hlídač stále ležel tam, kde jsem ho ve snu viděl padnout. Z úst mu vytekla krev a vsákla se do vyšívané košile. Skolila ho dýka vržená zezadu. Zvláštní, jakého detailu si člověk všimne, když se v houfu žene na zteč.

Neměli jsme žádnou strategii, žádný bojový útvar, žádný bitevní plán. Byli jsme jen skupina mužů a žen, kterým se náhle naskytla příležitost pomstít se. A to bylo víc než dost.

Pokud jsem si předtím myslel, že jsem byl jedním z členů posádky, nyní mě zcela pohltili. Emoce se srážely a štvály mě vpřed. Nikdy už se nedozvím, kolik či které z pocitů byly doopravdy moje. Prostě mě zaplavily a FitzChivalry se v nich ztratil. Stal jsem se duší emocí posádky. Se zvednutou sekyrou a šíleným rykem jsem postupoval v čele. Nechtěl jsem se v této pozici ocitnout. Spíše jsem byl vržen kupředu přemrštěnou touhou posádky někoho následovat. V tu ránu jsem chtěl pobít co nejvíce nájezdníků, jak jen to nejrychleji svedu. Chtěl jsem, aby mi ve svalech při každém rozmachu zapraštělo, chtěl jsem se vrhnout kupředu skrze vlnu těch uvolněných duší, pošlapat těla padlých nájezdníků. A taky jsem to udělal.

Slýchal jsem legendy o bersercích³). Považoval jsem je za zvířecí bestie, hnané lačností po krvi, necitlivé ke zkáze, již rozsévají. Možná byli naopak přecitlivělí, neschopni uhlídat své mysli před emocemi, které je posedly a hnaly vpřed, neschopni zachytit bolestivé signály svých vlastních těl. Skutečně nevím.

Slyšel jsem zkazky o sobě na počest toho dne. Dokonce i píseň. Nevybavuji si, že bych v boji slintal a ryčel. Ale ani si nevzpomínám, že by tomu tak nebylo. Kdesi uvnitř mne bděli Verity i Nighteyes, ale i oni tonuli v moři vášni těch kolem mne. Víím, že jsem zabil prvního nájezdníka, který padl k zemi těsně před šílenou ztečí. Také víím, že jsem skolil posledního stojícího muže v boji sekyra proti sekyře. Píseň praví, že to byl kapitán rudé lodě. Domnívám se, že to tak mohlo být. Jeho kožený kabátec byl dobře šitý a potřísněný krví ostatních mužů. Na další podrobnosti o něm si nevzpomínám, s výjimkou toho, jak mu moje sekyra roztřála helmu a zabořila se hluboko do hlavy, a ještě to, jak se zpod ostří vyvalila krev a on klesl na kolena.

Tak bitva skončila a obránci věže se vyřítili k nám, aby se objali s posádkou, provolávali vítězství a plácali se navzájem po zádech. Ta změna mě zaskočila. Stál jsem opřený o sekyru a divil se, kam se poděly mé síly. Hněv ze mě opadl tak náhle, jako když odezní účinky karisového semena. Připadal jsem si vysátý a dezorientovaný, jako kdybych procitl z jednoho snu do snu druhého. Neměl jsem daleko k tomu, abych se sesul na zem a usnul mezi mrtvými těly - tak jsem byl vyčerpaný. Teprve Nonge, jeden z ostrovanů v posádce, mi přinesl vodu a pak mě vyvedl z dosahu padlých těl, takže jsem se mohl posadit a napít se. Potom se vrhl zpátky do krvavé lázně, aby se připojil k drancování. Když se za chvíli vrátil, podával mi zakrvavenou medaili. Byla z raženého zlata na stříbrném řetěze. Srpek půlměsíce. Když jsem se po ní nenatáhl, zavěsil ji přes krvavý čepec mé sekery. "Patřila Harekovi," řekl lámovou vévodštinou. "Bil ses s ním moc dobře. Zemřel udatně. Přál by si, aby ti patřila. Byl to správný chlap, než mu Korrikové uchvátili srdce." Ani jsem se ho nezeptal, kdo to byl Harek. Nechtěl jsem, aby kdokoli z nich měl jméno.

Po chvíli jsem opět přišel k sobě. Pomáhal jsem v odklizení těl z průčelí věžní brány a poté i z bojiště. Nájezdníky jsme spálili, naše jsme dali stranou a zakryli, aby šije vyzvedli příbuzní. Z toho dlouhého odpoledne si vybavuji jen samé podivné věci. Jak podpatky mrtvého muže kreslily vlnitou čáru v písku, zatímco ho vlekli. Jak onen mladý hlídač s dýkou v zádech nebyl ještě mrtvý, když jsme ho sbírali ze země. Nežil o moc déle. Brzy to bylo jen další tělo v řadě, jež už byla příliš dlouhá.

Nechali jsme své bojovníky u zbytku věžní stráže, aby zaplnili vzniklé mezery, než budou posláni další muži. Obdivovali jsme loď, kterou jsme ukořistili. Verity bude potěšen, pomyslel jsem si. Další loď. K tomu skvělá. Všechny ty věci jsem si uvědomoval, ale nic jsem přítom necítil. Vrátili jsme se na Ruriska, kde už nás čekal bledý Justin. Za ponuré mlčení jsme nastoupili na palubu a zaujali místa u vesel, načež jsme zamířili zpátky k Buckkeepu.

Na půli cesty jsme se potkali s dalšími loděmi. Pozdravila nás spěšně zorganizovaná flotila rybářských člunů naložená vojáky. Poslal je následník trůnu na Justinovo vytrvalé naléhání Uměním. Skoro jako by byli zklamáni zjištěním, že už je po boji, ale náš kapitán je ujistil, že na věži je uvítají. Myslím, že právě v tu dobu jsem si uvědomil, že již necítím přítomnost Verityho. A že je to tak už nějakou dobu. Okamžitě

jsem zašmátral po Nighteyesovi, jako když člověk sáhne po měšci. Byl tam. Vyčerpaný a užaslý. Nikdy jsem necítil tolik krve, sdělil mi. Souhlasil jsem. Stále jsem páchl po krvi.

Verity byl zaneprázdněn. Jen jsme vysedli z Ruriska, už byla na palubě další posádka, která s ním zamířila zpátky k Antler Islandu. Strážce a další várka veslařů loď na vlnách pěkně zatížila. Verityho kořist měla být ještě v noci uvázána v jeho domovském doku. Za Ruriskem vyrazil další otevřený člun, aby přivezl naše padlé domů. Kapitán, první důstojník a Justin poté odjeli na poskytnutých koních, aby se hlásili přímo u Verityho. Byl jsem jen rád, že se nemusím hlásit také. Místo toho jsem si vyrazil se svými kamarády z lodi. Rychleji, než bych čekal, se mezitím ve městě Buckkeep rozšířila zpráva o bitvě a naší kořisti. Nebylo hospody, kde by nás dychtivě nenalévali pivem a lačně nenaslouchali vyprávění o našem hrdinství. Skoro jako bychom se ocitli ve druhé zteči, protože, ať jsme šli kamkoli, lidé kolem nás se s krutým zadostiučiněním rozohňovali nad tím, co jsme vykonali. Byl jsem opilý z návalu okolních emocí dlouho předtím, než mě zmohlo pivo. Ne že bych se však držel zpátky. Vyprávěl jsem několik historek o našem činu a mé bujaré pití tomu ještě přidalo na věrohodnosti. Dvakrát jsem zvracel, jednou v aleji a později přímo na ulici. Pil jsem dál, jen abych přebil pachut' zvratků. Kdesi v pozadí mé mysli byl Nighteyes zoufalstvím bez sebe. Jed. Ta voda je otrávená. Nedokázal jsem dát dohromady žádnou myšlenku, abych ho uklidnil.

Někdy nad ránem mne z putyky vyvlekl Burrich. Byl ledově střízlivý a v očích měl úzkost. Na ulici před krčmou se zastavil u skomírající pochodně v pouličním kandelábru. "Na tváři máš stále krev," sdělil mi a přinutil mě stát rovně. Poté namočil kapesník v sudu s dešťovou vodou a otřel mi tvář, což udělal naposled za mého dětství. Přitom jsem se zakymácel. Podíval jsem se mu do očí a usilovně na něj zaostřil zrak.

"Zabíjel jsem už předtím," řekl jsem bezmocně. "Proč je to teď tak jiné? Proč je mi z toho tak nanic, po tom všem?"

"Protože to tak je," řekl tiše. Dal mi ruku kolem ramen a mne dost překvapilo, že jsme stejně vysocí. Zpáteční cesta k Buckkeepu byla strmá. A hodně dlouhá. A velmi tichá. Na hradě mě Burrich poslal do koupele a řekl mi, abych šel hned spát.

Měl jsem zůstat ležet v posteli, ale neměl jsem na to ani pomyšlení. Naštěstí byl celý hrad na nohou a jeden další opilec škobrtající do schodů nebyl nápadný. Tupě jsem se vydal ke komnatě Molly. Vpusťla mě dovnitř, ale když jsem se jí chtěl dotknout, odtáhla se ode mě. "Jsi opilý," řekla mi téměř plačtivě.

"Říkala jsem ti, jak jsem se zařekla, že opilce nikdy nepolíbím. Ani se jím nenechám líbat."

"Ale já nejsem opilý tímto způsobem," naléhal jsem.

"Je pouze jeden způsob, jak být opilý," řekla a vypakovala mě ven z pokoje, aniž by na sebe nechala sáhnout.

V poledne na druhý den mi došlo, jak moc jsem ji ranil tím, že jsem si nepřišel pro útěchu rovnou za ní. Dokázal jsem pochopit, jak jí je. Ale zároveň jsem věděl, že břímě, které jsem s sebou vláčel té noci, nebylo nic, co by si člověk vzal domů ke své milované. Chtěl jsem jí to vysvětlit. Ale přiběhl za mnou poslíček se vzkazem, že mě ihned potřebují na Ruriskovi. Dal jsem mu za odměnu penny a díval se, jak odpelášil pryč. Tu jsem si vzpomněl na Kerryho. Snažil jsem se vybavit si ho jako chlapce s penny v ruce, jak upaluje po mém boku, ale teď už to pro mě navždy byl mrtvý vykováný ležící na stole. Nikdo včera nebyl odvezen k vykování, připomněl jsem si.

Poté jsem zamířil k dokům. Cestou jsem se zastavil ve stájích. Vložil jsem srpek měsíce do Burrichových rukou. "Uchovej mi ho u sebe," požádal jsem ho. "A přibude k tomu ještě něco - můj žold za nájezd. Chci, abys mi to schovával... to, co si tímto vydělám. Je to pro Molly. A kdybych se už nevrátil, určitě jí to předej. Postavení služby není pro ni."

Už dlouho jsem k Burrichovi nemluvil tak upřímně. Na čele se mu objevila vráska, ale zakrvavený měsíc si ode mě vzal. "Co by mi řekl tvůj otec?" podivil se nahlas, když jsem se od něj znaveně odvrátil.

"Nevím," řekl jsem nepokrytě. "Nikdy jsem ho nepoznal. Jenom tebe."

"FitzChivalry."

Otočil jsem se zpátky k němu. Když promluvil, naše oči se střetly: "Nevím, co by řekl mně. Ale vím, co ti mohu říci já za něj. Jsem na tebe hrdý. Není to druh práce, kterou člověk dělá, o níž by mohl prohlašovat, že na ni je či není hrdý. Ale je to způsob, jakým ji dělá. Buď na sebe hrdý."

"Pokusím se," odpověděl jsem tiše. Šel jsem zpátky na loď.

Naše druhé střetnutí s rudou lodí bylo už mnohem méně jednoznačné. Narazili jsme na ně na moři. Nebyli překvapení, protože z dálky viděli, jak se blížíme. Naš kapitán ustálil kurs a myslím, že byli zaskočení, až když jsme zahájili bitvu tím, že jsme si to na ně namířili přídí. Odlomili jsme jim množství vesel, ale minuli jsme kormidlo, na něž jsme původně mířili. Loď samotná byla poškozena jen málo, rudé lodě byly přizpůsobivé jako ryby. Pak vyletěly naše háky. Početně jsme je převyšovali a náš kapitán hodlal tuto výhodu zužitkovat. Naši bojovníci naskákali na jejich palubu a polovina našich veslařů ztratila hlavy a vrhla se tam také. Nastal chaos, který se postupně přesouval k naší palubě. Sebral jsem v sobě veškerou vůli, kterou jsem měl, abych odolal víru emocí, které nás zaplavily, a zůstal jsem u vesla, jak mi velel rozkaz. Nongé u vesla se po mně zvláště díval. Chopil jsem se rukojeti a zaskřípěl sverepě zuby, až jsem zase našel sám sebe. Polohlasně jsem zaklel, když jsem si uvědomil, že jsem opět ztratil spojení s Veritym.

Myslím, že naši bojovníci trochu polevili, když si uvědomili, že jsme možnosti protivníka omezili, takže již nebyl schopen ovládat svoji loď. Byla to však chyba. Jeden z nájezdníků zapálil vlastní plachtu, zatímco druhý se pokoušel prosekát oplaňkování rudé lodi. Nejspíš doufali, že oheň se rozšíří a oni nás strhnou ke dnu s sebou. Je jisté, že na konci se zběsile bili bez ohledu na škody, které způsobí své lodi či sami sobě. Naši bojovníci to s nimi posléze skoncovali a vyrazili jsme hasit, ale kořist, kterou jsme vlekli směrem k Buckkeepu, byla poškozená a stoupal z ní dým. Co se týče ztrát, ty naše byly vyšší. Přesto to bylo vítězství, ujišťovali jsme se. Když tentokrát ostatní vyrazili pít, měl jsem tolik zdravého rozumu, že jsem se odebral za Molly. Druhý den časně zrána jsem si udělal hodinku nebo dvě na Nigtheyese. Vyrazili jsme spolu na lov, krásný čistý lov, a on se mě snažil přesvědčit, abych s ním utekl. Udělal jsem chybu, když jsem mu řekl, že pokud si přeje, může jít, chtěl jsem tím pro něj jen to nejlepší, ale přesto jsem ranil jeho city. Další hodinku mi trvalo, než jsem mu vysvětlil, co jsem tím myslel. Vracel jsem se na loď s pochybnostmi, zda mé závazky vůbec stojí za tu námahu, abych je udržel neporušené. Nigtheyes mě ujistil, že stojí.

To bylo také poslední jasné vítězství Ruriska. Do poslední bitvy toho léta bylo ještě daleko.

Předpokládané období jasného hezkého počasí se před námi táhlo do neúměrné délky a každý slunný den byl dnem, kdy jsem mohl někoho zabít. Snažil jsem se je alespoň nebrat jako dny, v nichž mohu být zabít já sám. Utrpěli jsme mnoho šrámů a mnohokrát jsme pronásledování vzdali, přičemž se zdálo, že v oblasti, kde jsme pravidelně hlídkovali, bylo pokusů o nájezd méně.

Jaksi to však bylo o to více frustrující. Rudé lodě přitom zaznamenaly i úspěšné nájezdy, tehdy jsme třeba dorazili do města jenom hodinu po jejich odjezdu, a nemohli jsme dělat nic jiného než pomáhat při sběru těl a hašení požárů. Verity v mé mysli zběsile hřměl a klel, že neobdržel vzkazy dřív, že nemáme dost lodí a hlídek, aby byly všude. Raději bych v tu chvíli čelil bitevní vřavě než Verityho ukrutnému zklamání, soužícímu moji nebohou mysl. Konec byl vždy v nedohlednu, mohli jsme vyhlížet akorát tak oddych, který by nám přineslo špatné počasí. Ani jsme nedokázali přesně spočítat, kolik rudých lodí nás sužovalo, neboť byly všechny stejně natřené a podobné jako vejce vejci. Anebo krvavá krůpěj krvavé krůpěji.

Když jsem toho léta sloužil jako veslař na Ruriskovi, zažili jsme ještě jedno střetnutí s rudou lodí, jež stojí za vyprávění pro svoji podivnost. Za jedné jasné letní noci nás vyštvali z postelí v přístavní ubytovně posádky a tryskem poslali na loď. Verity totiž vytušil jednu rudou loď číhající v blízkosti Jeleního mysu. Chtěl, abychom ji zaskočili uprostřed noci.

Justin stál na přídí, napojen Uměním na Serene ve Verityho věži. Verity v mé mysli se projevoval jako nesrozumitelné mumlání, zatímco vnímal, jak si razíme cestu tmou vstříc lodi, kterou vytušil. A ještě něco? Cítil jsem, jak šmátrá Široko daleko v okolí rudé lodi, jako člověk tápající ve tmě. Vytušil jsem jeho nervozitu. Nesměli jsme mluvit a naše vesla byla ještě utlumena hadry, jak jsme připlouvali blíž. Nigtheyes mi pošeptal, že už cítí jejich pach, a potom jsme je spatřili. Rudá loď, dlouhá, nízká a potemnělá, se před námi zařezávala přídí do mořských vod. Vtom se z její paluby ozval výkřik, spatřili nás. Kapitán na nás houkl, abychom se opřeli do vesel, ale vzápětí mě zalila vlna malátného strachu.

Srdce v hrudi se mi rozbušilo, mé ruce se roztráslly. Ta hrůza, která mne zaplavila, byl bezejmenný dětský strach z věcí číhajících ve tmě, bezmocný děs. Svíral jsem veslo, ale nenacházel jsem v rukou sílu, abych

se do něho opřel.

"Korrikska," zaslechl jsem zaupění s těžkopádným ostrovanským přízvukem. Myslím, že to byl Nonge. Uvědomil jsem si, že nejen já jsem strachy bez sebe. Naše vesla nezabírala v pravidelném rytmu. Někteří seděli na svých lodních kufrech, hlavy sklopené nad vesly, zatímco jiní zuřivě veslovali, leč mimo rytmus, a jejich pádla nahodile poskakovala a bezmocně plácala do vody. Trhaně jsme sebou smýkali po hladině jako zmrzačená vážka na rybníce, kdežto rudá loď se cíleně propracovávala k nám. - Zvedl jsem oči a sledoval, jak si pro mě přichází smrt. Krev mi divoce pulsovala v uších, takže jsem neslyšel výkřiky panikou zasažených mužů a žen kolem mne. Ani jsem se nemohl nadechnout. Zvedl jsem zrak k nebi. Za rudou lodí, na černé hladině jakoby obklopena září, se nacházela bílá loď. Nebylo to ale plavidlo nájezdníků, byla to plachetnice nejméně třikrát větší než rudá loď. Své dvě plachty měla skasané a sunula se po klidné hladině s vlečnou kotvou. Po její palubě se procházely přízraky, nebo snad vykovaní. Necítí jsem z nich ani závan života, přesto se pohybovali účelně, chystajíce malý člun ke spuštění přes levobok. Na zadní palubě stál muž. Od okamžiku, kdy jsem ho spatřil, jsem od něj nedokázal odtrhnout oči. Byl celý zahalený v šedém plášti, ale přesto se mi proti temnému nebi jasně rýsoval, jako by byl ozářený lucernou. Přisahám, že jsem viděl i jeho oči, jeho vystupující nos, tmavé zkadeřené vousy, které mu rámovaly ústa. Smál se na mě. "Tady ten půjde s námi!" zvolal na kohosi a zvedl ruku. Ukázal na mě a znovu se hlasitě zasmál, až jsem cítil, jak se mi srdce sevřelo. Pohlédl na mě s hrozivou soustředěností, jako bych já jediný z naší posádky byl jeho kořistí. Já jeho pohled opětoval, viděl jsem ho před sebou, ale necítil ho. Táhle! Táhle! Vykřikl jsem to slovo nahlas, nebo snad Umění, které jsem nikdy nedostal pod kontrolu, mi ho vymrštilo z dutiny lebeční. Žádná odpověď - ani Verity, ani Nigtheys, nikdo nic. Byl jsem sám. Celý svět kolem zmlkl a ztichl. Mí kamarádi z posádky kolem se třásli hrůzou a nahlas křičeli, ale já nic nevnímal. Pojednou tam nebyli. Nikdo tam nebyl. Ani rackové, ani ryby v moři, vůbec žádný život, kam až mé vnitřní smysly dosáhly. Zahalená postava na lodi se mohutně vykláněla přes zábradlí a svým žalujícím prstem nekompromisně ukazovala na mne. On se smál. Já byl sám. Byla to příliš velká osamělost, než aby se dala unést. Halila mě, ovíjela se kolem mne, obestírala mě a začínala mě dusit.

A já ji odvrhl.

Byl to reflex, o němž jsem ani nevěděl, že ho mám, a díky Moudrosti jsem se od toho vši silou odtáhl. Fyzicky to znamenalo, že jsem sebou mrštil dozadu a přistál v břiše lodi mezi veslařskými lavicemi, pod nohama ostatních veslařů. Uviděl jsem, jak postava na lodi klopýtla, sesula se a přepadla přes lodní bok. Žbluňknutí nebylo výrazné a dál už nic. Pokud vůbec vyplul k hladině, já už to neviděl.

Ani nebyl čas dívat se po něm. Rudá loď do nás najela bokem, roztříštila vesla a vyhodila veslaře do vzduchu. Sebevědomí ostrované s křikem a smíchem naskákali na naši palubu. Vyškrábal jsem se na nohy a vrhl se k sedačce pro sekýru. Ostatní kolem se v pudu sebezáchovy zachovali stejně. Nebyli jsme na boj připraveni, ale už jsme ani nebyli ochromeni strachem. Útočníky jsme na palubě uvítali ocelí a vyrazili jsme do boje.

Žádné místo není tak temné jako otevřená vodní hladina uprostřed noci. Ve tmě nešlo rozeznat kamaráda od nepřítele. Skočil na mě nějaký muž, uchopil jsem ho za jeho cizí koženou zbroj, strhl ho na zem a začal ho rdousit. Po chvilkovém otupění, jež na mě prve dolehlo, jsem s krutým ulehčením vnímal, jak sebou pode mnou zuřivě mlátí. Myslím, že se to semlelo rychle. Když jsem se narovnal, druhá loď se od nás již odrážela a odplouvala pryč. Byla na ní jenom asi polovinu veslařů a na naší palubě stále zuřil boj, ale ona již své muže opouštěla. Kapitán na nás řval, abychom to s nimi skoncovali a vyrazili za rudou lodí. Byl to zbytečný povel. Když jsme je pobili a naházeli z paluby do moře, druhá loď se nám už ztratila v temnotě. Justin ležel na zemi, přiškrčený a zbitý, sice naživu, ale neschopný spojit se s Veritym. Vesla na jednom boku byla roztříštěná na kousky. Náš kapitán nás hlasitě proklínal, zatímco jsme vesla přeskupovali a navlékali do havlinek, ale už bylo stejně pozdě. Seřval nás, až jsme mlčeli jako zařezaní, ale přesto jsme nic neslyšeli ani neviděli. Stál jsem na svém lodním kufru a pomalu se otáčel v kruhu. Jen temná vodní hladina. Po veslici ani památky. Ale ještě divnější mně připadalo to, co jsem nahlas pronesl: "Ta bílá loď byla na kotvě. Ale i ona je pryč!"

Hlavy kolem mě se natočily ke mně. "Bílá loď?"

"Jsi v pořádku, Fitzi?"

"Rudá loď, hochu, byla to rudá loď, se kterou jsme bojovali."

"Nemluv o bílé lodi. Spatřit bílou loď znamená spatřit vlastní smrt. Přináší smůlu." Poslední slova ke mně zasyčel Nonge. Otevřel jsem ústa, abych namítl, že jsem viděl skutečnou loď, žádný přízrak zkázy. On jen zavrtěl hlavou, otočil se a zahleděl se do dále přes prázdnou vodní hladinu. Zavřel jsem pusku a pomalu si sedl. Nikdo další ji neviděl. Ani nikdo z ostatních nemluvil o hrozivém strachu, který nás všechny posedl a zvrtil náš bitevní plán v panický chaos. Když jsme se té noci vrátili do města, v hospodách se vyprávělo, že jsme narazili na loď, pustili se s ní do boje a rudá loď před námi uprchla. Žádné důkazy o této srážce se nezachovaly, jen několik roztržitých vesel a trocha ostrovanské krve na naší palubě. Když jsem se s tím v soukromí svěřil Veritymu a Nighteyesovi, ani oni nic neviděli. Verity mi řekl, že jsem ho z vědomí vyloučil, jakmile jsme spatřili tu loď. Nighteyes dotčeně přiznal, že i před ním jsem se zcela uzavřel. Nonge mi toho o bílých lodích jistě moc neřekne, pomyslel jsem si, vůbec se nerad pouští do nějakých hovorů. Později jsem našel zmínku o bílé lodi v jednom svitku se starými legendami. Hovořilo se tam o ní jako o prokleté lodi, kde duše utonulých námořníků neuhodných moře slouží navždy pod nelítostným kapitánem. Byl jsem nucen všechny podobné myšlenky zapudit, jinak bych se zbláznil. Po zbytek léta už rudé lodě Ruriskovi unikaly. Vždy jsme nějakou spatřili a vyrazili za ní, ale nikdy jsme žádnou ne-dostihli. Jednou jsme měli štěstí, že jsme stíhali loď, která právě provedla nájezd na pobřeží. Shodili zajatce přes palubu, aby trup odlehčili, a poté nám uprchli. Z dvanácti našich lidí, kterých se takto zbavili, jsme zachránili devět a vrátili je nevykované do jejich vesnice. Zbylí tři, kteří utonuli dříve, než jsme je vyzvedli, byli oplakáni, ale všichni souhlasili, že je potkal lepší osud, než kdyby byli vykovaní. Ostatní naše lodě měly vesměs totéž štěstí. Constance narazila na nájezdníky právě v době útoku na vesnici. Posádka nezískala rychlé vítězství, ale ve své předvídatosti alespoň poškodila kotvící rudou loď, takže nájezdníci nemohli snadno vyváznout. Trvalo několik dní, než je všechny dostali, neboť se rozptýlili po okolních lesích, když uviděli, co se s jejich lodí stalo. Ostatní lodě měly podobné zkušenosti: pronásledování či odrazení, zaznamenaly dokonce několik úspěchů, když lodě nájezdníků potopily, ale žádné nepoškozené lodě jsme již toho léta neukořistili.

A tak četnost vykování poklesla a pokaždé, když jsme poslali ke dnu nějakou loď, řekli jsme si, že je zas o jednu méně. Jenomže nikdy jsme nepozorovali, že by jich ubylo. V jednom ohledu jsme lidem Šesti vévodství přinášeli naději. A ve druhém jsme je naplňovali zoufalstvím, protože navzdory svému veškerému počínání jsme nedokázali odvrátit hrozbu nájezdů od našeho pobřeží.

Pro mě to dlouhé léto bylo časem hrozné odloučenosti a neuvěřitelné osamělosti. Sice se mnou často býval Verity, nicméně jsem zjistil, že nikdy nedokážu udržet náš kontakt, jakmile se rozpoutá boj. Sám Verity si byl vědom víru emocí, jež mě hrozí pohltit vždy, když naše posádka zaútočí. Přišel s vysvětlením, že ve snaze ubránit se myšlenkám a citům ostatních vztyčím kolem sebe tak pevné valy, že ani on jimi nedokáže proniknout. Rovněž naznačil, že by to mohlo znamenat, že jsem v Umění silný, ba silnější než on, ale jsem prý zároveň tak přecitlivělý, že po stržení bariér v průběhu bitvy utonu ve vědomí všech ostatních kolem sebe. Byla to sice zajímavá teorie, ale žádné praktické řešení problému nenabízela. Přesto mohu říci, že během těch dní, kdy jsem Verityho brávil s sebou, jsem si k němu vyvinul silný citový vztah, který jsem k nikomu neměl, snad s výjimkou Burriche. S mrazivou jistotou jsem přitom věděl, jak ho stravuje hlad po Umění.

Když jsem byl ještě chlapec, spolu s Kerryem jsme si jednoho dne vylezli na vysoký útes nad oceánem. Když jsme se ocitli nahoře a rozhlédli se kolem, Kerry se mi svěřil, že má téměř zdrcující nutkání vrhnout se dolů. Myslím, že tak nějak se cítil i Verity. Rozkoše Umění ho lákaly a on celičkový toužil, každým kouskem svého bytí, vrhnout se do jeho sítí. Jeho důvěrný kontakt se mnou to v něm ještě živil. Avšak zároveň jsme dělali tolik dobrého pro Šest vévodství, že v tom nemohl ustát, i kdyby ho Umění stravovalo sebevíc. Chtě nechtě jsem s ním sdílel mnoho hodin samoty u jeho věžního okna, tvrdou židli, na níž seděl, únavu, jež zabíjela jeho chuť k jídlu, dokonce i palčivé bolesti v kostech způsobené fyzickou nečinností. Byl jsem svědkem toho, jak postupně chřadne.

Nevím, jestli jek něčemu dobré znát někoho tak dokonale. Nighteyes žárlil a řekl mi to na rovinu. V jeho případě to alespoň byl otevřený hněv, neboť se cítil odstřelený. Horší to bylo s Molly.

Neviděla jediný rozumný důvod k tomu, abych byl tak často pryč. Proč zrovna já, mezi všemi těmi lidmi, musím patřit do posádky válečné lodi? Důvod, který jsem jí mohl uvést, totiž že si to přeje Verity, ji

vůbec neuspokojil. Naše krátké společné chvíle se časem začaly odvíjet podle předvídatelného vzoru. Sešli jsme se ve víru vášni, záhy jsme jeden ve druhém našli klid a pak jsme se začali škorpit kvůli nejružnějším věcem. Byla osamělá, nelíbilo se jí postavení hradní sluzky, ta hromádka peněz, jež mohla dávat stranou, se zoufale pomalu rozrůstala, postrádala mě, proč musím být tak často pryč, když jsem to jediné, co činí její život snesitelný? Jednou jsem se odvážil nabídnout jí peníze, které jsem vydělával na lodi, ale ona se zatvrdila, jako kdybych ji nazval děvkou. Nevezme si ode mne nic, dokud nebudeme přede všemi sezdáni. A já jí nemohl poskytnout žádnou skutečnou naději, kdy se tak stane. Ještě jsem si ani nevyčíhl okamžik, abych jí odhalil Shrewdovy plány ohledně Celerity a mě. Byli jsme si tak vzdálení, vypadli jsme z rytmu každodenního společného života, a když jsme se sešli, pokaždé jsme zahořkle přetřásali stále tytéž argumenty, a tak pořád dokola.

Když jsem za ní jednou v noci přišel, shledal jsem, že má vlasy stažené dozadu rudými pentlemi, a podél holé šíje se jí houpaly skvostné stříbrné náušnice ve tvaru vrbových lístků. Oblečená byla ve své prosté bílé noční košili. Při tom pohledu jsem nemohl popadnout dech. Po nějaké chvíli, až jsme se trochu zklidnili a mohli mluvit, jsem jí vysekl poklonu za ty náušnice. Bezelstně mi řekla, že když k ní princ Regal přišel zakoupit svíčky, věnoval jí je darem, neboť prý byl tak potěšen jejími výtvary, že cena, kterou zaplatil za tak jemně navoněné svíce, podle něj není dostatečná. Když mi to říkala, pyšně se usmívala a prsty si pohrávala s mým vojenským copem, její vlasy a pentle se divoce kroutily po polštáři. Nevím, co v mé tváři spatřila, ale vtom se jí rozšířily oči a ona se ode mě odtáhla.

"Ty přijímáš dary od Regala?" zeptal jsem se ledovým hlasem. "Ode mě si nevezmeš ani minci, kterou jsem poctivě vydělal, ale přijímáš šperky od toho..."

Zavánělo to velezradou, jenže já nemohl najít to správné slovo, abych vskutku vyjádřil, co si o něm myslím.

Molly se zúžily oči a teď jsem se pro změnu stáhl já. "A co jsem mu měla říci? ,Ne, sire, nemohu od vás přijmout dárek, dokud si mě nevezmete.?' Mezi Regalem a mnou to není takové jako mezi námi. Tohle byla pozornost od zákazníka, kterou šikovný řemeslník dostane často. Proč sis myslel, že mi je dal? Výměnou za moji přízeň?"

Zírali jsme jeden na druhého, až jsem ze sebe po chvíli vysoukal něco jako omluvu, kterou skoro s povděkem přijala. Pak jsem však udělal chybu, když jsem prohodil, že jí je možná dal jen proto, že s jistotou věděl, že mě tím raní. Načež ona chtěla vědět, jak by Regal mohl vědět, co my dva mezi sebou máme, a což její práci považuji za tak mizernou, že si nezaslouží ani dárek v podobě náušnic? Stačí říci, že jsme se usmířili, jak jen to ve zbytku času šlo. Ale slepený džbán už nemá ten zvuk jako neporušený a já se vracel na loď osamělý, jako bych s ní nebyl strávil ani minutu.

V okamžicích, kdy jsem se skláněl nad veslem, udržoval rytmus a snažil se na to vše nemyslet, jsem se často přistihl, že mi chybí Patience a Lacey, Chade, Kettricken a dokonce Burrich. Při těch několika málo příležitostech, kdy jsem toho léta zavítal za naší nastávající královou, jsem ji našel ve věžní zahradě. Bylo to krásné místo, avšak navzdory jejímu úsilí nebylo jako někdejší buckkeepské zahrady. Hory se do ní natolik vepsaly, že nedokázala zcela přistoupit na naše poměry. Ve způsobu, jakým aranžovala a pěstovala rostliny, byla až drsná jednoduchost. Přibýly sem obyčejné kameny a na nich spočívaly holé vyplavené větve, zkroucené a obnažené mořem, prostě strohá krása. Mohl jsem tam v klidu rozjímat, ale nebylo to místo, kde by si člověk pohověl v hřejivém letním vánku, a právě takové nejspíš bylo ve Verityho vzpomínkách. Trávila tam ponořená v práci celé hodiny a měla ze zahrady radost, nepřipoutala ji však k Veritymu, jak kdysi doufala. Kettricken byla krásná jako vždy, ale její modré oči byly došedla zachmuřené starostmi a obavami. Čelo mívala tak často podmračené, že když rozjasnila tvář, člověk na kůži spatřil bledé linky, kam slunce nedosáhlo. Když jsem s ní pobýval na zahradě, dala často většinu svých dam volno a pak mě zpovídala z dění na Ruriskovi, jako by byla sám Verity. Když jsem skončil s hlášením, často pevně semkla rty a popošla k okraji věže, odkud hleděla přes zeď do dále, na moře splývající kdesi s oblohou. Ke konci léta, když se jednoho odpoledne takto dívala z věže, jsem se odvážil přistoupit k ní a požádat ji, aby mě omluvila ze své přítomnosti a já se mohl vrátit zpátky na loď. Jen sotva poslouchala, co jsem jí povídal. Místo toho tiše pravila: "Musí existovat konečné řešení. Nic, nikdo nemůže takto pokračovat dál. Musí existovat způsob, jak tomu učinit konec."

"Brzy přijdou podzimní bouře, má paní královno. Mráz se již dotkl některých z vašich rév. Po prvních

mrazech na sebe bouře nikdy nenechají čekat a s nimi k nám zavítá mír."

"Mír? Ha." Nevěřicně si odfrkla. "Je to nějaký mír, ležet vzhůru na posteli a přemítat, kdo zemře příště, kde zaútočí příští rok? To není žádný mír. To jsou muka. Musí existovat způsob, jak skoncovat s rudými loděmi. A já ho hodlám objevit."

Její slova zněla skoro jako výhrůžka.

6 Intermezzo

"Jejich kosti byly stvořeny z kamene, z jiskřivého žilnatého kamene hor. Jejich maso bylo stvořeno ze zářivých solí země. Ale jejich srdce byla stvořena ze srdcí moudrých lidí.

Přišli z daleka, tito lidé, po dlouhé a strastiplně cestě. Neváhali položit své životy, které se již pro ně staly přítěží. Skončili své dny a vstoupili do věčnosti, odložili tělo a oděli se kamenem, upustili zbraně a vzletli na nových křídlech. Elderlingové."

Když mě král nakonec povolal, šel jsem poslušně k němu. Věrný svému předsevzetí, od onoho odpoledne jsem do jeho komnat dobrovolně nevstoupil. Stále jsem se užíral hořkostí kvůli jeho dohodě s vévodou Brawndym, týkající se Celerity a mě. Ale přímé povolání krále už nešlo nebrat na vědomí, bez ohledu na hněv, kterým jsem dosud kypěl.

Poslal pro mě jednoho podzimního rána. Bylo to už nejméně dva měsíce, co jsem naposledy stanul před králem Shrewdem. Nebral jsem na vědomí šaškovy ztrápené pohledy, jež po mně vrhal, kdykoli jsem ho potkal, a zamlouval Verityho občasné otázky, proč jsem nezašel za králem do jeho komnat. Bylo to snadné. Wallace stále střežil jeho dveře jako had u krbu a o králově špatném zdravotním stavu se všeobecně vědělo. Dopoledne k němu navíc nepouštěli vůbec nikoho. Tak jsem si řekl, že ranní předvolání ke králi věští něco důležitého.

Myslel jsem si, že dopoledne budu mít jen pro sebe. Celé dva dny nás předtím bičovala nezvykle časná a krutá podzimní bouře. Obzvláště nelitostný byl prudký vítr, přičemž hustý liják sliboval, že každý člověk v otevřeném člunu by byl plně zaměstnán vybíráním vody. Předchozí večer jsem strávil v krčmě se zbytkem posádky Ruriska, připíjeli jsme na bouři a přáli si, aby rudé lodě dostaly co proto. Pak jsem se vrátil na hrad a tupě se skácel do postele, pevně přesvědčen, že nazítří budu moci spát, jak dlouho se mi zlíbí. Jenže vytrvalé páže bušilo na mé dveře, dokud mě spánek neopustil, načež mi doručilo královo oficiální předvolání.

Umyl jsem se, oholil a sčesal si vlasy do copu, poté jsem si navlékl čisté šaty. Obrnil jsem se, aby ani náznakem nevyšlo najevo, že uvnitř doutnám nelibostí. A jakmile jsem se ujistil, že jsem opět svým pánem, vyšel jsem z pokoje. U králových dveří jsem se představil. Najisto jsem čekal, že Wallace se ušklíbne a vypoklonkuje mne. Toho rána však na mé zaklepání pohotově otevřel. Stále měl ve tváři ten svůj povýšený výraz, ale okamžitě mě uvedl ke králi.

Shrewd seděl před krbem v polstrované sedačce. Nechtě jsem ustrnul nad tím, jak za tu dobu sešel.

Jeho kůže byla papírově bílá a matná jako pergamen, prsty samá kost. Obličej měl propadlý a kůži pro věšenou v místech, kde ji kdysi drželo maso. Oči měl vpádlé hluboko do tváře. Ruce svíral v klíně způsobem, který jsem dobře znal. Takhle jsem držival ruce, abych skryl třas, který na mě občas doléhal. Na stolku po jeho ruce stál kahan a v něm dýmalo kuřidlo. Z výparů se již pod krokvy utvořil modravý kouř. Sklíčený šašek ležel natažený u jeho nohou.

"FitzChivalry je tady, Vaše Veličenstvo," ohlásil mě Wallace.

Král sebou trhl, jako když ho píchne, pak přesunul svůj pohled ke mně. Udělal jsem několik kroků a zastavil se před ním.

"FitzChivalry," odpověděl král.

V těch slovech nebyla vůbec žádná síla, jen naprostá nepřítomnost. Stále ve mně hlodala hořkost, avšak nedokázal jsem potlačit bolest, kterou jsem při pohledu na něj cítil. Stále to byl můj král.

"Můj králi, přišel jsem na váš příkaz," řekl jsem formálně. Snažil jsem se zachovat chladnou nezaujatost. Znaveně se na mě podíval. Natočil hlavu k rameni a zakašlal. "To vidím. Nu dobře." Chvilí na mě zíral. Zhluboka se nadechl a v plicích mu zasípelo. "Minulou noc dorazil posel od vévody Brawndyho z

Bearnsu. Přinesl zprávy o množství sklizně a tak, většinou novinky pro Regala. Ale Brawndyho dcera Celerity poslala rovněž tento svitek. Pro tebe."

A s tím mi ho podal. Malý svitek, ovázaný žlutou stuhou a zapečetěný kapkou zeleného vosku.

Neochotně jsem udělal krok vpřed a vzal si ho od něj.

"Brawndyho posel se vrací do Bearnsu dnes odpoledne. Jsem si jist, že do té doby stvoříš náležitou odpověď." Jeho tón nepřipouštěl, že by se jednalo o žádost. Znovu zakašlal. V žaludku mi kolotal vír protichůdných emocí, které jsem v tu chvíli cítil ke králi Shrewdovi.

"Mohu?" zeptal jsem se, a když král nic nenamítal, rozlomil jsem pečeť na svitku a rozvázal stuhu. Když jsem ho rozmotal, objevil jsem uvnitř stočený ještě jeden svitek. Zběžně jsem přelétl očima ten první. Celerity měla čitelné písmo, psané pevnou rukou. Rozmotal jsem druhý svitek a krátce se nad ním zamyslel. Když jsem vzhlédl, zjistil jsem, že Shrewd se na mne upřeně dívá. Bez emocí jsem jeho pohled opětoval. "Píše mi s přáním všeho nejlepšího a posílá mi opis svitku, který našla v knihovnách Ripplekeepu. Nebo přesněji opis toho, co bylo ještě čitelné. Podle obalu usoudila, že spis pojednává o Elderlinzích. Povšimla si mého zájmu o ně během mé návštěvy Ripplekeepu. Zdá se mi, že je to ve skutečnosti filozofické dílo, nebo možná poezie."

Podal jsem svitky zpátky Shrewdovi. Ten si je po chvíli vzal. Rozmotal první a podržel ho před sebou na délku paže. Zkratil čelo, zběžně na svitek pohlédl a položil si ho na klín. "Občas se mi zrána mlží zrak," řekl. Sroloval oba svitky opatrně dohromady, jako by to byl přetěžký úkon. "Napíšeš jí řádný dopis s vyjádřením díky."

"Ano, můj králi." Můj hlas byl obezřele formální. Opět jsem si vzal svitky, které mi nabídl. Když jsem před ním ještě nějakou chvíli stál a on se nepřítomně díval skrze mě, odvážil jsem se zeptat: "Jsem tedy propuštěn, můj králi?"

"Ne." Znovu zakašlal, tentokrát víc. Opět si dlouze povzdechl. "Nejsi propuštěn. Kdybych tě byl propustil, stalo by se to už před léty. Nechal bych tě vyrůstat v nějaké zapadlé vesnici. Anebo bych se postaral o to, abys nikdy nevyrostl. Ne, FitzChivalry, já jsem tě nepropustil." Così z jeho bývalé síly a duchapřítomnosti se do jeho hlasu vrátilo. "Před léty jsem s tebou uzavřel dohodu. Ty jsi svému slibu dostál. A dostál jsi mu dobře. Vím, jak mi sloužíš, i když nepovažuješ za vhodné hlásit se mi osobně. Vím, jak mi sloužíš, i když se zalykáš zlostí vůči mně. Stěží bych mohl žádat víc, než jsi mi dal." Vtom znovu zakašlal. Suchý drásající kašel. Když byl schopen mluvit, nebylo to už ke mně:

"Šašku, pohár svařeného vína, prosím. A požádej Wallace o... byliny k jeho okořenění." Šašek neprodleně vstal, ale žádnou ochotu v jeho tváři jsem nespatriil. Místo toho, když zezadu míjel královo křeslo, po mně hodil pohledem, jako by mi chtěl pustit žilou. Král mi nepatrným gestem pokynul, abych vyčkal. Promnul si oči a složil ruce znovu do klína. "Jen se snažím dostát svému závazku dle naší dohody," pokračoval. "Slíbil jsem, že dohlédnu na tvé potřeby. Udělám víc než to. Dohlédnu na to, aby ses oženil s dámou na úrovni. Dohlédnu, abys... ach. Děkuji."

Šašek se mezitím vrátil s vínem. Všiml jsem si, jak mu nalil pohár jen do půli a jak se ho král chopil oběma rukama. Zachytil jsem závan neznámých bylin smíšených s výraznou vůní vína. Okraj číše dvakrát cinkl Shrewdovi o zuby, než ho zachytil rty. Zhluboka se napil, polkl a chvíli tiše seděl, oči zavřené, jako by něčemu naslouchal. Když je otevřel a znovu na mě pohlédl, vypadal chvíli zmateně. Vzápětí přišel k sobě. "Zajistím ti titul, půdu, na níž budeš správcovat." Pozvedl číši a znovu se napil. Seděl a tenkýma rukama ji svíral, aby se zahřál, přičemž na mě zamyšleně hleděl. "Rád bych ti připomněl, že to není žádná maličkost, když tě vévoda Brawndy považuje za vhodnou partii pro svou dceru. Nad tvým původem se nepozastavuje. Celerity ti připadne i s titulem a vlastními majetky. Tvá partnerka mi dává příležitost, abych ti zajistil totéž. Chci pro tebe jen to nejlepší. Je to tak těžké pochopit?"

Po jeho otázce byla řada na mně. Nadechl jsem se a snažil se ho v duchu nahmatat. "Můj králi, já vím, že to se mnou myslíte dobře. Jsem si dobře vědom, jaké pocty se mi od vévody Brawndyho dostalo. Lady Celerity je krásná žena, jakou si muž může jen přát. Avšak přesto to není dáma mého srdce."

Králův zrak potemněl. "Teď mluvíš jako Verity," řekl nazlobeně. "Nebo tvůj otec. Myslím, že tu paličatost nasáli z prsou své matky." Pozvedl číši a naráz ji vypil. Zaklonil se v křesle a potřásl hlavou.

"Šašku. Dolej víno, prosím."

"Slyšel jsem zvěsti," navázal ztěžka, když mu šašek odebral pohár. "Regal mi je nosí a říká je šeptem

jako kuchyňská služka. Jako by byly kdovíjak závažné. Slepíčí kvokání. Psí štěkot. Asi tak závažné." Sledoval jsem šaška, jak poslušně dolévá číši, ale jeho neochota byla patrná z každého pohybu jeho útlého těla. Objevil se Wallace, jakoby přivolaný mávnutím kouzelného proutku. Nasypal do kahanu více kuřidla, sešpulenými rty foukl do zbytku uhlíků, až se z hromádky zadýmilo, načež zase odplul pryč. Shrewd se opatrně předklonil, aby se mu dým linul kolem tváře. Nadechl se, malinko se zakuckal a pak nasál ještě více kuřidla. Opřel se v křesle. Zmlklý šašek stál u něj a držel mu pohár s vínem.

"Regal říká, že ses zamiloval do pokojské. Že jí vytrvale nadbíháš. Inu, všichni muži jsou jednou mladí. Stejně jako dívky." Vzal si od šaška číši a znovu se napil. Stál jsem před ním, kousal se zevnitř do tváře a snažil se zachovat kamenný pohled. Mé nevyzpytatelné ruce se začaly opět třást, což se mi už nestávalo ani při fyzické námaze. Nejraději bych si je zkrřížil na prsou, abych je zklidnil, ale vydržel jsem mít je nadále připažené. Soustředil jsem se nyní na to, abych ne-zmačkal svitek, který jsem svíral.

Král Shrewd odložil číši. Postavil ji na stolek po pravé ruce a namáhavě vzdychl. Ruce volně rozhodil v klíně a opřel se hlavou o polstrované opěradlo. "FitzChivalry," pravil.

Stál jsem ztuhle před ním a čekal. Čekal jsem, zatímco mu poklesla víčka, pak se zavřela. Poté se na škvíru pootevřela. Když promluvil, hlava se mu mírně kymácela. "Máš zlostný výraz jako Constance," pravil. Víčka mu opět klesla. "Rád bych k tobě byl štědrý," zamumlal. Za chvíli se z jeho spuštěných úst ozvalo zachránání. A já pořád stál před ním a čekal. Můj král.

Když jsem z něj spustil oči, spatřil jsem něco, co jediné mě mohlo uvrhnout do ještě většího zmatku. U Shrewdových nohou se žalostně choulil šašek, kolena přitažená pod bradou. Zarputile na mě zíral, ústa rovně semknutá. Z jeho bezbarvých očí se řinuly číré slzy.

Utekl jsem.

U sebe v pokoji jsem chvíli pocházel před krbem. Niterné pocity mě spalovaly na troud. Přinutil jsem se ke klidu, posadil se a vzal tužku a papír. Napsal jsem dopis, oficiální notu s vyjádřením díky dceři vévody Brawndyho, pečlivě jsem ho sroloval a zapečetil voskem. Vstal jsem, narovnal si košili, uhladil vlasy a poté vhodil svitek do hořícího krbu.

Pak jsem k písařskému náčiní usedl znovu. Napsal jsem dopis Celerity, plaché dívce, jež se mnou flirtovala u stolu, stála se mnou na útesech ve větru a čekala na nabídku, která nikdy nepřišla. Poděkoval jsem jí za svitek. A pak jsem jí napsal o svých zážitcích z léta. O veslování na Ruriskovi, den za dnem. O tom, jak má nešikovnost s mečem přivodila, že jsem přesedlal na sekyru. Do nemilosrdných podrobností jsem jí popsal naši první bitvu a to, jak mi potom bylo nanic. Vyličil jsem jí, jak jsem u vesla ztuhl hrůzou, když na nás zaútočila rudá loď. Opomenul jsem uvést jen bílou loď, kterou jsem viděl též. Na závěr jsem seji svěřil, že mě stále občas sužuje třas jako následek vleklé nemoci prodělané v horách. Pak jsem si vše pozorně přečetl. Spokojen s tím, že jsem se prezentoval jako obyčejný veslař, nemehlo, zbabělec a invalida, jsem sroloval dopis do svítku a ovázal jej tou samou žlutou stuhou, jakou použila ona.

Nezapečetil jsem ho. Bylo mi jedno, kdo si to přečte. Tajně jsem doufal, že dopis by mohl dceři přečíst sám vévoda Brawndy a pak jí zakázat, aby kdy ještě vyslovila moje jméno.

Když jsem znovu zaklepal u králových dveří, otevřel mi Wallace s obvyklým znechuceným úšklebkem. Vzal ode mě svitek, jako by byl od něčeho umazaný, a zabouchl mi dveře před nosem. Když jsem šel zpátky do pokoje, přemýšlel jsem, jaké tři jedy bych na něj použil, kdybych dostal tu příležitost. Bylo to jednodušší než myslet na krále.

V pokoji jsem sebou mrštil na postel. Prál jsem si, aby už byla noc a já se mohl v bezpečí vydat za Molly. Pak jsem pomyslel na své tajnosti a i ten příjemný pocit očekávání se rázem vytratil. Vyskočil jsem z postele a rozrazil okenice vstříc bouři. Ale i počasí mě oklamalo.

Oblačným příkrovem se táhla široká modrá průrva a propouštěla sluneční světlo. Nakupená černá mračna vzdouvající se nad mořem slibovala, že klid nepotrvá dlouho. Ale prozatím vítr s deštěm ustaly. Ve vzduchu byl cítit dokonce náznak tepla.

Okamžitě mi do mysli vstoupil Nighteyes.

Na lov je moc mokro. Na každém stonku trávy se drží voda. A krom toho je plné denní světlo. Jen lidé jsou tak hloupí, že loví za denního světla.

Líný pse, pokáral jsem ho. Věděl jsem, že leží stočený do klubička ve svém doupěti. Vnímá jsem i hřejivý pocit nasycení v jeho břiše.

Snad dnes v noci, navrhl a vplul znovu do spánku.

Odtáhl jsem se od něj a popadl kabát. Neměl jsem ani pomyslení na den strávený mezi zdmi. Opustil jsem hrad a zamířil do města Buckkeep. Zlost kvůli Shrewdovu rozhodnutí se ve mně svářila s rozpaky nad tím, jak moc mezitím sešel. Šel jsem rychle, ve snaze uniknout vidině králových roztřesených rukou a jeho narkotického spánku. Prokletý Wallace! Ukradl mi mého krále. Můj král mně zase ukradl můj život. Odmítl jsem myslet na cokoli dalšího.

Cestou jsem šel kolem stromů, z nichž kapala voda a opadávalo listí. Jasný a radostný ptačí zpěv velebil nečekanou odmlku mezi prudkými dešti. Slunce zářilo silněji a všechno se v mokru blyštelo, ze země stoupaly syté vůně. Navzdory vnitřnímu zmatku mě ta krása oživlého dne oslovila.

Nedávné lijáky dočista omyly i město Buckkeep. Ocítl jsem se na tržišti, uprostřed kypícího davu.

Odevšad lidé spěchali na nákupy a hrnuli se domů, než nás opět zmáčí ledové přívaly bouře. Roztomilý shon a milé brebentění podivně kontrastovaly s mou ponurou náladou. Rozhlížel jsem se po tržišti, až mi do oka padl jasně rudý plášť s kapuci. Srdce mi v hrudi poskočilo. Molly sice na hradě chodila ve služebnické modři, ale když vyrážela na tržiště, stále si oblékala svůj starý rudý svrchník. Patience ji nepochybně vyslala na nákupy, než zase začne pršet. Nepozorovaně jsem ji sledoval, jak se zarputile handrkuje o cenu balíčků navoněného čaje z Chalcedu. Líbilo se mi, jak má vzdorovitě natrčenou bradu a kroutí před kupcem zamítavě hlavou. Vtom mi náhlá inspirace zvedla náladu.

Měl jsem po kapsách nějaké peníze z veslařské mzdy. Koupil jsem za ně čtyři sladká jablka, dva bochánky s rozinkami, láhev vína a nějaké opepřené maso. Koupil jsem také síťovku, do níž jsem vše dal, a tlustou vlněnou pokrývku. Rudou. S veškerým umem a obratností, jimž mě naučil Chade, jsem nakupoval a přitom pokradmu neztrácel Molly z dohledu. Ještě obtížnější bylo sledovat ji nenápadně až ke kloboučnici, kde si koupila hedvábnou stuhu, a pak ji stopovat, když vyrazila vzhůru směrem k Buckkeepu.

V jednom ohbí cesty, přiblíživ se ve stínu stromů, jsem ji dostihl. Zalapala po dechu, když jsem za ní zlehka poskočil, popadl ji do náruče a zatočil se s ní v kruhu. Postavil jsem ji na nohy a hlasitěji políbil. Proč mi připadalo tak jiné líbat ji venku a pod zářivým sluncem, to neumím říci. Jen vím, že všechny mé trampoty ze mě rázem spadly.

Zhluboka jsem se před ní poklonil. "Přijme má paní pozvání na malou hostinu?"

"Och, to nemůžeme," odpověděla, ale v očích jí zajiskřilo. "Uvidí nás."

Okázale jsem se rozhlédl kolem, pak ji nečekaně popadl za paži a odtáhl ze silnice. Mezi stromy nebylo moc podrostu. Běžel jsem s ní pod okapávajícími haluzemi, přes spadený kmen a kolem mokrého bodláčí, jež se nám nachytalo na nohy. Když jsme došli na okraj útesu nad hučícím a ševelicím oceánem, jako děti jsme sešplhali skalnatými komíny až na malou písčitou pláž.

V tomto koutě zálivu se jedna přes druhou vršily naplavené haluze. Úzká jílovopísečná cestička pod skalnatým převisem zůstala téměř suchá, navíc sem dosahovaly sluneční paprsky. Slunce nyní hrálo s překvapivou intenzitou. Molly ode mne vzala jídlo a deku a nařídila mi, abych nasbíral dříví na podpal. Nakonec to ale byla ona, kdo vlhké dřevo roznítil. Jelikož bylo notně nasolené, hořelo zelenými a modrý mi plameny a vydávalo takový žár, že jsme odložili i svoje pláště s kapucemi. Bylo tak krásné sedět vedle ní a dívat se na ni pod širou oblohou, zatímco sluneční světlo se jí blyštělo ve vlasech a tváře ve větru jí zrůžověly. Bylo tak krásné smát se nahlas a mísit své hlasy s křikem racků beze strachu, že někoho vzbudíme. Pili jsme víno z láhve a sytili se vlastníma rukama, načež jsme sešli k příboji, abychom si umyli lepkavé prsty od jídla.

Chvíli jsme leželi po skalách a mezi naplaveným dřevem, hledající poklady vyvržené bouří. Byl jsem opět sám sebou, víc než kdy jindy od svého návratu z hor, a Molly mi zase připomínala tu rozpustilou dívku z dob našeho dětství. Vlasy se jí mezitím rozvázaly a poletovaly jí kolem tváře. Když jsem ji honil, uklouzla a klopýtla do kaluže, jež na břehu zůstala po přílivu. Šli jsme zpátky na deku, kde si zula boty a punčochy, aby jí u ohně oschly. Poté si lehla na deku a natáhla se.

Sundávání svršků mi najednou připadlo jako docela dobrý nápad.

Molly si tím však tak jistá nebyla. "Pod tou dekou je snad více kamení než písku. Nechci se vrátit s modřinami na zádech!"

Sklonil jsem se nad ní a políbil ji. "To ti za to nestojím?" zeptal jsem se vemlouvavě.

"Ty? Jasně že ne!" Vtom do mě strčila a já se natáhl na záda. Pak se na mě směle vrhla. "Ale já ano." Když na mě pohlédla, divoké jiskření v jejích očích mi vyrazilo dech. Jakmile mě tak nelítostně uchvátila, uvědomil jsem si, že měla pravdu, a to jak s tím kamením, tak s tím, že ona za ty modřiny vskutku stojí. Nikdy jsem neviděl nic tak nádherného, jako když modré nebe prosvítalo kaskádou jejích vlasů. Potom ležela horní polovicí těla na mně a společně jsme klímbali v sladce mrazivém vzduchu. Nakonec se posadila a celá roztřesená se začala oblékat do šatů. S lítostí jsem sledoval, jak si opět zašněrovává blůzu. Tma a světlo svíček mi pokaždé mnoho zatajily. Podívala se na můj zasněný výraz, vyplázla na mě jazyk a pak se zarazila. Vlasy svázané do copu se mi mezitím rozpustily. Vzala je do ruky a přiložila mi je ke tváři, pak mi zakryla čelo záhybem svého rudého pláště. Nevěřicně zavrtěla hlavou. "Byla by z tebe docela ošklivá dívka."

Odfíkl jsem si. "Ani jako muž nejsem o nic lepší."

Zatvářila se uraženě. "Nejsi přece škaredý." Prstem mi zadumaně sjela po svalnatém hrudníku. "Onehdy na prádelním dvoře některé říkaly, že jsi to nejlepší, co vyšlo ze stájí po Burrichovi. Myslím, že to dělají tvé vlasy. Nejsou tak hrubé jako u většiny buckkeeperských mužů." Mezi prsty mi mezitím splétala dva proužky.

"Burrich!" řekl jsem pohrdlivě. "Přece mi nechceš tvrdit, že je mezi ženami oblíbený!"

Pozvedla tázavě obočí. "A proč ne? Je to dobře stavěný muž, navíc čistotný a způsobilý. Má dobré zuby a takové oči! Jeho černý humor je, pravda, odpuzující, ale jen málo lidí by si trouflo ho zlehčovat.

Pradleny se shodly na tom, že kdyby se jednoho dne ocitl na jejich prostěradle, nijak překotně by se ho nesnažily vytřepat."

"To se ale s největší pravděpodobností nestane," podotkl jsem.

"Ne," souhlasila zamyšleně. "To byla další věc, na niž se shodly. Jen jedna tvrdila, že ho kdy měla, a přiznala, že byl tehdy hodně opilý. O jarních slavnostech, povídala, tuším." Molly na mne pohlédla a pak se hlasitě zasmála mému nevěřicnému výrazu. "A taky povídala," pokračovala Molly škádlivě, "že svůj čas mezi hřebci dobře využil, když se naučil jejich způsobům. Stopy po jeho zubech prý na rameni nosila ještě týden."

"To nemůže být pravda," prohlásil jsem. Uši mi kvůli Burrichovi jen hořely. "Neublížil by ženě, i kdyby byl s'atý jak nevímco."

"Hlupáčku!" zakroutila nade mnou Molly hlavou a hbitými prsty si opět začala splétat vlasy. "Nikdo přece neříkal, že jí ublížil." Ostýchavě se po mně podívala. "Nebo že ji neuspokojil."

"Přesto tomu nevěřím," trval jsem na svém. Burrich? A té ženě se to líbilo?

"Je pravda, že má tady malou jizvu, ve tvaru srpku měsíce?" A položila mi ruku na stehno, hledíc na mě zpoza hustých řas.

Otevřel jsem pusku a zase ji zavřel. "Nevěřím ženským povídkám o takových věcech," řekl jsem nakonec.

"Na prádelním dvoře se skoro o ničem jiném nemluví," prozradila mi klidně Molly.

Kousl jsem se do jazyka, dokud mě zvědavost nepřemohla. "A co říkají o Handsovi?" Když jsme spolu dělávali ve stájích, jeho historky o ženách mě vždycky ohromovaly.

"Že má pěkné oči a řasy, ale zbytek by potřeboval umýt. Několikrát."

Zvesela jsem se zasmál a zapsal si to za uši pro případ, že se mi někdy bude zase chvástat. "A o Regalovi?" povzbuzoval jsem ji.

"Regal. Hmm." Zasněně se na mne usmála a pak se zachichotala podmračenému úšklebku v mé tváři.

"Nemluvíme spolu o princích, drahoušku. Určitá pravidla se respektují."

Převalil jsem ji vedle sebe na záda a políbil ji. Přimkla se ke mně svým tělem a jen jsme tiše leželi pod klenutou modrou oblohou. Naplňoval mě mír, který mi byl tak dlouho nedostupný. Věděl jsem, že nás už nic nemůže rozdělit, ani královny plány, ani rozmary osudu. Konečně se zdálo, že nadešel správný okamžik, abych jí pověděl o svých problémech se Shrewdem a s Celerity. Hřejivým tělem na mně spočívala a mlčky naslouchala, když jsem jí vyklopil vše o králově pošetilem plánu a o mém rozhoření nad tím, v jak zapeklité situaci jsem se ocitl. Nepřišlo mi přitom na mysl, že jsem idiot, dokud jsem na krku neucítil kanoucí horkou slzu.

"Molly?" zeptal jsem se překvapeně, když jsem se posadil a podíval se na ni. "Co se děje?"

"Co se děje?" Hlas jí při těch slovech stoupl. Rozechvěle se nadechla. "Ležíš si tu vedle mě a vyprávíš mi o tom, že jsi zaslíbený jiné. A pak se mě zeptáš, co se děje?"

"Jediný, komu jsem zaslíbený, jsi ty," řekl jsem pevně.

"To není tak jednoduché, FitzChivalry." Oči měla dokořán roztažené a vážné. "Co uděláš, když ti král řekne, aby ses o ni začal ucházet?"

"Přestanu se mýt?" nadhodil jsem.

Doufal jsem, že se zasměje. Místo toho se ode mne odtáhla. Pohlédla na mě s očima přetékanými zármutkem. "Nemáme šanci. Ani naději."

Jako na důkaz jejích slov se obloha nad námi náhle zatáhla a zvedl se prudký vítr. Molly vyskočila na nohy, popadla svůj plášť a vytřepala z něho písek. "Celá promoknu. Měla jsem být na Buckkeepu už před několika hodinami," řekla energicky, jako by to byly dvě jediné starosti, které měla.

"Molly, museli by mě zabít, aby mě od tebe odloučili," řekl jsem nahněvaně.

Sebrala ze země svůj nákup. "Fitzi, ty mluvíš jako dítě," pravila tiše. "Pošetilé, paličaté dítě." S pleskotem, jako když se sypou oblázky, začaly dopadat první kapky deště. Zanechaly doličky v písku a v jejich závěsu se přihnala dešťová clona. Její slova mi vzala řeč z úst. Nedokázal jsem si představit horší věc, kterou by mi mohla říct.

Zvedl jsem ze země rudou deku a vytřepal z ní písek. Molly si přitáhla ke krku plášť před větrem, který s ním v poryvech cloumal. "Nejlepší bude, když se vrátíme každý sám," konstatovala. Nemohl jsem v tu chvíli říci, na koho mám větší vztek: zda na krále Shrewda za to, že způsobil takový zmatek, nebo zda na Molly, že tomu uvěřila. Neotočil jsem se, ani když mě chtěla políbit. Nic na to neřekla a vyrazila pryč. Zlehka se vyškrábala vzhůru skalnatým komínem a zmizela mi z dohledu.

V tu ránu bylo po radostném odpoledni. Jako kdybych právě rozslápl na kousky třpytivou mořskou ulitu. Sklíčeně jsem kráčet domů v poryvech větru, bičován nelítným deštěm. Ani jsem si nesvázel znovu vlasy a ty mě teď zplihle šlehal do tváře. Mokrý pokrývka zapáchala, jak to dokáže jen vlna, a doručila mi barvila ruce. Šel jsem k sobě do pokoje a tam se osušil, načež jsem se bavil přípravou ideálního jedu pro Wallace. Takového, který by mu před smrtí ještě pořádně zahýbal střevy. Když jsem pečlivě namíchal jemný prášek a nasypal ho do papírového kornoutku, položil jsem jej na stůl a díval se na něj. Chvilí jsem uvažoval, jestli si ho nemám vzít sám. Místo toho jsem vzal jehlu a nit, abych si v manželství u košile zhotovil kapsu, kde ho budu mít uschovaný. Napadlo mě, jestli ho vůbec dokážu použít. Při těch pochybnostech jsem si připadal ještě zbábělejší než kdy jindy.

Na večeri dolů jsem nešel. Nešel jsem ani nahoru k Molly. Otevřel jsem okenice a vpustil přívaly deště na podlahu. Nechal jsem vyhasnout krb a odmítal rozsvítit svíce. Připadalo mi, že na taková gesta je vhodná doba. Když Chade otevřel dveře ze své chodby ke mně, nebral jsem to na vědomí. Jenom jsem seděl u nohou postele a zíral mlčky do deště.

Po nějaké době jsem na schodech uslyšel sestupovat váhavé kroky. Chade se zjevil v mém setmělém pokoji jako přízrak. Pohlédl na mě, pak šel k okenicím a zabouchl je.

Když je dával na háček, zlostně se mě zeptal: "To tě nenapadlo, jaký průvan to dělá nahoře u mě?" Když jsem neodpovídal, pozvedl hlavu a zavěťřil, dočista jako vlk. "Ty jsi tu pracoval se smrtelným jedem?" zeptal se náhle. Popošel až ke mně a zastavil se. "Fitzi, neudělal jsi něco hloupého, že ne?"

"Hloupého? Já?" zakuckal jsem se smíchy.

Chade se shýbl a pohlédl mi do tváře. "Pojď ke mně nahoru," řekl téměř laskavým hlasem. Vzal mě za paži a já šel s ním.

Přívětivá místnost, praskající oheň, zralé podzimní ovoce v míse na stole, to vše tak ostře kontrastovalo s mými pocity, že jsem měl chuť všechno zničit. Místo toho jsem se Chadea zeptal: "Je něco horšího než mít zlost na lidi, které máš rád?"

Po chvíli řekl: "Dívat se, jak někdo, koho máš rád, umírá. A mít zlost, ale nevědět, kde si ji vylít. Myslím, že to je horší."

Hodil jsem sebou do křesla s opěrkami a vymrštil před sebe nohy. "Shrewd propadl Regalovým zlovykům. Kuřidlo. Veselé lupení. Jen El ví, co má ještě ve víně. Dnešního rána, když neměl svá narkotika, se začal třást, pak je vypil rozpuštěné ve víně, nasál do plic kuřidlo a před očima mi usnul. Poté co mi znovu řekl, že se musím dvořit Celerity a vzít si ji, prý pro své vlastní dobro." Slova se ze mě

jen řinula. Nepochyboval jsem však o tom, že Chade již ví o všem, co mu říkám.

Zabodl jsem se do něj očima. "Miluji Molly," řekl jsem otevřeně. "I Shrewdovi jsem řekl, že miluji jinou. On přesto trvá na tom, abych byl sezdán s Celerity. Ptal se, jak to, že nedokážu pochopit, že pro mě chce to nejlepší. Proč nemůže pochopit on, že si chci vzít někoho, koho miluji?"

Chade vypadal zamyšleně. "Mluvil jsi o tom s Veritym?"

"K čemu by to bylo dobré? Ani on se nedokázal ubránit sňatku se ženou, kterou nechtěl." Připadalo mi to vůči Kettricken nepěkné. Ale věděl jsem, že je to pravda.

"Nedal by sis víno?" zeptal se mírně Chade. "Mohlo by tě to uklidnit."

"Ne."

Chade pozvedl obočí.

"Ne. Děkuji. Když jsem viděl, jak se vínem dnes ráno ,uklidňoval' Shrewd..." Nechal jsem svou stížnost vyznít do ztracena. "Copak ten člověk nikdy nebyl mladý?"

"Kdysi byl až moc mladý." Chade se přitom mírně pousmál. "Možná si ještě pamatuje, že Constance byla žena, kterou mu vybrali rodiče. Nedvořil se jí z vlastní vůle, ani si ji nebral rád. Musela zemřít, aby si uvědomil, jak hluboce si ji zamiloval. Naopak Desire si vybral sám, v zápalu vášně, která ho posedla." Odmlčel se. "Nechci mluvit špatně o mrtvých."

"Tohle je něco jiného," namítl jsem.

"Jak to?"

"Ze mně nebude král. Koho si vezmu, to se týká jenom mě."

"Kéž by to bylo tak jednoduché," povzdechl si tiše Chade. "Umíš si představit, že bys odmítl nabídku Celerity, aniž bys urazil Brawndyho? A to v době, kdy Šest vévodství potřebuje každé sjednocující pouto?"

"Jsem přesvědčen, že ji mohu přivést k rozhodnutí, že mě nechce."

"Jak? Že ze sebe uděláš nemehlo? A zostudíš Shrewda?"

Připadal jsem si jako v pasti. Snažil jsem se přijít na nějaké řešení, ale uvnitř jsem nalézal pouze jednu odpověď. "Nevezmu si nikoho kromě Molly." Už jen tím, že jsem to řekl nahlas, jsem se cítil lépe. Střetl jsem se s Chadeovými očima.

Zakroutil hlavou. "Pak si tedy nevezmeš nikoho," zdůraznil.

"Možná že ne," připustil jsem. "Možná že nikdy nebudeme sezdáni pod stejným jménem. Budeme však mít svůj život -"

"A své vlastní bastardy."

Křečovitě jsem ztuhl a pěsti se mi samy zatály. "Neříkej to," varoval jsem Chadea. Odvrátil jsem se od něj a zíral do ohně.

"Já bych to neříkal. Ale všichni ostatní ano," vzdychl. "Fitzi, Fitzi, Fitzi." Přišel zezadu ke mně a položil mi ruce na ramena. Velmi, velmi mírně řekl: "Nejlepší by asi bylo nechat ji jít."

Jeho dotyk a jemnost v hlase mě odzbrojily, už jsem necítil hněv. Zvedl jsem ruce a zakryl si tvář.

"Nemohu," řekl jsem přes prsty. "Potřebuji ji."

"A co potřebuje Molly?"

Malou svíčkárnu s včelími úly vzadu na dvorku. Děti. Legitimního manžela. "Děláš to pro Shrewda. Abys mě přiměl k tomu, co si přeje on," obvinil jsem Chadea.

Zvedl ruce z mých ramen. Slyšel jsem, jak poodešel stranou a jak do jednoho poháru teče víno. Vzal si ho s sebou do křesla a usedl před krbem.

"Mrzí mě to."

Podíval se na mě. "Jednoho dne, FitzChivalry," varoval mě, "ta slova nemusí stačit. Někdy je snazší vytáhnout z člověka vlastní nůž než ho žádat, aby zapomněl na slova, která jsi vyřkl. I kdyby byla vyřčena v hněvu."

"Mrzí mě to," zopakoval jsem.

"Mě taky," odvětil úsečně.

Po chvíli jsem se pokorně zeptal: "Proč jsi mě chtěl dnes večer vidět?"

Vzdychl. "Vykování. Jihozápadně od Buckkeepu."

Udělovalo se mi mdlo. "Myslel jsem, že už to nebudu muset dělat," řekl jsem tiše. "Když mě Verity dosadil

na loď, abych mu Uměním předával zprávy, říkal, že snad —"

"Tohle nepochází od Verityho. Doneslo se to ke Shrewdovi a on si přeje, aby se s tím něco udělalo. Verity je již... přetížen. Nechceme ho teď znepokojovat ještě něčím dalším."

Dal jsem hlavu znovu do dlaní. "Copak tu není někdo další, kdo by to mohl dělat?" žadonil jsem.

"Jsme k tomu vycvičení jen ty a já."

"Nemyslel jsem tebe," řekl jsem znaveně. "Nečekám, že budeš ještě někdy dělat takovou práci."

"Opravdu ne?" Vzhlédl jsem a spatřil v jeho očích hněv. "Ty arogantní štěně! A kdo si myslíš, Fitzi, že je držel celé léto od Buckkeepu, když jsi byl na Ruriskovi? Myslíš si, že když ses chtěl úkolu vyhnout, přestala být tato práce potřebná?"

Stydl jsem se jako ještě nikdy. Uhnul jsem očima stranou před jeho hněvem. "Och, Chade. Mrzí mě to."

"Mrzí tě, že ses tomu vyhnul? Anebo to, že jsi mě považoval za neschopného dělat to i nadále?"

"Obojí. Všechno." Tu jsem ze sebe vše vyklopil: "Prosím, Chade, jestli se ještě jedna osoba, kterou mám rád, na mě rozhněvá, myslím, že už to nedokážu unést." Zvedl jsem hlavu a upřeně se na něj zahleděl, dokud mi nebyl nucen pohlédnout do očí.

Zvedl ruku a poškrábal se ve vousích. "Bylo to dlouhé léto, pro nás oba. Modli se, ať už Elový bouře odeženou rudé loď navždy."

Chvíli jsme seděli mlčky.

"Občas," poznamenal Chade, "by bylo mnohem snazší položit za svého krále život nežli mu svůj život svěřit."

Kývl jsem na souhlas. Zbytek noci jsme strávili přípravou jedů, které jsem měl potřebovat, abych mohl znovu začít zabíjet pro svého krále.

7 Elderlingové

Podzim třetího roku války s rudými loděmi byl pro následníka trůnu Verityho obzvlášť trpký. Válečné loďstvo bylo jeho snem. Vkládal do něho veškeré své naděje. Věřil, že dokáže své pobřeží očistit od nájezdníků a bude přitom natolik úspěšný, že dokáže nájezdníky zahnat k nehostinnému pobřeží ostrovů i během nejkrutějších zimních bouří. Navzdory počátečním vítězstvím však jeho loď nikdy nezískaly kontrolu nad vévodským pobřežím, jak Verity doufal. Počátek zimy ho zastihl s flotilou pěti lodí, z nichž dvě před nedávném utrpěly vážné škody. Naopak nedotčená byla ukořistěná rudá loď, jež byla náležitě vybavena a s posádkou vyslána, aby pomáhala při hlídkování a jako eskorta obchodních plavidel. Když se posléze přihnaly podzimní větry, pouze jeden z jeho kapitánů vyjádřil dostatek důvěry ve svoji posádku a loď, a s tím ochotu podniknout nájezd na ostrovanské pobřeží. Ostatní kapitáni si však vymíňovali ještě alespoň jednu zimu pro cvičné manévrování podél našeho drsného pobřeží a jedno další léto na procvičení taktik, než podniknou tak náročný úkol.

Verity by své námořníky proti jejich vůli nikam nevyslal, zároveň však neskrýval své rozčarování. Dal je náležitě najevo, když vyzbrojoval jedinou loď chystající se podniknout trestnou výpravu, protože Revenge4), jak byla loď přejmenována, byla vybavena opravdu štedře. Kapitánem vlastnoručně vybraní muži byli taktéž dobře vyzbrojeni, mohli si vybrat zbroj podle libosti a obdrželi nové zbraně v tom nejlepším možném provedení. Slavnostního vyplutí loď, navzdory svému chřadnoucímu zdraví, se zúčastnil i král Shrewd s doprovodem. Sama královna zavěsila na stěžen lodi racčí peří, které prý loď ochrání před nebezpečím a rychle ji zavede nazpět do domovského přístavu. Vyplutí Revenge provázelo mohutné provolávání slávy a toho večera se mnohokrát připíjelo na zdraví kapitána a jeho posádky. O měsíc později jsme se k Verity ho žalu doslechli, že pirátská loď odpovídající popisu Revenge řadí v poklidných vodách jižně od Šesti vévodství a působí veliké útrapy obchodníkům z Bingtownu a Chalcedských států. To byla jediná zpráva o kapitánovi, posádce a lodi, která se kdy donesla na Buckkeep. Někteří za to dávali vinu ostrovanům z řad posádky, ale na palubě byl stejný počet dobrých vévodských námořníků jako ostrovanů a kapitán pocházel přímo z města Buckkeep. Byl to zdrcující úder, jenž otrásl Verityho hrdostí a jeho pozici v čele našeho lidu. Někteří věří, že právě tehdy se rozhodl obětovat sebe sama v naději, že nalezne konečné řešení.

Myslím, že ji k tomu navedl šašek. Je jisté, že s Kettricken trávil mnoho hodin ve věžní zahradě a netajil se obdivem k tomu, co všechno tam dokázala. Upřímným komplimentem si lze získat mnoho dobré vůle. Ke konci léta se nejenom smála jeho žertíkům, když ji chodil obveselovat do společnosti jejích dam, ale současně ji přesvědčil, aby se stala pravidelnou návštěvnicí králových komnat. Jako nastávající královna byla vůči Wallaceovým náladám naprosto imunní. Sama míchala králi Shrewdovi posilující nápoje a nějakou dobu se zdálo, že král se díky její péči a pozornosti zotavuje. Šašek se tak, myslím, rozhodl, že jejím prostřednictvím dosáhne toho, k čemu nedokázal dohnat Verityho a mě.

Bylo to jednoho chladného podzimního večera, když se mi poprvé svěřila se svým návrhem. Byl jsem s ní právě na vrcholu věže, kde jsem jí pomáhal uvazovat slaměné svazečky kolem choulostivějších rostlin, aby byly lépe chráněny před sněhem. Právě Patience rozhodla, že se to musí udělat, a spolu s Lacey prováděly totéž na záhoně větrohlávek za mnou. Patience teď často královně Kettricken dělala poradce v otázkách pěstování rostlin, ač velmi bázlivého. Malá Rosemary byla vedle mě a podávala mi provázky, když jsem je potřeboval. Zůstaly tu s námi ještě jedna či dvě dámy z doprovodu Kettricken, důkladně oblečené, ale pracovaly na opačném konci zahrady a tiše spolu rozmlouvaly. Ostatní Kettricken mezitím propustila k jejich krbům, když si všimla, jak se zimomřivě třesou a dýchají si na prsty. Mé holé ruce a uši byly zimou téměř znečitlivělé, ale Kettricken se zdála být v nejlepší pohodě. Stejně tak Verity, jenž se mi zahníždil kdesi uvnitř lebky. Trval na tom, abych ho zase začal brávat s sebou, jakmile zjistil, že opět vyrazím na vykované sám. Stěží už jsem bral jeho přítomnost v pozadí své mysli na vědomí. Přesto věřím, že jsem pocítil, jak to s ním cuklo, když se mě Kettricken zeptala, uvazujíc provázek kolem obalené rostliny, kterou jsem přidržoval, kolik toho vím o Elderlinzích.

"Dost málo, má paní královno," odpověděl jsem popravdě a znovu si předsevzal, že musím projít hromadu dlouho opomíjených rukopisů a svitků.

"Pročpak?" zeptala se.

"Totiž, bylo toho o nich napsáno vlastně jen málo. Věřím, že kdysi bylo vědění o nich tak rozšířené a běžné, že to nebylo třeba zapisovat. A ty útržky, které byly napsány, jsou porůznu roztroušeny, nelze je nalézt na jednom místě. Bylo by zapotřebí učence, který by se všemi těmi zbytky prokousal..."

"Učence, jako je šašek?" zeptala se. "Zdá se, že on toho o nich ví víc než kdokoli jiný z těch, kterých jsem se ptala."

"Totiž. Šašek, jak víte, velmi rád čte a -"

"Dost už o šaškovi. Chci mluvit o Elderlinzích s tebou," pravila příkře.

Při tom tónu jsem sebou trhl, ale zjistil jsem, že Kettricken už opět upírá svůj zasmušilý pohled na moře. Neměla v úmyslu být káravá ani neomalená. Jen se dychtivě zabírala svým tématem. Všiml jsem si, že během měsíců mé nepřítomnosti nabyla větší sebejistotu. Byla královštější.

"Vím toho jen málo," nadhodil jsem váhavě.

"Stejně jako já. A teď se podívejme, jestli naše znalosti souhlasí. Já začnu."

"Jak si přejete, má královno."

Odkáslala si. "Před dávnými roky byl král Wisdom krutě obléhán nájezdníky z moře. Když mu vše ostatní selhalo a on se bál, že příští léto s pěkným počasím by znamenalo konec Šesti vévodství a dynastie Farseerů, rozhodl se strávit zimu hledáním onoho legendárního lidu. Elderlingů. Zatím souhlasí?"

"Většinou ano. Pokud jsem já slyšel, legendy je nepovažují za lidi, ale téměř za bohy. A lidé ze Šesti vévodství Wisdoma odjakživa pokládali za jakéhosi náboženského fanatika, ba skoro šilence, co se těchto věcí týče."

"Lidé ve víru vášně a vizi často bývají pokládáni za šilence," sdělila mi nevzrušeně. "Budu pokračovat. Jednou na podzim opustil svůj hrad, aniž by věděl víc než to, že Elderlingové sídlí v Deštné divočině za nejvyššími horami Horského království. Někým způsobem je našel a získal si jejich spojenectví. Vrátil se na Buckkeep a společně potom odrazili nájezdníky a vetřelce od pobřeží Šesti vévodství. Znovu zavládl mír a obchod. A Elderlingové mu přísahali, že bude-li jich znovu třeba, vrátí se. Zatím souhlasí?"

"Tak jako prve, většinou ano. Slyšel jsem mnoho pěvců říkat, že takové zakončení je v příbězích o hrdinech a odvážných výpravách tradiční. Vždy slibují, že bude-li jich opět třeba, vrátí se. Někteří dokonce přísahají, že v případě nutnosti vstanou i z hrobu."

,4 když je pravda," poznamenala náhle Patience, jež se v záklonu zhoupala na podpatcích, "že sám Wisdom se na Buckkeep nikdy nevrátil. Elderlingové přišli za jeho dcerou, princeznou Mindful, a právě jí nabídli spojenectví."

"Odkud to víte?" zeptala se Kettricken.

Patience jen pokrčila rameny. "Jeden starý zpěvák, kterého si držel můj otec, to vždycky zpíval takhle." A nezáčastně se zase vrátila k vázání uzlů na rostlinách omotaných slámou.

Kettricken se na chvíli zamyslela. Vítr jí uvolnil dlouhou kadeř vlasů a vrhl jí pramínky do tváře jako síť. Její pohled zpoza světlé pavučiny spočinul na mně. "Není důležité, co pohádky říkají o jejich návratu. Pokud je jednou nějaký král vyhledal a oni mu poskytli pomoc, myslíš, že by to neudělali znovu, kdyby je nějaký král opět snažně žádal? Nebo královna?"

"Snad ano," pravil jsem váhavě. V duchu jsem si pomyslel, jestli královna nezatoužila po vlasti a nehledá nějakou záminku k návštěvě. Mezi lidem se začalo povídat, že stále ještě není těhotná. A přestože jí teď dělalo společnost mnoho dam, neměla mezi nimi žádné oblíbenkyně, jež by mohla nazývat skutečnými přítelkyněmi. Je osamělá, odušil jsem. "Myslím..." začal jsem mírně a vzápětí se odmlčel, abych si promyslel dostatečně odrazující odpověď.

Pověz jí, že by měla jít za mnou a promluvit si o tom se mnou. Chci vědět více o tom, co se dopídila.

Verityho myšlenka se jen tetelila vzrušením. To mě znepokojilo.

"Myslím, že byste s tím nápadem měla jít za následníkem trůnu a poradit se s ním," navrhl jsem poslušně. Dlouho mlčela. Když promluvila, měla hluboký a tichý hlas, abych to slyšel jen já: "Myslím, že raději ne. Bude to považovat jen za další z mých pošetilých rozmarů. Chvíli bude naslouchat a pak se začne dívat na mapy na zdi nebo přesouvat věci na stole, zatímco bude čekat, až skončím, aby se usmál, přikývl a poslal mě pryč. Jako vždy." Hlas jí při posledních slovech ochraptěl. Odhrnula si vlasy z tváře, pak si promnula oči. Odvrátila se ode mě a opět se zahleděla na moře, do dálky jako Verity, když byl ponořen v Umění.

Ona pláče?

Nedokázal jsem před Veritym skrýt svou rozmrzelost nad tím, že ho to mohlo zaskočit.

Přived' ji ke mně. Dělej, okamžitě!

"Má královno?"

"Okamžik." Kettricken se podívala stranou a s tváří odvrácenou předstírala, že se škrábe na nose. Věděl jsem, že si utírá slzy.

"Kettricken?" dovolil jsem si důvěrnost opět po mnoha měsících. "Pojďme s tím nápadem za ním hned. Půjdu s vámi."

Váhavě, aniž na mě pohlédla, řekla: "Ty si nemyslíš, že je to pošetilé?"

Nebudu lhát, připomněl jsem si. "Myslím, že za daného stavu věci musíme zvážit každý možný zdroj pomoci." Když jsem ta slova řekl, zjistil jsem, že jim sám věřím. Cožpak i Chade a šasek nenaznačovali, ba přímo neobhajovali právě tuto myšlenku? Snad právě Verity a já jsme byli ti krátkozrací.

Rozechvěle se nadechla. "Tak tedy půjdeme. Ale... musíš na mě počkat před komnatou. Chci si vzít několik svitků, abych mu je ukázala. Bude to jen chvilka." Otočila se k Patience a již hlasitěji řekla: "Lady Patience, mohu vás požádat, abyste za mě udělala i tyto rostliny? Chtěla bych se teď věnovat jiné práci."

"Samozřejmě, má královno. Bude mi ctí."

Odešli jsme ze zahrady a já šel za ní k její komnatě. Čekal jsem déle než chvíli. Když se zase vynořila ze dveří, její malá služky Rosemary stála za ní a chtěla nést svitky místo ní. Kettricken si mezitím umyla ruce od hlíny. A převlékla si šaty, přivoněla se, upravila si vlasy a vzala si šperky, které jí poslal Verity, když se mu měla zaslíbit v horách. Když jsem se na ni podíval, pokradmu se usmála. "Má paní královno, jsem okouzlen," dovolil jsem si kompliment.

"Lichotíš mi nepokrytě jako Regal," prohlásila a spěšně vyrazila chodbou, ale do tváří jí stoupl nach.

To se tak obléká, jen aby si se mnou přišla promluvit?

Obléká se tak, aby... se vám líbila. Jak mohl muž tak zběhlý ve čtení mužských povah být tak neznalý žen?

Snad měl pokaždé málo času, aby pochopil většinu jejich způsobů.

Uzavřel jsem své myšlenky na petlici a spěchal za královnou. K Verityho pracovně jsme dorazili právě v

okamžik, kdy odsud vycházel Charim. Nesl plnou náruč prádla. Bylo mi to divné, dokud jsme nebyli vpuštěni. Verity měl na sobě jemnou košili z bledě modré tkaniny a ve vzduchu se vznášely oživující vůně levandule a cedru. To mi připomnělo jednu šatní truhlici. Vlasy a vousy měl čerstvě uhlazené, přitom jsem věděl, že jeho kadeře takhle nevydrží déle než pár minut. Když Kettricken plaše vykročila, aby se poklonila svému pánovi, uviděl jsem Verityho v jiném světle než za poslední měsíce. Léto v područí Umění ho hodně poznamenalo. Jemná košile mu plandala na ramenou a jeho hladké vlasy byly teď stejnou měrou šedé jako černé. A kolem očí a úst měl vrásky, kterých jsem si nikdy předtím nevšiml. Copak vypadám tak zbědované?

V jejích očích ne, upozornil jsem ho.

Když ji Verity vzal za ruku a přitáhl ji k sobě na lavici u ohně, pohlédla na něj s velikou lačností, která se intenzitou vyrovnala jeho síle Umění. Prsty mu sevřela ruku a já se rychle podíval jinam, když on její ruku pozvedl ke rtům. Snad měl Verity pravdu, co se týče mé přecitlivělosti způsobené Uměním. Pocity Kettricken na mě dorážely tak prudce jako zběsilost mých kamarádů z posádky v boji.

Ze strany Verityho jsem vytušil rozčilený údiv. Chraň se, přikázal mi stroze a já byl pojednou uvnitř své lebky úplně sám. Chvilí jsem tiše stál, zmatený jeho náhlým zmizením. Opravdu neměl ani potuchy, přistihl jsem se náhle při pomýšlení a byl jsem rád, že ta myšlenka zůstala jenom soukromá.

"Můj pane, přišla jsem si vyprosit jednu nebo dvě chvilky z tvého času kvůli... nápadu, který jsem pojala." Zatímco mluvila, očima mu pátrala ve tváři.

"Zajisté," souhlasil Verity. Pohlédl na mě. "FitzChivalry, nepřipojíš se k nám?"

"Pokud si to přejete, můj pane." Usedl jsem za stůl naproti krbu. Vedle mě si stoupla Rosemary s náručí plnou svitků. Nejspíš je z mého pokoje zcizil šašek, tušil jsem. Ale když Kettricken začala hovořit k Veritymu, brala svitky jeden po druhém, aby své argumenty doložila. A bez výjimky to byly svitky, jež pojednávaly nikoli o Elderlinzích, ale o Horském království. "Král Wisdom, jak si možná vybavíte, byl prvním ze šlechty Šesti vévodství, který zavítal do naší země... do země Horského království za jiným účelem než vedení války s námi. A tak je v naší historii náležitě vzpomínán. Tyto svitky, okopírované v jeho časech, pojednávají o jeho činech a cestách v Horském království. A tím nepřímě o Elderlinzích." Vtom rozvinula poslední svitek. Verity i já jsme se oba v údivu předklonili. Mapa. Časem vybledlá, pravděpodobně i mizerně obkreslená, ale přesto mapa. Mapa Horského království s vyznačenými průsmyky a stezkami. A několik nepravidelných linií vedoucích do zemí za hranicemi.

„Jedna z těch cest, zde vyznačených, musí vést k Elderlingům. Poněvadž já znám horské stezky a tohle nejsou obchodní trasy, ani nevedou k žádné vesnici, kterou znám. Ani nemají žádnou spojitost se stezkami, které znám ze současnosti. Tohle jsou všechno starší cesty a stezky. A proč by zde jinak byly zakresleny, kdyby neukazovaly, kudy se ubíral král Wisdom?"

"Může to být tak prosté?" Verity prudce vstal a vrátil se se svazkem svíček, aby si na mapu lépe posvítíl. Láskyplně uhladil velín rukou a naklonil se těsně nad něj.

"Je tu vyznačeno několik cest, jež vedou do Deštné divočiny. Pokud je to vše, co tahle zelená znázorňuje. Nikdo na konci asi nic nevyznačil. Jak poznáme která?" namítl jsem.

"Snad vedou všechny k Elderlingům," zkusila Kettricken. "Proč by měli sídlit pouze na jednom místě?"

"To ne!" Verity se narovnal. "Přinejmenším dvě mají na konci něco zaznačeno. Nebo cosi měly. Ten prokletý inkoust vybledl. Ale tady něco bylo. Musím zjistit co."

Dokonce i Kettricken se zdála být zaskočena nadšením v jeho hlase. Já byl přímo šokován. Čekal jsem, že ji zdvořile vyslechne, ne že se pro její plán celým srdcem zapálí.

Verity rázně vstal a obešel chůzí po místnosti kruh. Energie Umění z něho sálala jako žár z krbu. "Teď řádí nad pobřežím mohutné zimní bouře. Či alespoň budou, dřív než se nadějeme. Když v příštích dnech urychleně vyrazím, mohu být v Horském království, ještě když budou průsmyky průchozí. Mohu si k tomu prokletit cestu... až už je to cokoli. A do jara se vrátit. Možná s pomocí, kterou potřebujeme."

Nenacházel jsem slov. Kettricken to ještě zhoršila:

"Můj pane, nechtěla jsem, abys tam šel ty. Ty musíš zůstat tady. Já musím jít. Znam hory, narodila jsem se uprostřed nich. Ty bys tam nemusel přežít. V tomhle hodlám být Sacrifice."

Byla to úleva, vidět Verityho v ohromení, které se zmocnilo i mě. Když uslyšel ta slova z jejích rtů, snad si uvědomil, jak je to nemožné. Pomalu zavrtěl hlavou. Vzal ji za obě ruce a vážně se na ni zadíval. "Má

nastávající královno," vzdychl. "To musím udělat já. V mnoha jiných ohledech jsem Šest vévodství zklamal. A tebe také. Když jsi sem poprvé přijela, aby ses stala královnou, neměl jsem pochopení pro tvé řeči o Sacrifice. Považoval jsem to jen za idealistický sen, pošetilý dívčí nápad. Ale tak to není. U nás tomu tak neříkáme, ale cítíme to stejně. Právě to jsem se naučil od svých rodičů. Klášť Šest vévodství vždycky před sebe sama. Snažil jsem se to dělat. Ted' však vidím, že jsem vždy posílal jiné místo sebe. Pravda, seděl jsem a činil se v Umění, máš jistě tušení, co mě to stálo. Ale byli to námořníci a vojáci, které jsem posílal vpřed, aby položili životy za Šest vévodství. Dokonce i můj vlastní synovec za mě dělá hrubou a krvavou práci. A navzdory všem, které jsem poslal obětovat se, naše pobřeží stále není bezpečné. Ted' se naskytl poslední šance, přetěžký to úkol. Copak mám poslat svoji královnu, aby ho vykonala za mě?"

"Snad..." Hlas Kettricken ochraptěl v nenadálé nejistotě. Sklopila zrak k ohni a navrhla: "Snad bychom mohli jít spolu?"

Verity se zamyslel. Vskutku o tom vážně uvažoval a já viděl, jak Kettricken pochopila, že její žádost vzal doopravdy. Na tváři se jí objevil úsměv, ale vzápětí zmizel, když Verity pomalu zavrtěl hlavou. "To si netroufám udělat," řekl tiše. "Někdo tu musí zůstat. Někdo, komu důvěřuji. Král Shrewd je... můj otec na tom není dobře. Bojím se o něj. O jeho zdraví. Když budu pryč a otec bude nemocný, musí zde být někdo, kdo zaujme mé místo."

Podívala se stranou. "Raději bych šla s tebou," řekla zatvrzele.

Odvrátil jsem pohled jinam, když natáhl ruku, sevřel jí bradu mezi prsty a pozvedl tvář, aby mu hleděla přímo do očí. "Já vím," řekl zpríma. "To je ta oběť, o niž tě musím požádat. Abys zůstala tady, i kdybys raději šla. Abys byla osamělá, opět znovu osamělá. Pro dobro Šesti vévodství."

Cosí z ní vyprchalo. Ramena jí poklesla a ona sklopila hlavu před jeho vůlí. Když ji Verity přitáhl k sobě, tiše jsem vstal. Vzal jsem Rosemary s sebou a nechali jsme je o samotě.

To odpoledne jsem byl ve svém pokoji a opožděně hloubal nad svitky a tabulkami, když vtom u mých dveří zaklepal páže. "Jste povolán do králových komnat na hodinu po večeři," sdělilo mi pouze.

Zachvátilo mě zděšení. Bylo tomu dva týdny, co jsem naposled navštívil jeho komnatu. Nechtěl jsem znovu stanout před králem. Pokud mě volal proto, abych se začal dvořit Celerity, nevěděl jsem, co bych udělal nebo řekl. Báł jsem se, že nad sebou ztratím kontrolu. Odhodlaně jsem rozvinul jeden svitek o Elderlinzích a snažil se v něm číst. Bylo to marné. Před očima jsem měl jediné Molly.

Za těch krátkých nocí, které jsme spolu strávili ode dne na pláži, Molly odmítala se mnou mluvit o Celerity. V určitém ohledu to byla úleva. Ale také si mě přestala dobírat kvůli tomu, co po mně bude vyžadovat, až budu vskutku její manžel, a kvůli všem těm dětem, které spolu budeme mít. Tiše se vzdala naděje, že se kdy vezmeme. Když jsem se nad tím občas pozastavil, rmoutilo mě to, až jsem si myslel, že z toho zešílím. Nevychítala mi to, protože věděla, že já za to nemůžu. Ani se mě neptala, co s námi bude. Tak jako Nighteyes, žila ted' jen jakoby v přítomnosti. Každou noc, kterou jsme strávili spolu, brala jako skončenou událost a neptala se, zda ještě bude nějaká další. Necítil jsem z ní zoufalství, ale jakési sebeovládání: zarputilé odhodlání neztratit to, co máme, na úkor toho, co nemůžeme mít zítra. Nezasloužil jsem si tak věrné a oddané srdce.

Když jsem vedle ní usnul v její posteli, v bezpečí a teplíčku, obestřen vůněmi jejího těla a bylin, ochraňovala nás její síla. Neovládala Umění, neznala Moudrost. Její kouzlo bylo silnější a ona si ho vypracovala sama svou vůlí. Když za mnou pozdě v noci zavřela dveře na zástrčku, stvořila ve své komnatě svět a čas, jež patřily jen nám. Kdyby jen slepě vkládala svůj život a své štěstí do mých rukou, bylo by to nesnesitelné. Jenomže ve skutečnosti to bylo ještě horší.

Věřila totiž, že za svoji oddanost ke mně nakonec bude muset zaplatit hrozivou cenu. Přesto mě nechtěla opustit. A já nebyl natolik zmužilý, abych se od ní odvrátil a vyzval ji, aby si hledala šťastnější život. Během trpkých hodin osamění, když jsem jezdil po cestách kolem Buckkeepu se sedlovými vaky naplněnými otráveným chlebem, jsem si připadal jako zbabělec, dokonce horší než zloděj. Kdysi jsem Veritymu řekl, že nemohu odsávat něčí sílu, abych si doplňoval svoji, že to prostě neudělám. A přesto jsem to denně dělal Molly. Svitek o Elderlinzích mi vypadl z ochablých prstů. Ovzduší v místnosti bylo náhle dusivé. Odsunul jsem stranou tabulky a svitky, které jsem se pokoušel studovat. Hodinu před večeří jsem se odebral k Patience.

Bylo tomu už déle, co jsem se u ní naposled zastavil. Ale její obývací pokoj se snad nikdy nezměnil, s výjimkou horní vrstvy nepořádku, jež vypovídala o její současné vášni. Ani ten den nebyl výjimkou. Na podzim natrhané byliny, svázané k usušení, byly zavěšeny všude možné a naplňovaly místnost svými vůněmi. Bylo mi, jako bych bloumal na louce rostoucí odshora dolů, jak jsem se snažil vyhýbat volně visícímu listí.

"Pověsila jste je trochu nízko," postěžoval jsem si, když Patience vyšla z ložnice.

"Ne, to ty jsi příliš vyrostl. Postav se rovně, ať se na tebe mohu podívat."

Poslechl jsem, i když se mi přitom na hlavě zachytil svazeček šanty kočičí.

"Výborně. Alespoň ti veslování uprostřed vraždění lidí za celé léto neubralo na kondici. Vypadáš mnohem lépe než ten neduživý chlapec, který se loňskou zimu vrátil domů. Říkala jsem ti, že ta tonika zaberou. A jelikož jsi tak vyrostl, alespoň mi pomůžeš pověsit tady tyhle."

Bez dalších okolků jsem byl přinucen natahovat provázky od nástěnných svícnů ke sloupkům postele a ke všemu možnému, jen pokud tam šel motouz přivázat, načež jsem se pustil do zavěšování svazečků bylin. Patience mě právě donutila stoupnout si na židli, odkud jsem zavěšoval svazečky meduňky, když vtom se otázala: "Proč už mi tu nekňouráš o tom, jak moc postrádáš Molly?"

"Bylo by to k něčemu dobré?" zeptal jsem se po chvíli tíše. Snažil jsem se, aby to znělo nanejvýš resignovaně.

"Ne." Na chvíli se odmlčela, jako kdyby přemýšlela. Podala mi další svazeček lístků. "Tohle," sdělila mi, když jsem je přivazoval nahoru "jsou lístky kropenatky. Velmi hořké. Někteří říkají, že mohou zabránit ženě v početí. Ale kdepak. Alespoň ne spolehlivě. Ovšem když je žena konzumuje příliš dlouho, může z toho onemocnět." Opět zmlkla, jako kdyby uvažovala. "Možná že když je žena nemocná, nemůže tak snadno počít. Ale já bych je nikomu nedoporučovala, alespoň ne nikomu, koho mám ráda."

Našel jsem zase řeč a nenuceně se nadechl. "Pročpak je tedy sušíte?"

"Jejich výtažek, když se kloktá, pomůže od krčních bolestí. Tak mi to alespoň řekla Molly Chandlerová, když jsem ji objevila, jak je trhá v ženské zahradě."

"Aha." Uvázal jsem lístečky na provázek a rozhoupal je jako tělo na oprátce. I jejich aroma bylo hořké. Divil jsem se kdy předtím, jak může Verity žít v takové nevědomosti o někom, koho má přímo před sebou? Proč jsem já nikdy nepomyslel na tohle? Jaké to pro ni musí být, děsit se toho, po čem rádně vdaná žena touží? Toho, po čem Patience toužila nadarmo?

"...mořské řasy, FitzChivalry?"

Trhl jsem sebou. "Prosím za prominutí?"

"Říkala jsem, až budeš mít volně odpoledne, nasbíral bys mi mořské řasy? Ty černé, kadeřavé? V tuto roční dobu voní nejvíce."

"Pokusím se," odvětil jsem nepřítomně. Kolik let se bude muset Molly obávat? Kolik hořkosti musí ještě spolykat?

"Kam se to díváš?" chtěla vědět Patience.

"Nikam. Proč?"

"Poněvadž jsem tě už dvakrát žádala, abys slezl a mohli jsme tu židli přemístit. Musíme ještě pověsit všechny ostatní svazečky, však víš."

"Prosím za prominutí. Poslední noc jsem toho moc nenaspal, dneska jsem z toho nějaký přihlouplý."

"Souhlasím s tebou. Měl bys v noci začít více spávat." Ta slova vyřkla poněkud vážným tónem. "A teď pojd' dolů a přesuň tu židli, abychom mohli pověsit tady tu mátu."

Při večeři jsem toho moc nesnědl. Regal seděl sám na vyvýšeném pódiu a tvářil se nakvašeně. Obvyklý hlouček jeho patolízalů seděl u stolu hned pod ním. Nechápal jsem, proč se rozhodl jíst odděleně. Jistě ho k tomu opravňovalo jeho postavení, ale proč si volit takovou izolaci? Zavolal si nejpochybovačnějšího ze zpěváků, které nedávno přivedl na Buckkeep. Většina z nich pocházela z Farrow. Všichni stavěli na odiv nazální intonaci z tamějšího regionu a měli v oblíbě dlouhé epické chvalozpěvy. Tento muž zazpíval dlouhý příběh o jakémsi dobrodružství Regalova dědečka z matčiny strany. Trochu jsem naslouchal, jak mi to jenom má pozornost dovolovala, zdálo se, že tato píseň pojednává o uštívání koně k smrti za účelem skolení velikého jelena, který úspěšně unikal generacím lovců. Donekonečna velebila chrabrého koně, který šel na smrt na příkaz svého pána. Neříkala nic o

pánově stupiditě, když promarnil život takového zvířete, aby získal trochu tuhého masa a paroží.

"Vypadáš napůl nemocný," konstatoval Burrich, když se u mě zastavil. Vstal jsem od stolu a odebral se s ním chodbou z jídelny.

"Mám toho až nad hlavu. Příliš mnoho věcí na to, abych na ně mohl myslet současně. Občas mám pocit, že kdybych měl čas zaměřit mysl pouze na jeden problém, dokázal bych ho vyřešit. A pak bych se mohl věnovat řešení ostatních."

"To si myslí každý člověk. Není to ale pravda. Pobij ty, jež můžeš, když se ti dostanou pod ruku, a po chvíli si zvykneš na ty, s nimiž nemůžeš nic dělat."

"Například?"

Pokrčil rameny a ukázal rukou k zemi. "Například kulhavá noha. Nebo nemanželský původ. Všichni si zvykne na věci, o nichž jsme kdysi přísahali, že bychom s nimi nikdy nemohli žít. Ale copak tě žere tentokrát?"

"Nic, o čem bych ti teď mohl povykládat. A tady už vůbec ne."

"Och. No tohle, tfujtajbl." Zavrtěl hlavou. "Nezávidím ti, Fitzi. Občas se každý člověk potřebuje vybručet ze svých problémů jinému. Oni ti odepřeli i toto. Ale vzmuz se. Věřím, že se s tím dokážeš vypořádat, i když si myslíš, že ne."

Poplálal mě po ramenou a pak odešel v závanu ledového vzduchu z venkovních dveří. Verity měl pravdu. Zimní bouře nabíraly na síle, pokud se dalo soudit z větru, který se zvedl tehdejšího večera. V půli schodů jsem si uvědomil, že Burrich se mnou mluvil zpríma. Konečně uvěřil, že je ze mě dospělý muž. Možná bych udělal dobře, kdybych tomu věřil také. Napřímil jsem se v ramenou a šel nahoru do pokoje.

Na oblékání jsem si dal po dlouhé době opět záležet. Přitom jsem si vzpomněl na Verityho, jak si spěšně převlékl košili kvůli Kettricken. Jak vůči ní vůbec mohl být tak slepý? A já vůči Molly? Jaké další věci, jež jsem si nikdy neuvědomil, ještě Molly dělala kvůli nám? Mé trápení se vrátilo, tentokrát silnější než kdy předtím. Dnes večer. Dnes večer, jakmile se mnou skončí Shrewd. Nemohl jsem připustit, aby pokračovala ve svém sebeobětování. Prozatím jsem nemohl dělat nic jiného než to pustit z hlavy. Stáhl jsem si vlasy do vojenského copu, který jsem si nyní, jak jsem cítil, plně zasloužil, a vepředu si popotáhl svůj modrý kabátec. V ramenou mi byl trochu těsný, ale tak to bylo v poslední době se vším. Poté jsem vyšel z pokoje.

Na chodbě před Shrewdovými komnatami jsem potkal Verityho, jak se vede s Kettricken v podpaží. Nikdy jsem je takhle spolu neviděl. Pojednou přede mnou stáli nastávající král a jeho královna. Verity měl na sobě dlouhý slavnostní háv tmavě zelené barvy lesa. Rukávy a lem zdobily výšivky stylizovaných jelenů. Na čele měl stříbrou členku s modrým drahokamem, znakem následníka trůnu. Už delší dobu jsem ji na něm neviděl. Kettricken byla oděna v purpuru a bílé, které si volila dost často. Její purpurová róba byla prostého střihu, rukávy byly zakráčené a rozšířené, takže vespod odhalovaly užší a delší rukávy bílé barvy. Okrášlena byla šperky, které jí daroval Verity, a dlouhé světlé vlasy měla spleť ozdobené síťkou ze stříbrných řetízků, jejichž spojnice byly osázeny ametysty. Při pohledu na ně jsem se zastavil. Tváře měli vážné. Nemohli jít nikam jinam než na návštěvu krále Shrewda.

Formálně jsem se představil a opatrně Veritymu sdělil, že mě povolal král Shrewd.

"Ne," sdělil mi vlídně. "Povolal jsem tě já, abys stanul před králem Shrewdem. Spolu s Kettricken a se mnou. Přeji si, abys toho byl svědkem."

Zaplavila mě úleva. Netýkalo se to tedy Celerity. "Svědkem čeho, můj princi?" vysoukal jsem ze sebe. Podíval se na mě, jako bych byl hlupák. "Jdu požádat krále o svolení vyrazit na výpravu. Vyhledat Elderlingy a přivést zpátky pomoc, kterou tak zoufale potřebujeme."

"Och." Měl jsem si povšimnout tichého pážete, celého v černém, nesoucího náruč svítek a tabulek.

Chlapcova tvář byla ztuhlá a bílá. Vsadil bych se, že předtím pro Verityho nedělal nic oficiálnějšího, než mu jen voskoval boty. Rosemary, čerstvě vymytá a oděná v barvách Kettricken, mi připomněla odrhnutý purpurovobílý turín. Při pohledu na to buclaté dítě jsem se usmál, avšak ona můj úsměv opětovala vážným výrazem.

Verity bez okolků zaklepal na dveře krále Shrewda. "Moment!" ozvalo se zevnitř. Wallace. Otevřel dveře na škvíru a vykoul zlostně ven, načež si uvědomil, že nechává venku čekat Verityho. Ještě

okamžik až příliš zjevně váhal, než se dveře rozletěly dokořán.

"Sire," vyhrkl rozechvěle. "Nečekal jsem vás. Totiž nebyl jsem informován, že král má mít -"

"Na to tu taky nejsi. Můžeš jít, hned." Zpravidla Verity tak chladně nepropustil ani páže.

"Ale... král mě možná bude potřebovat..." Jeho oči nervózně těkaly kolem. Něčeho se bál.

Veritymu se zúžil zrak. "Pokud ano, postarám se, aby tě zavolali. Vlastně můžeš tu počkat. Hned přede dveřmi. Buď tady, kdybych tě zavolał."

Po chvilce Wallace ustoupil ze dveří a stoupl si bokem. Vešli jsme do králových komnat. Verity dveře vlastnoručně zavřel. "Nemám toho muže rád," poznamenal víc než hlasitě, takže to muselo být za dveřmi slyšet. "Je přehnaně dotěrný a slizce servilní. Dost nešťastná kombinace."

Král ve svém přijímacím pokoji nebyl. Když si to Verity namířil přes místnost, ve dveřích Shrewdovy ložnice se pojednou zjevil šašek. Vyvalil na nás oči, zazubil se v náhlém návalu radosti a potom se nám poklonil až k podlaze. "Veličenstvo! Vstávat! Je to tak, jak jsem říkal, pěvci dorazili!"

"Šašku," zavrčel Verity, ale dobromyslně. Míhl se kolem něj, odraziv jeho pokus políbit mu lem roucha. Kettricken zvedla ruku, aby zakryla pobavený úsměv, a vydala se za Verity. Šaškovi se málem podařilo podrazit mi nohy nečekaně nastavenou končetinou. Vyhnul jsem se jí, ale poněkud nemotorně jsem vpadl do místnosti a málem jsem přitom srazil Kettricken. Šašek se na mne zazubil a zaculil, načež přihopsal ke králově posteli. Zvedl starcovu ruku a poplácal ji s nefalšovanou jemností. "Vaše Veličenstvo? Vaše Veličenstvo? Máte návštěvníky."

Shrewd sebou v posteli trhl a zhluboka se nadechl. "Co je to? Kdo je tu? Verity? Roztáhni závěsy, šašku, skoro nevidím, kdo to je. Královna Kettricken? Co to všechno znamená? Fitz! Copak se děje?" Hlas neměl silný a byla v něm patrná rozmrzelost, ale navzdory všemu na tom byl lépe, než jsem čekal. Když šašek roztáhl závěsy u postele a podepřel ho polštáři, ocitl jsem se tváří v tvář muži, jenž vypadal starší než Chade. Jejich vzájemná podobnost se teď zdála být patrnější, když Shrewd zestárl. Masa v jeho tváři ubylo a vystoupily v ní tytéž nadočnicové oblouky a lícni kosti, jaké měl jeho nevlastní bratr. Oči pod tímto obočím byly ostražitě, ale znavené. Vypadal lépe, než když jsem ho viděl naposledy. Trochu se na posteli napřímil, aby nám čelil důstojněji. "Nuže, co to má znamenat?" zeptal se a očima si náš kroužek pátravě prohlížel.

Verity se zhluboka, oficiálně uklonil a Kettricken ho napodobila obřadným pukrletem. I já zachoval dekorum: poklekl jsem najedno koleno a zůstal tak, s hlavou skloněnou. Přesto jsem stačil pokukovat kolem, když Verity promluvil:

"Králi Shrewde. Můj otče. Přišel jsem tě požádat o svolení k jistému počínu."

"A to?" zeptal se král nevrle.

Verity zvedl hlavu a střetl se s otcovým pohledem. "Chci opustit Buckkeep s vybranou skupinou mužů, abych se pokusil podniknout stejnou cestu, kterou kdysi dávno vykonal král Wisdom. Chci na tuto zimu odcestovat do Deštné divočiny za Horským královstvím, abych našel Elderlingy a požádal je o splnění slibu, který dali našemu předkovi."

Tváří Shrewda se míhl nevěřicný výraz. Ještě víc se na posteli napřímil a spustil nohy z pelesti. "Šašku. Přines víno. Fitz, vstaň a pomoz mu. Kettricken, drahá, tvoji ruku, budeš-li tak laskavá a pomůžeš mi do té sedačky u ohně. Verity, přines ten stůl od okna. Prosím."

Stačilo pár drobných žádostí a bublina formálnosti praskla. Kettricken mu pomáhala se srdečností, která napovídala, že mezi ní a starým mužem existuje ryzí vztah. Šašek odpelášil do pokoje k vitríně pro vinné sklenice a mne nechal vybrat láhev vína z nevelké zásoby, kterou Shrewd ve svých komnatách měl.

Láhve byly pokryté prachem, jako by král tato vína neokusil už řádku let. Zmocnilo se mě podezření, z jakého zdroje asi Wallace králi nalévá. Alespoň zbytek místnosti, jak jsem si všiml, byl v dost dobrém stavu. Mnohem lepším než před zimními svátky. Kahany s kuřidlem, které mě tolik zneklidňovaly, stály vyhaslé v koutě pokoje. A dnes večer se mi zdálo, že král je stále při zdravém rozumu.

Šašek králi pomohl do tlustého vlněného roucha a poklekl, aby mu nazul střevíce. Shrewd se usadil ve svém křesle u ohně a postavil si sklenici s vínem na stůl po pravé ruce. Vypadal starší. Mnohem starší. Avšak král, u něhož jsem se v mládí tak často hlásil, teď přede mnou znovu zastával svůj úřad. Pojednou jsem si přál, abych s ním dnes večer mohl mluvit já. Tento starý muž s ostřížím zrakem by snad mohl vyslechnout i moje důvody, proč si chci vzít Molly. Pocítil jsem další nával vzteku na Wallace za to, že

krále vehnal do náruče takových zlozvyků.

Ale nebyla řada na mně. Navzdory králově neformálnosti byli Verity a Kettricken napjatí jako tětivy. S šaškem jsme jim přinesli křesla, aby mohli ke Shrewdovi usednout z obou stran. Já si pak stoupl za Verityho a čekal.

"Vylož mi to prostě," vyzval Shrewd Verityho a on tak učinil. Svítky Kettricken byly jeden po druhém rozmotávány a Verity nahlas předčítal důležité pasáže. Detailně pak studovali starou mapu. Shrewd se zprvu omezoval pouze na kladení otázek, aniž by pronášel komentáře či úsudky, dokud si nebyl jist, že má pohromadě všechny střípky informací. Šašek stál po jeho boku, občas se na mě rozzářeně usmíval a dělal strašlivé grimasy na Verityho páže, aby strnulého hochu přiměl k úsměvu. Myslím, že ho to však spíše děsilo. Rosemary zcela zapoměla, kde je, a odešla si hrát se střapci na postelových závěsech. Když Verity domluvil a Kettricken připojila své komentáře, král se uvelebil na opěradle křesla. Vyzunkl trochu vína, jež mu zůstávalo ve sklenici, a pak ji podal šaškovi, aby mu dolil. Usrkl si, vzdychl a potřásl hlavou. "Ne. Je v tom příliš mnoho tlachů a dětských povídek na to, abys něco takového podnikal právě teď," Verity. Ukázal jsi mně toho dost, abych uvěřil, že stojí za to tam vyslat emisara. Muže, kterého si sám zvolíš, s patřičným doprovodem, dary a dopisy od tebe a ode mne na důkaz, že přichází z našeho pověření. Ale ty sám coby následník trůnu? Ne. Nemáme teď zdrojů nazbyt. Dnes u mne byl Regal a probírali jsme ceny nově stavěných lodí a opevňování věží na Antler Islandu.

Peněz je zoufale málo. A lidé by se nemuseli cítit v bezpečí, kdyby tě viděli opouštět město."

"Já přece neprchám. Odcházím na výpravu. Na výpravu pro jejich dobro, což je můj cíl. A zanechávám tu svoji nastávající královnu, aby mě před nimi zastupovala, zatímco budu pryč. Nemám na mysli karavanu s pěvci a kuchaři a vyšívanými stany, Sire. Budeme cestovat po zasněžených cestách, pojedeme do říše samotné zimy. Bude třeba vojenský doprovod a pojede se tempem, na něž jsou vojáci zvyklí. Tak, jak jsem ostatně vždycky cestoval."

"A ty si myslíš, že to na Elderlingy udělá dojem? Pokud je naleznete? Pokud kdy vůbec existovali?"

"Legenda říká, že král Wisdom šel sám na vlastní pěst. Věřím, že Elderlingové existovali a že je našel. Pokud neuspějí, vrátím se a znovu vyrukují se svým Uměním a válečným loďstvem. Co můžeme ztratit? Pokud bych uspěl, přivedu si s sebou mocného spojence."

"A když na té výpravě zahyneš?" zeptal se ztěžka Shrewd.

Verity otevřel ústa, aby odpověděl. Ale než stačil něco říci, rozletěly se dveře a do pokoje vpadl Regal. V obličejí byl rudý vzteky. "Co se to tu děje? Proč jsem nebyl o této poradě zpraven?" Zabodl se do mě jedovatým pohledem. Za ním ze dveří vykukoval Wallace.

Verity se pousmál. "Pokud jsi nebyl zpraven svými zvědy, tak proč tu teď jsi? To jim vynadej za to, že jsi to nevěděl dříve, ne mně." Wallaceova hlava v tu ránu zmizela za dveřmi.

"Otče, chci vědět, co se to tady děje!" Jen div, že si Regal nedupl nohou. Šašek za Shrewdem mimicky napodoboval Regalův výraz tváře. Při tom pohledu se Verityho páže konečně usmálo, vzápětí se mu však rozšířily oči a chlapec nasadil kamenný výraz.

Král Shrewd se místo toho obrátil na Verityho: "Je nějaký důvod, pro který sis přál, aby princ Regal byl z této debaty vyloučen?"

"Neviděl jsem, že by se ho to nějak týkalo." Odmlčel se. "A chci mít jistotu, že vynesené rozhodnutí bude výlučně tvoje." Verity byl opravdu věrný svému jménu.

Regal se naježil a zbělelo mu chřípí, ale Shrewd pozvedl ruku, aby ho zklidnil. Opět promluvil pouze k Veritymu: "Že se ho to netýká? Ale komu připadne plášť výkonu moci, zatímco budeš pryč?"

Pohled Verityho ztvrdl jako led. "V mých pravomocích mě bude samozřejmě zastupovat má nastávající královna. A plášť výkonu moci jinak stále nosíš ty, můj králi."

"Ale co když se nevrátíš...?"

"Jsem si jist, že můj bratr se takové situaci okamžitě přizpůsobí." Verity se neobtěžoval skrývat nelibost v hlase. Tehdy jsem poznal, jak hluboko do něj prosákl jed Regalovy proradnosti. Pokud mezi sebou jako bratři měli kdy nějaké pouto, bylo tím již stráveno. Ted' z nich byli výlučně protivníci. Také Shrewd to zaslechl, o tom jsem nepochyboval. Napadlo mě, zdali je tím vůbec překvapen. Pokud byl, zastíral to dobře.

Co se týče Regala, při zmínce o Verityho odjezdu nastražil uši. Nyní stanul ve střehu jako chamtivý pes

žebrající u stolu. Promluvil až příliš rychle na to, aby v jeho hlase mohla zaznít nějaká upřímnost: "Pokud mi někdo vysvětlí, kam Verity jede, pak snad mohu za sebe říci, co jsem eventuálně připraven převzít." Verity5) držel jazyk za zuby. S vyjasněným čelem mlčky hleděl na otce.

"Tvůj bratr -" ten výraz byl pro mé uši dost nestravitelný - "mě chce požádat o svolení vyrazit na výpravu. Chce odjet, a to velmi záhy, do Deštné divočiny za Horským královstvím. Aby vyhledal Elderlingy a obdržel od nich pomoc, kterou nám kdysi přislíbili."

Regal vypouklil oči jako sova. Nevím, zda nebyl schopen uvěřit zmínce o Elderlinzích či zda nemohl uvěřit té přemíře štěstí, které se mu náhle dostalo. Olízl si rty.

"Já to samozřejmě zakázal." Když to Shrewd dořekl, zadíval se na Regala.

"Ale proč?" chtěl vědět Regal. "Zjistěte musí být zváženy všechny možnosti..."

"Už jen výdaje jsou nepřipustné. Copak jsi mi jen před chvílí nehlásil, že stavba válečných lodí, jejich obsazení a zásobování už skoro vysály naše rezervy?"

Regal prudce zamžikal očima, jako když had vystřeluje jazykem. "Ale mezitím jsem obdržel zbytek zpráv o výsledku žní, otče. Nevěděl jsem, že dopadnou tak dobře. Bylo by možné založit fondy. Za předpokladu, že by byl ochoten cestovat skromně."

Verity se nadechl nosem. "Děkuji ti za tvé ohledy, Regale. Nevěděl jsem, že taková rozhodnutí spadají do tvé kompetence."

"Já jen radím králi, stejně jako ty," podotkl spěšně Regal.

"Ty si nemyslíš, že vyslání emisara by bylo rozumnější?" zjišťoval Shrewd. "Co by si lidé pomysleli o tom, že jejich nastávající král opouští Buckkeep v takové době, navíc za takovým účelem?"

"Emisara?" Regal vypadal, že nad tím uvažuje. "To nemyslím. Ale není třeba se na všechno ptát. Neříkají snad legendy, že král Wisdom šel osobně? Co víme o těch Elderlinzích? Troufáme si k nim poslat poskoka, aby se urazili?"

Ne, v tomhle případě jsem přesvědčen, že si to vyžaduje aspoň královského syna. A co se týče jeho odjezdu z Buckkeepu... inu, ty jsi král a jsi stále tady. Stejně jako jeho žena."

"Moje královna," zavrčel Verity, ale Regal pokračoval:

"A já. Buckkeep jen stěží bude opuštěn. A samotná mise? Mohla by uchvátit lidskou představivost. Nebo, budeš-li chtít, může být důvod jeho odjezdu držen v tajnosti. Může se na něj pohlížet jako na obyčejnou návštěvu našich spojenců horalů. Zvláště kdyby s ním jela jeho žena."

"Moje královna zůstane tady," použil Verity pádně její titul. "Aby mne zastupovala v mých pravomocích. A hájila moje zájmy."

"Ty nevěříš našemu otci, že to zastane?" zeptal se Regal uhlazeně.

Verity zatnul zuby a pohlédl na starého muže sedícího v křesle u ohně. Ta otázka byla z jeho pohledu patrná každému, kdo měl oči. Mohu ti důvěřovat? Ale Shrewd, věrný svému jménu6), odpověděl jen vlastní otázkou:

"Slyšel jsi úvahy prince Regala týkající se téhle věci. A moje. Sám víš své. S ohledem na tyto rady, co nyní chceš udělat?"

V tu chvíli jsem blahorečil Veritymu, poněvadž se otočil a pohlédl pouze na Kettricken. Žádné kývnutí, žádný šepot mezi nimi. Přesto se obrátil zpátky ke svému otci, aby mu tlumočil, na čem se shodli: "Chci odjet do Deštné divočiny za Horským královstvím. A chci odjet co nejdříve, jakmile to bude možné."

Když král Shrewd rozvážně přikývl, srdce mi spadlo až do kalhot. Avšak šašek za královým křeslem začal přes celou místnost metat přemety vzad, načež se zase vrátil zpátky, děláje akrobatické hvězdy, a stanul pozorně za ním, jako kdyby se mezitím ani nepohnul. Regala to zjevně rozčílilo. Když však Verity poklekl, aby políbil králi Shrewdovi ruku a poděkoval mu za svolení, úsměv, který se rozprostřel na Regalově tváři, byl tak široký, že by pohltil žraloka.

Na poradě se nic zvláštního nedělo. Jen Verity vyjádřil přání, že chce odjet za sedm dní. Shrewd na to přistoupil. Verity si chtěl vybrat vlastnoručně doprovod. Shrewd na to přistoupil, ale Regal vypadal zamyšleně. Když nás Shrewd všechny propustil, ke své nelibosti jsem si všiml, jak Regal se svým odchodem otálí, aby si v přijímacím pokoji promluvil s Wallacem, až všichni odejdeme. Přistihl jsem se při myšlence, zda by mi Chade dovolil, abych Wallace zabil. Už dříve mi zakázal, abych se takto vypořádával s Regalem, a já mezitím králi slíbil, že to neudělám. Wallace však takovou imunitu neměl.

Na chodbě mi Verity krátce poděkoval. Odvážil jsem se ho zeptat, proč si vyžádal moji přítomnost. "Abys tomu byl svědkem," pravil ztěžka. "Být něčemu svědkem je mnohem víc než se o tom později doslechnout. Abys uchoval v paměti všechna slova, která tam byla řečena... aby se na ně nezapomnělo." Už jsem věděl, že té noci mohu očekávat předvolání od Chadea.

Nemohl jsem však odolat pokušení a nezajít za Molly. Když jsem v králi opět spatřil Krále, znovu to ve mně rozdmýchalo uhasínající naděje. Slíbil jsem si, že má návštěva bude krátká, jen abych si s ní promluvil, abych jí sdělil, že oceňuji vše, co pro nás dělá. Než odbije půlnoc, což byla Chadeova oblíbená doba na naše rozhovory, budu už zpátky v pokoji.

Pokradmu jsem zaklepal u jejích dveří. Rychle mě vpustila dovnitř. Musela vidět, jak jsem rozdyčtělý, protože mi okamžitě padla do náruče, bez sebemenších otázek či pochybností. Pohladil jsem ji po třpytivých vlasech a pohlédl jí do očí. Vášně, která se přese mne přelila, byla jako jarní záplava, jež náhle vtrhne do říčního koryta a odmrští z cesty všechny pozůstatky zimy. Můj záměr v klidu si s ní pohovořit byl rázem ten tam. Molly zalapala po dechu, když jsem ji k sobě zuřivě přitiskl, načež se mi celá poddala. Zdálo se, že už je to několik měsíců, a ne dnů, co jsme byli naposled spolu. Když mě lačně zlíbala, pojednou jsem si připadl trapně, nevěda, proč by po mně vlastně měla toužit. Byla tak mladá a tak krásná. Připadlo mi to jako vrchol domýšlivosti, věřit, že by mohla chtít někoho tak zuboženého a zchátralého, jako jsem byl já. Ona mi však nedovolila setrvat v pochybnostech, ale bez otálení mě strhla na sebe. V té hluboké blízkosti jsem v jejích modrých očích konečně rozpoznal opravdovost její lásky. Byl jsem pyšný na to, jak vášnivě mě k sobě přitáhla a sevřela mě silnými bledými pažemi. Později jsem si vybavoval třpyt zlatých vlasů rozprostřených na polštáři, vůni medovníku a laskoňky horské na její kůži, dokonce i způsob, jakým zvrátila hlavu dozadu a měkkým hlasem dala průchod své vroucnosti. Poté mi Molly v údivu zašeptala, že moje dychtivost mne úplně proměnila. Její hlava mi spočívala na hrudi. Mlčel jsem a hladil její tmavé vlasy, jež vždy voněly po bylinkách. Tymián a levandule. Zavřel jsem oči. Věděl jsem, že jsem své myšlenky ustrážil dobře. Už dávno se to stalo zvykem, když jsem byl s Molly.

Verity tentokrát ne.

Nechtěl jsem, aby se to stalo. Pochyboval jsem, že to někdo chtěl. Snad jsem byl jediný, doufal jsem, kdo to plně procítil. Potom to ale vůbec ničemu nemohlo vadit, pokud o tom nikdy nebudu mluvit. Pokud dokážu navždy ze své mysli vymazat sladkost Kettrickeniných úst a hebkost její bílé, bělostné kůže.

8 Zprávy

Následník trůnu Verity odjel z Buckkeepu počátkem třetí zimy války s rudými loděmi. Vzal si s sebou nevelkou skupinu vlastnoručně vybraných stoupenců, kteří ho měli na výpravě doprovázet, a také svoji osobní stráž, jež s ním měla cestovat až do Horského království a tam zůstat, aby vyčkala jeho návratu. Zastával názor, že menší expedice potřebuje menší průvod zavazadel, přičemž cestování územím Horského království v zimě vyžadovalo, aby si veškeré zásoby potravin vezli s sebou. Verity se rovněž rozhodl, že si nepřeje uvést ve známost vojenský účel své mise k Elderlingům. Skutečné poslání bylo vedle jeho společníků prozrazeno jen nemnohým. Jinak údajně cestoval do Horského království, aby jednal s královniným otcem, králem Eyodem, o možné vojenské pomoci proti rudým lodím.

Z těch, které Verity vyzval, aby ho následovali, stojí za zmínku hned několik. Mezi prvními padla volba na Hod, mistryni bojového výcviku na Buckkeepu. Její pojetí taktiky nebylo nikým z království překonáno a její zdatnost v zacházení se zbraněmi byla stále pozoruhodná i navzdory jejímu věku. Dále to byl Charim, Verityho osobní sluha, jenž byl se svým pánem už tak dlouhou dobu a provázal ho již na tolika cestách, že bylo nemyslitelné, aby někdo z těch dvou zůstal doma. Chestnut7), snědý muž věrný svému jménu, byl členem Verityho vojenské stráže po více než deset let. Chybělo mu jedno oko a skoro celé ucho, ale navzdory tomu byl dvakrát ostražitější než kterýkoliv jiný. Jela i dvojčata Keefa Kef, jež byla, tak jako Chestnut, dlouholetými příslušníky Verityho čestné stráže. A dalším mužem byl Burrich, stájmistr na Buckkeepu, který se ke skupině připojil dobrovolně. Když se ozvaly námitky proti jeho odjezdu z Buckkeepu, zdůraznil, že hradní stáje svěruje schopnému muži a že skupina bude potřebovat muže, jenž rozumí zvířatům, aby je v horách uprostřed zimy udržel naživu. Rovněž vyzdvihl svoje

léčitelské schopnosti a zkušenosti jakožto králova muže ve službách prince Chivalryho, avšak posledně jmenované skutečnosti si byl vědom již jen málokdo.

Noc před odjezdem mě Verity nechal zavolat do své pracovny. "Ty s tím nesouhlasíš, že ne? Myslíš si, že je to šaškova práce," pozdravil mne.

Musel jsem se usmát. Bezděčně, ale přesně vystihl, co si o tom myslím. "Obávám se, že o tom mám vážné pochybnosti," přitakal jsem opatrně.

"Tak jako já. Ale co jiného mi vlastně zbývá? Tohle je alespoň šance pro mě, abych něco udělal osobně. Místo abych jenom seděl v té proklaté věži a vyčerpával se Uměním k smrti."

Pečlivě si během posledních dní obkreslil Kettrickeninu mapu. Zatímco jsem se díval, opatrněji svinul a vložil do koženého pouzdra. Změna, kterou ten muž za minulý týden prošel, mě udivila. Stále byl šedivý, jeho tělo bylo stále sešlé a žalostně scvrklé po předlouhém několikaměsíčním sezení. Pohyboval se však nadmíru energicky a každého večera od onoho rozhodnutí poctil spolu s Kettricken svou přítomností Velký sál. Bylo nádherné znovu se dívat, s jakou chutí Verity jí a setrvává u číše vína, zatímco Mellow nebo jiný zpěvák bavil všechny v sále. Oživená vroucnost mezi ním a Kettricken byla jeho další radostí, kterou znovu nalezl. Když seděli u stolu, ona ze svého pána skoro nespouštěla oči. Do toho vystupovali pěvci a její prsty stále spočívaly na jeho předloktí. Celá v jeho přítomnosti zářila jako žhnoucí svíce. Ať jsem se chránil jakkoli, byl jsem si až příliš dobře vědom toho, jak si v noci užívají. Pokusil jsem se před jejich vášněmi krýt tím, že jsem se o to více pohroužil do Molly. Končil jsem vždy s pocitem viny, že Molly byla tak unesena mým obživlým zápalem. Jak by si asi připadala, kdyby se dozvěděla, že mé choutky nejsou tak zcela jen moje?

Umění. Byl jsem varován před jeho mocí i úskalími, před tím, jak může člověka zlákat a vysát z něj všechno kromě hladu po něm samotném. Tohle však byla past, před níž mě nikdo nevaroval. V určitém ohledu jsem se těšil, až Verity odejde a já budu zase moci povolát svoji duši nazpět.

"Vaše počínání ve věži není o nic méně záslužné. Kdyby jen lidé dokázali pochopit, jak se pro ně stravujete..."

"Což ty chápeš až příliš dobře. Během tohoto léta jsme k sobě těsně přirostli, chlapče. Těsněji, než bych kdy považoval za možné. Těsněji, než jsem srostl s kýmkoli jiným od smrti tvého otce."

Těsněji, než byste vůbec tušil, můj princí. Avšak ta slova jsem nevyřkl. "To ano," souhlasil jsem.

"Rád bych tě požádal o laskavost. Či spíše o dvě."

"Vím předem, že vás neodmítnu."

"To nikdy neříkej jen tak. Tak za prvé, aby jsi dohlédl na mou paní. Vyzná se již lépe v buckkeepských mravech, ale stále je příliš důvěřivá. Dej na ni pozor, dokud se nevrátím."

"To je vždy samozřejmost i bez požádání, můj princí."

"A za druhé." Zhluboka se nadechl a zase vydechl. "Rád bych tu zůstal také. Ve tvé mysli. Pokud jen budu moci."

"Můj princí," zaváhal jsem. Měl pravdu. Tohle jsem mu splnit zrovna nechtěl. Ale již jsem řekl, že to splním. Věděl jsem, že pro dobro království je to moudré opatření. Ale co já? Již předtím jsem cítil, jak se hranice mého já ve Verityho mocné přítomnosti rozrušují. Nemluvili jsme teď o kontaktu trvajícím hodiny nebo dny, nýbrž týdny a ještě spíše měsíce. Napadlo mě, jestli právě to se nestávalo členům koterií, když posléze pozbyli své soukromí. "A co vaše koterie?" zeptal jsem se tiše.

"Co s nimi?" odsekl. "Prozatím je nechávám tam, kde jsou, na hlídkových věžích a palubách mých lodí. Když budou potřebovat odeslat nějaké zprávy, předají je Serene. Ona je za mé nepřítomnosti tlumočí Shrewdovi. Pokud budou cítit, že o něčem musím vědět, mohou se se mnou spojit Uměním." Odmlčel se. "Skrze tebe se budu pít po jiných informacích. Po věcech, které bych rád uchoval v tajnosti."

Vzkazy od královny, pomyslel jsem si. A taky to, jak Regal nakládá s mocí v bratrově nepřítomnosti. Klepy a intriky. V určitém ohledu maličkosti. A jinak též podrobnosti, jež Veritymu zabezpečí jeho pozici. Snad tisíckrát jsem si přál, abych uměl spolehlivě využívat Umění, když budu sám chtít. Kdybych tu schopnost měl, Verity by to po mně teď nemusel chtít. Dokázal bych se s ním spojit v kteroukoli dobu. Ale za daného stavu věcí bylo jedinou možností spojení vyvolané fyzickým dotekem, které jsme používali během léta. Díky tomu mohl mít přehled o dění na Buckkeepu, kdykoli chtěl, a já od něho zase mohl

přejímat instrukce. Zaváhal jsem, avšak přesto už jsem věděl, že na to přistoupím. Z věrnosti vůči němu a Šesti vévodstvím, řekl jsem si. Ne z nějaké niterné lačnosti po Umění. Zvedl jsem k němu zrak. "Udělám to."

"Při vědomí, že právě takhle to začíná," pravil. Nebyla to otázka. Tak přesně jsme již dokázali číst jeden ve druhém. Na moji odpověď nečekal. "Budu nenápadný, jak jen budu moci," slíbil. Popošel jsem k němu. Zvedl ruku a dotkl se mého ramene. Od té doby byl Verity opět se mnou, jak tomu nebylo ode dne, kdy mi ve své pracovně přikázal, abych se chránil.

V den jeho odjezdu bylo hezké, jiskřivě mrazivé počasí a nebe bylo jasně modré. Verity, vždy věrný svému jménu, omezil expediční výdaje na minimum. Ráno po poradě byli vysláni jezdcí, aby ho na cestě předcházeli a zajišťovali zásoby a ubytování ve městech, kudy měl projíždět. To mu mělo umožnit svižně a nalehko procestovat většinu území Šesti vévodství.

Když expedice onoho mrazivého jitra vyrážela, já jako jediný z davu nepopřál Veritymu sbohem.

Uhnízdil se v mé mysli, nepatrný a neslyšný jako semínko čekající na příchod jara. Nenápadný skoro jako Nighteyes. Kettricken se rozhodla odjezd sledovat zpoza omrzlých zdí Královniny zahrady. Rozloučila se s ním již dříve a věžní zahradu si pak vybrala pro případ, že by plakala, aby to snad někdo nepovažoval za nevhodné. Stál jsem po jejím boku a statečně snášel mohutné záchvěvy citů, které společně s Veritym posledním týdnem sdíleli. Byl jsem tak trochu rád, ale též sklíčený z toho, že jí musí být tak záhy odňato něco, co teprve nedávno nalezla. Jezdci a koně, soumaři a korouhve nám konečně zmizeli z dohledu za horským úbočím. A pak jsem to ucítil, až mě zamrazilo v páteři. Kettricken po něm zašmátrala Moudrostí. Pravda, velice slabě, ale dost natolik, že kdesi v mém nitru se vztyčil Nightyeys, oči v plamenech, a zeptal se: Co je to?

Nic. Rozhodně nic, co by se týkalo nás. A dodal jsem: Brzy si vyrazíme na lov, můj bratře, už dlouho jsme nebyli.

Několik dní po odjezdu průvodu se můj život skoro vrátil do starých kolejí. Nejvíce jsem se děsil toho, že s Veritym odjede i Burrich. Chápal jsem sice, co ho přimělo následovat svého nastávajícího krále, ale po jejich odjezdu jsem si připadal nepříjemně zranitelný. To mi o mně samotném řeklo tolik, že bych to raději ani nevěděl. Druhou stranou mince bylo, že když byl Burrich pryč a Verityho přítomnost v mé mysli se zavinula jakoby do ulity, byli jsme s Nighteyesem konečně volní, abychom užívali Moudrost, co srdce ráčilo. Skoro každý den jsem trávil s ním, vždy na míle od hradu. Za dnů, kdy jsme stíhali vykované, jsem jel na Sooty, ale ta se v přítomnosti vlka nikdy necítila ve své kůži. Po nějaké době se zdálo, že vykovaných je již mnohem méně a žádní další se do oblasti nestanují. Začali jsme mít stále více času pro sebe na lov. Tehdy jsem vyrážel pěšky, poněvadž takto se nám lovalo poněkud družněji. Nighteyes oceňoval zlepšení mé fyzické kondice, k němuž došlo během léta. Tu zimu, vůbec poprvé ode dne, co mě Regal otrávil, jsem cítil, že zase mohu naplno používat své tělo a svoji sílu. Rána strávená bujarým lovem a hodiny s Molly uprostřed hluboké noci by stačily k životu snad kterémukoli muži. Na tak prostých věcech je cosi zcela uspokojivého.

Myslím, že jsem vždycky chtěl, aby můj život byl právě tak prostý a úplný. Snažil jsem se ignorovat všechny věci, o nichž jsem věděl, že jsou velmi nebezpečné. Přetrvávající hezké počasí, říkal jsem si, přesvědčí Verityho, že je to slibný začátek cesty. Zapudil jsem z hlavy úplně všechny myšlenky na to, zda na závěr sezóny nedojde k posledním nájezdům rudých lodí, když jsme teď tak nechráněni. Vyhýbal jsem se též Regalovi a překvapivě většímu počtu společenských událostí, jež přilákaly na Buckkeep jeho stoupence, takže každý večer ve Velkém sále plápolaly pochodně dlouho do noci. Na hradě bylo možné častěji vidat Serene a Justina. Nikdy jsem nevešel do místnosti, kde byli oni, aby mě nezasáhly ostny jejich nenávisti. Začal jsem se o večerech vyhýbat společenským místnostem, kde bych na ně nutně narazil, anebo na Regalovy hosty, jimiž teď zimní dvůr praskal ve švech.

Verity nebyl pryč ještě ani dva dny, když jsem zaslechl zvěsti, že skutečným účelem jeho výpravy je vyhledat Elderlingy. Z toho jsem Regala vinit nemohl. Ti, které Verity vlastnoručně vybral, o skutečném poslání věděli. A Burrich si to sám pro sebe zjistil. Když to dokázal on, mohl to udělat i jiný a šířit řeči dál. Když jsem však zaslechl dva kuchtíky, jak se smějí "pošetilosti krále Wisdoma a mýtu prince Verityho", začal jsem tušit, že za tím posměchem vězí Regal. Verity se pro své Umění stal příliš velkým samotářem. Lidé se ptali, co tak dlouho dělá ve své věži. Pravda sice je, že o Umění věděli, ale bylo to

příliš nudné téma pro jejich tlachání. Jeho roztržitý pohled, nezvyklá doba na jídlo a odpočinek, jeho přízračné ploužení se po hradě, když už ostatní byli v posteli, byly vždy kýženými troškami do mlýnice pomluv. Nepomátl se snad a nevyrazil na bláznivou výpravu? Začaly se množit různé spekulace a Regal jim ochotně poskytoval živnou půdu. Nacházel si záminky a zdůvodnění pro všemožné bankety a shromáždění svých šlechticů. Král Shrewd na tom byl jen zřídkakdy dobře, aby se jich účastnil, a Kettricken se nelíbilo ve společnosti vtipných lumpů, které si Regal kolem sebe pěstoval. Já už věděl své, abych se držel zpátky. Měl jsem jen Chadea, jemuž jsem si mohl postěžovat na výdaje za pořádané večírky, když Regal předtím tvrdil, že na Verityho expedici nejsou skoro žádné prostředky. Chade však jen kroutil hlavou.

Ten starý muž začal být v poslední době stále více uzavřený, ba i vůči mně. Měl jsem nepříjemný pocit, že Chade přede mnou něco tají. Tajnosti jako takové nebyly ničím novým. Chade, starý vrahoun, byl vždy po okraj plný tajemství. Nemohl jsem se však zbavit pocitu, že tentokrát se tajemství týká přímo mě. Nemohl jsem se ho zeptat přímo, ale sledoval jsem ho. Jeho pracovní stůl vždy nesl známky rozsáhlého použití v době, kdy jsem nebyl přítomen. Ještě divnější bylo, že veškerý nepořádek související s touto prací byl vždy puntičkářsky odklizen, kdykoliv mne zavolal. Bylo to vskutku prapodivné. Po celé roky jsem po něm a po jeho "vaření" uklízel já. Jeho nynější uklízení jsem proto mohl považovat buď za ostrou výtku vůči mně a mé pečlivosti, anebo utajování nějaké pokoutní činnosti. Nemohl jsem odolat pokušení, abych ho při každé příležitosti nesledoval. O jeho tajemství jsem se nic nedozvěděl, zato jsem zpozoroval hodně toho, co mi předtím unikalo. Chade stárnul. Ztuhlost, která vlivem studeného počasí postihla jeho klouby, již neustupovala ani za přívětivých večerů stráveným před krbem. Byl to Shrewdův starší nevlastní bratr, bastard jako já, a navzdory své ztuhlosti stále vypadal jako mladší z nich. Ale držival teď při čtení svitky dále od nosu a snažil se nezvedat ruce nad hlavu, když se po něčem natahoval. Sledovat tyto změny bylo stejně bolestivé jako vědět, že má přede mnou tajemství.

Třiadvacet dní po Verityho odjezdu jsem se vrátil z časně ranního lovu, na který jsme si vyrazili s Nighteyesem, a našel jsem Buckkeep plný vzruchu. Připomínal hemžící se mraveniště, ale bez mravenčí účelnosti. Šel jsem rovnou za kuchařkou Sárrou a zeptal se jí, co se děje. Kuchyně každého hradu je vždy ústřední mlýnicí zvěstí, v pořadí hned za strážnicí. Na Buckkepu byly klepy z kuchyně obvykle nejpravdivější.

"Přihnal se jezdec s koněm uštvaným k smrti. Říkal, že nahoře ve Feny došlo k nájezdu. Celé město skoro lehlo v plamenech požárů, které založili. Sedmdesát lidí vykovaných. Kolik mrtvých, to se ještě neví. A zemřou ještě další, bez střechy nad hlavou v takové zimě. Tři lodě plné nájezdníků, povídal ten chlapec. Šel rovnou za princem Regalem a vše mu nahlásil. Princ Regal ho poslal sem, aby se najedl, teď je na strážnici a spí." Ztišila hlas: "Ten hoch urazil celou cestu sám. Ve městech, kudy projížděl, dostával čerstvé koně, jel po pobřežní cestě, ale nechtěl, aby za něj vzkaz doručil někdo jiný. Říkal mi, že na každém úseku cesty očekával, že zjistí, že pomoc je již nablízku, že od někoho zaslechne, že o tom již vědí a že tam byla vypravena loď. Ale nic se nestalo."

"Až z Feny? Pak se to stalo nejméně před pěti dny. Proč nebyly zapáleny výstražné ohně?" zeptal jsem se. "Nebo vyslání ptáci se vzkazy do Gulls a Seal Bay. Následník trůnu Verity v té oblasti zanechal hlídkovou loď. Hlídková loď by přece měla zahlédnout světlo z Gulls či Feny. A na Rudé věži je člen koterie Will. Měl by spatřit výstražné ohně. Měl by sem odeslat zprávu Serene. Jak je možné, že se tu o tom nikdo nedozvěděl, jak to, že o tom všem nic nevíme?"

Cook ještě více ztišila hlas a významně uhodila do těsta, jež právě hnětla. "Hoch říkal, že výstražné ohně zapáleny byly, ve Ferry a v Ice Townu. Říkal, že do Gulls byli vysláni ptáci se zprávami. Loď však nedorazila."

"Tak proč jsme se o tom nedozvěděli?" Zhluboka a rozechvěle jsem se nadechl a odvrhl stranou zbytečný hněv. Uvnitř jsem pocítil slabý záchvěv obav ze strany Verityho. Příliš slabý. Naše spojení sláblo, právě když jsem potřeboval, aby bylo silné. "Inu, myslím, že právě teď není na takové otázky vhodná doba. Co udělal Regal? Vyslal tam Ruriska? Škoda, že jsem tu nebyl, abych jel s nimi."

Cook si odfrkla a ztichla, přitom trochu přiškrtla těsto. "Tak běž hned, abys nedorazil pozdě. Pokud jsem slyšela, nepodniklo se nic, nikoho nikam nevyslali. Nikdo nikoho nevyslal, nikdo není nikam

vypravován. Nikdo.

Ty víš, Fitz, že můj jazyk na klepy není, ale šeptalo se, že princ Regal o tom ví. Když chlapec dorazil, och, princ byl tak laskavý, tak plný soucitu, jako kdyby chtěl obměkčovat dámská srdce. Jídlo, nový kabát, malý měšec za chlapcovy útrapy. Ale zároveň mu princ řekl, že teď už je příliš pozdě. Nájezdníci budou už dávno pryč. Nemá prý smysl posílat tam v tuto dobu loď nebo vojáky."

"Možná je pozdě na boj s nájezdníky. Ale co s těmi obyvateli Ferry, jimž shořela střecha nad hlavou? Co takhle vyslat tam skupinu dělníků na pomoc při opravách domů, povozy s potravinami..."

"Říká, že na to nejsou peníze," řekla Cook, odseknuvši každé slovo zvlášť. Začala těsto porcovat na housky a s každou pleskla o prkno, aby mohla nakynout. "Říká, že pokladnice byla vyčerpána na výstavbu lodí a plat jejich posádek. Říká, že to málo, co zbylo, sebral Verity na tu expedici, aby našel Elderlingy." Poslední slovo pronesla s nesmírným pohrdáním. Poté si otřela ruce o zástěru. "Pak řekl, že je mu to moc líto. Opravdu moc líto."

Vzedmula se ve mně ledová vlna vzteku. Poplácal jsem Cook po rameni a ujistil ji, že bude vše v pořádku. Jako v mráкотách jsem odešel z kuchyně a zamířil do Verityho pracovny. Před dveřmi jsem se zarazil a v duchu zašmátral. Zachytil jsem jasný záblesk Verityho záměru. Vzadu v jedné zásuvce najdu starobylý smaragdový náhrdelník, kameny usazené ve zlatě. Patřil matce jeho matky. Bude to stačit na najmutí mužů a na zakoupení obilí, které s sebou povezu. Otevřel jsem dveře do pracovny a zarazil se.

Verity byl dost nepořádný člověk, a když se balil, měl naspěch. Charim odjel s ním, nebyl tu, aby po něm uklidil. Ale tohle nebylo dílo žádného z nich. Očím jiného člověka by to stěží připadlo divné. Ale já na místnost hleděl svýma a současně i Verityho očima. Někdo se tu přehraboval. Ať už to udělal kdokoli, buď mu bylo jedno, že se na to přijde, nebo Verityho dobře neznal. Každá zásuvka byla pečlivě zastrčená, každá skříň zavřená. Židle byla přitažena blíže ke stolu. Vše bylo až příliš uspořádané. Bez větší naděje jsem šel k zásuvce a otevřel ji. Celou jsem ji vytáhl ven a nakoukl do zadního rohu. Snad klenot zachránila Verityho vlastní nepořádnost. Nehledal bych smaragdový náhrdelník uprostřed takové změti, čítající starou ostruhu, prasklou přezku od opasku a kousek paroží částečně opracovaného do tvaru rukojeti nože. Byl však tam, zabalený do útržku z hrubé vlny. Byly tam ještě další malé, ale cenné předměty, jež bylo třeba z místnosti odnést do bezpečí. Když jsem je sbíral, nechápal jsem to. Pokud je nikdo nesebral, jaký pak byl cíl tajné prohlídky? Ne-li drobné cennosti, co tedy?

Metodicky jsem vytrídil asi tucet velínových map a poté jsem začal ze zdi sundávat několik dalších. Když jsem pečlivě smotával jednu z nich, vešla potichu Kettricken. Moje Moudrost mi o ni řekla, ještě než se dotkla dveří, takže jsem vzhlédl od stolu a klidně se střetl s jejíma očima. Pevně jsem odolal náporu Verityho citů, jež mě vzápětí zaplavily. Při pohledu na ni jako by jeho přítomnost ve mně zesílila. Byla rozkošná, bledá a útlá v rouchu z měkké modré vlny. Zadržel jsem dech a sklouzl očima stranou. Tázavě se na mě podívala.

"Verity chtěl, abych je odnesl, až bude pryč. Mohla by je poškodit vlhkost a v této místnosti se moc netopí, když tu není," vysvětloval jsem, zatímco jsem ovazoval smotanou mapu.

Přikývla. "Bez něj to tu působí tak prázdné a studené. Nejen ten vyhaslý krb. Není tu po něm žádná vůně, žádný ten jeho nepořádek..."

"Pak jste tu uklízela vy?" zeptal jsem se pokud možno nenuceně.

"Ne!" zasmála se. "Svým úklidem pouze rozruším ten mizivý pořádek, který si tu udržuje. Ne, já to nechám být tak, jak to zanechal, dokud se nevrátí. Chci, aby se vrátil domů mezi své věci na svých místech." Její tvář ztvárnila. "Ale tato místnost je to poslední. Dnes ráno jsem poslala páže, aby tě vyhledal, ale ty jsi byl venku. Slyšel jsi ty zprávy z Feny?"

"Jenom zvěsti," odpověděl jsem.

"Pak jsi slyšel tolik co já. Mne nikdo nezavolal," pravila ledově. Pak se ke mně otočila a v očích se jí zračila bolest. "Většinu toho jsem vyslechla od lady Modesty, která slyšela Regalova sluhu, jak se baví s její služebnou. Strážce šly za Regalem, aby mu pověděly o příjezdu posla. Přece ho měly poslat ke mně? Copak mě vůbec nepovažují za královnu?"

"Má paní královno," připomenul jsem jí vlídně. "Podle všech regulí měla být zpráva doručena přímo králi Shrewdovi. Myslím, že se tak stalo, a Regalovi muži, kteří střeží královny dveře, poslali pro něj místo pro

vás."

Zvedla hlavu. "Pak je to věc, v níž je třeba zjednat nápravu. Když mohou oni, mohu i já. Tahle pitomá hra se přece hraje ve dvou."

"Jen nevím, jestli se i ostatní zprávy neztratily podobným způsobem," spekuloval jsem nahlas.

Její modré oči ztuhnutím zešedly. "Co tím myslíš?"

"Ptáci se zprávami, signální ohně. Vzkaz od Willa z Rudé věže, uměním odvysílaný Serene. Přinejmenším jedním z těchto způsobů se k nám jistě musela dostat zpráva, že Ferry bylo napadeno. Jedna se mohla ztratit, ale všechny tři?"

Její tvář zbledla, mysl poskočila. "Vévoda z Bearnsu bude věřit, že jeho volání o pomoc zůstalo nevyslyšeno." Zvedla ruku a zakryla si ústa. Přes prsty pak zašeptala: "Tohle je velezrada za účelem zostuzení Verityho!" Oči se jí zaoblily a ona na mě pojednou sykla: "To nelze tolerovat!"

Otočila se a vyrazila ke dveřím, z každého jejího pohybu čísel hněv. Jen stěží jsem ji jedním skokem předběhl. Opřel jsem se zády o dveře, aby zůstaly zavřené. "Paní, má paní královno, prosím vás, počkejte. Počkejte a uvažujte!"

"Uvažovat o čem? Jak nejlépe odhalit míru jeho věrolomnosti?"

"Na tohle nemáme zrovna tu nejlepší mocenskou pozici. Prosím, počkejte. Uvažujte se mnou. Myslíte si, stejně jako já, že Regal o tom musel něco vědět a přitom mlčet. Ale nemáme žádný důkaz. Vůbec žádný. A možná se mýlíme. Musíme postupovat krůček po krůčku, jinak bychom způsobili rozkol v době, kdy ho nejméně potřebujeme. První osoba, se kterou musíme mluvit, je král Shrewd. Abychom viděli, jestli o tom všem věděl, abychom zjistili, zda potrestal Re-gala za to, že mluvil jeho jménem."

"To by neudělal!" prohlásila zlostně.

"Často nebývá při sobě," připomněl jsem jí. "Ale musí to být on, ne vy, kdo Regala veřejně pokárá, má-li to být veřejně. Když nyní vystoupíte proti němu a král ho později podpoří, šlechticové budou na Farseery pohlížet jako na rozštěpenou dynastii. Už tak mezi nimi bylo zaseto mnoho pochybností a nelibosti. Není vhodná doba poštvávat vnitrozemská vévodství proti pobřežním, když tu Verity není." Zarazila se. Viděl jsem, že se pořád třese vzteky, alespoň mi však naslouchala. Nadechla se a já vycítil, jak se pomalu zklidňuje.

"Proto tě tu taky nechal, Fitz. Aby ses o tyhle věci staral za mě."

"Cože?" Teď jsem sebou pro změnu trhl já.

"Myslela jsem, že to víš. Muselo ti připadat divné, že tě nevyzval, abys ho doprovázel. Bylo to proto, že jsem se ho zeptala, na koho se mám obracet jako na poradce. Řekl, že se mám spoléhat na tebe."

Copak zapomněl na Chadea? napadlo mě, a pak jsem si uvědomil, že Kettricken o Chadeovi nic neví. Musel vědět, že budu účinkovat jako prostředník. Uvnitř jsem vycítil Verityho souhlas. Chade. Ve stínu jako obvykle.

"Uvažuj se mnou dále," vyzvala mě. "Co se stane pak?"

Měla pravdu. Tohle nebyl ojedinělý případ.

"Budeme mít návštěvu. Vévodu z Bearnsu a jemu poddané šlechtice. Vévoda Brawndy není typem muže, který by na takovou misi poslal emisary. Přijede osobně a bude se dožadovat odpovědí. A všechna pobřežní vévodství budou naslouchat, jaké odpovědi se mu dostane. Jeho pobřeží je nejzranitelnější ze všech, jen s výjimkou samotného Bucku.

"Potom musíme mít odpovědi hodné slyšení," prohlásila Kettricken. Zavřela oči. Na chvíli si dlaněmi zakryla čelo a pak si je přitiskla na tváře. Uvědomil jsem si, jak velkou sebekontrolu nad sebou má. Důstojnost, říkala si, klid a racionalita. Nadechla se a opět se na mě podívala. "Jdu navštívit krále Shrewda," prohlásila. "Na všechno se ho vyptám. Na celou situaci. Zeptám se ho, co hodlá dělat. On je přece král. Jeho postavení musí být upevněno."

"Myslím, že je to moudré rozhodnutí," pověděl jsem jí.

"Musím jít sama. Když půjdeš se mnou, když budeš pokaždé po mém boku, budu vypadat jako nejistá. Mohlo by to dát průchod zvěstem o rozkolu v království. Rozumíš?"

"Ano," odpověděl jsem, ačkoliv jsem toužil slyšet, co jí Shrewd asi řekne.

Ukázala na mapy a předměty, které jsem měl vyskládaný na stole. "Máš pro ně bezpečné místo?" Chadeovy komnaty. "Ano."

"Dobře." Pokynula mi rukou a já si v tu chvíli uvědomil, zeji stále stojím ve dveřích. Ustoupil jsem. Když se kolem mě prosmekla, na chvíli mě zaplavila vůně laskoňky horské. Kolena se mi podlomila a já proklínal osud za to, že posílá smaragdy na přestavbu domů, místo aby krásily její půvabné hrdlo. Zároveň jsem však s krajní hrdostí věděl, že kdybych jí je v tom okamžiku vložil do rukou, trvala by na tom, aby posloužily zbědovanému Ferry. Strčil jsem je do kapsy. Možná se jí podaří zburcovat králův hněv a Shrewd už vytřeše z Regalovy kapsy peníze. Snad až se vrátím, tyhle smaragdy budou stále moci spočívat na její hřejivé kůži.

Kdyby se Kettricken ohlédla zpět, spatřila by Fitze, jak se červená při myšlenkách jejího manžela. Šel jsem dolů do stájí. Odjakživa to pro mě bylo místo útěchy, a když byl teď Burrich pryč, cítil jsem jistý závazek čas od času se v nich zastavit. Ne že by Hands vypadal na to, že potřebuje moji pomoc. Když jsem se však tentokrát přiblížil k vratům do stáje, stál u nich hlouček mužů a už z daleka byly slyšet zlostné hlasy. Na ohlávce obřího tažného koně visel mladý čeledín. Starší hoch tahal za oprat' připevněnou k ohlávce ve snaze vyrvat koně mladšímu, zatímco muž v barvách Tilthu tomu přihlížel. Jindy klidné zvíře už z toho přetahování začínalo být nervózní. Každou chvíli hrozilo, že se někdo zraní. Odvážně jsem mezi ně vpadl a vytrhl oprat' překvapenému mládenci z ruky, přitom jsem konejšivě zašmátral směrem k vyplašenému koni. Nepoznal mě tak, jako kdysi, ale při mém doteku se zklidnil. "Co se to tu děje?" zeptal jsem se čeledína.

"Přišli a vytáhli Cliffa z příhrady. Aniž by se slůvkem zeptali. Je to můj kůň, denně se o něj starám. A oni mi ani neřekli, co to provádějí."

"Mám své rozkazy —" spustil muž, jenž stál před chvílí poblíž.

"Ještě jsem s ním neskončil," sdělil jsem mu a otočil se zpět k čeledínovi. "Zanechal ti Hands nějaké rozkazy ohledně toho koně?"

"Jen běžné." Když jsem se vložil do prance, chlapec měl na krajičku. Ale teď, když měl potenciálního spojence, jeho hlas nabýval na jistotě. Napřimil se a podíval se mi do očí.

"Pak je to jednoduché. Zavedeme koně do příhrady, dokud od Handse neobdržíme další rozkazy. Žádný kůň na Buckkeepu se nehne ze stáje bez vědomí úřadujícího stáj-mistra." Chlapec celou dobu držel Cliffa za ohlávku. Nyní jsem mu předal i oprat'.

"Přesně to si myslím, sire," pověděl mi vyprahlým hlasem a otočil se na podpatcích. "Děkuji vám, sire. Pojd', Cliffe." A odmaširoval s mohutným koněm, který se mu líně sunul v patách.

"Mám rozkazy to zvíře odvést. Vévoda Ram z Tilthu si přeje, abychom ho neprodleně poslali nahoru po řece." Muž v barvách Tilthu zlostně supěl nosem přímo na mě.

"Opravdu? A vyjasnil si to i s naším stájmistrem?" Byl jsem si jist, že ne.

"Co se to tu děje?" Byl to Hands běžící k nám, silně zarudlý kolem uší a ve tvářích. Na jiném muži by to působilo legračně. Já však věděl, že je rozlícený.

Muž z Tilthu se napřimil. "Tenhle muž a jeden z vašich pacholků nám bránili, když jsme si přišli ze stájí vyzvednout náš dobytek!" prohlásil nadutě.

"Cliff není z tilthského chovu. Narodil se tady na Buckkeepu. Před šesti lety. Byl jsem tehdy u toho," zdůraznil jsem.

Muž mě obdařil blahosklonným pohledem. "S vámi jsem nemluvil. Mluvil jsem s ním." A ukázal prstem na Handse.

"Já mám svoje jméno, sire" poznamenal Hands ledově. "Hands. Působím zde jako stájmistr, zatímco Burrich je pryč s následníkem trůnu Veritym. On má také jméno. FitzChivalry. Občas mi pomáhá. Patří k mé stáji. Stejně jako můj čeledín a můj kůň. A co se vás týče, máte-li jméno, dosud jsem ho neslyšel. Nevidím jediný důvod, proč byste měl být v mé stáji."

Burrich Handse vyučil dobře. Vyměnili jsme si pohledy. Jako na povel jsme se otočili a vykročili směrem ke stájím.

"Jsem Lance, stájník vévody Ráma. Tento kůň byl mému vévodovi odprodán. A nejen on. Též dvě grošované klisny a ještě jeden valach. Mám tu doklad."

Když jsme se zvolna obrátili, muž z Tilthu nám podával svitek. Srdce mi poskočilo při pohledu na kapku rudého vosku s otištěným znakem jelena. Vypadal věrohodně. Hands svitek váhavě vzal. Úkosem se po mně podíval a já si stoupl vedle něj. Nějaká písmena znal, ale čtení mu zpravidla činilo zdlouhavé potíže.

Burrich si ho vzal kvůli tomu do práce, ale abeceda mu moc nešla. Když rozvinul svitek, podíval jsem se mu přes rameno a začal potichu číst.

"Je mi to jasné," řekl muž z Tilthu. Natáhl se po svitku. "Mám vám ho přečíst?"

"Neobtěžujte se," řekl jsem mu, když Hands opět svitek smotal. "To, co je tam napsáno, je jasné stejně jako to, co tam není. Podepsal to princ Regal. Ale Cliff není jeho kůň. Spolu s klisnami a valachem jsou to buckkeepští koně. Může je prodat pouze král."

"Následník trůnu Verity je pryč. Princ Regal teď jedná v jeho zastoupení."

Dal jsem Handsovi ruku na rameno, abych ho zklidnil. "Následník trůnu Verity je vskutku pryč. Ale nikoliv král Shrewd. Ani nastávající královna Kettricken. Musel by to stvrdit jeden z nich, aby bylo možné prodat koně z buckkeepské stáje."

Lance popadl svitek a zkoumavě se zahleděl na pečeť. "Stejně by vám Regalova pečeť měla stačit, když je Verity pryč. Každý koneckonců ví, že starý král není po většinu času při smyslech. A Kettricken, jaksi... nepochází z rodiny. To je přece jasné. Takže když je Verity pryč, Regal je -"

"Princ," řekl jsem rázně. "Mluvit o něm bez náležitého titulu by značilo velezradu. Stejně jako říkat, že je král. Nebo královna. Když tomu tak není."

Nechal jsem ho, aby se mu naznačená výhrůžka pořádně vepsala do mysli. Nechtěl jsem ho přímo obvinít z velezrady, protože pak by ho to stálo život. Ani tak nabubřelý hňup jako Lance si nezasloužil smrt za papouškování toho, co bezpochyby říkal nahlas jeho pán. Sledoval jsem, jak se mu rozšířily oči.

"Nemyslel jsem tím nic..."

"A nic se také nestalo," přerušil jsem ho. "Pokud si budete pamatovat, že nelze odkoupit koně od někoho, komu nepatří. A tohle jsou buckkeepští koně, z majetku krále."

"Samozřejmě," vyhrkl Lañce. "Asi je s tou listinou něco v nepořádku. Jsem si jist, že došlo k nějaké chybě. Vráť se teď za svým pánem."

"Moudré rozhodnutí," pronesl tiše Hands vedle mě, přebíraje zpět autoritu.

"No tak pojd'," osopil se Lance na svého čeledína a strčil do něj. Chlapec se na nás škaredě mračil, zatímco se vlekl za svým pánem. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Lance byl typem člověka, který si na někom musí vylít hněv.

"Myslíš, že se vrátí zpátky?" zeptal se Hands tiše.

"Buď to, anebo musí Regal vrátit Rámovi jeho peníze."

Mlčky jsme se zaobírali tím, co je asi pravděpodobnější.

"Takže. Co mám dělat, jestli se vrátí?"

"Pokud to bude Regalova pečeť, tak nic. Jestli na tom bude znak krále či nastávající královny, musíš jim koně vydat."

"Jedna z těch klisen je březí!" zaprotestoval Hands. "Burrich má s hříbětem velké plány. Co mi řekne, až se vrátí a ty koně budou pryč?"

"Pořád musíme mít na paměti, že ty koně patří králi. Burrich tě nebude vinit z toho, že jsi uposlechl řádný příkaz."

"Mně se to nelíbí." Podíval se na mě vystrašenýma očima. "Myslím, že by se to nestalo, kdyby byl Burrich ještě tady."

"Myslím, že ano, Handsi. Nedávej si za to žádnou vinu. Tuším, že to ještě není to nejhorší, čemu budeme svědky, než zima skončí. Ale dej mi rozhodně vědět, jestli se vrátí."

Vážně přikývl a já se od něj oddělil. Na návštěvu stáje jsem neměl pomyšlení. Nechtěl jsem procházet mezi řadami stájí a přemýšlet, kolik koní tu do konce zimy zůstane.

Přešel jsem pomalu nádvoří směrem k hradu a uvnitř se vydal po schodech ke svému pokoji. Verity?

Nic. Dokázal jsem uvnitř vycítit jeho přítomnost, on na mě přenášel svou vůli a občas i myšlenky. Ale přesto, kdykoli jsem se ho snažil najít, nenahmatal jsem nic. Byl jsem z toho zoufalý. Kdybych ovládal Umění spolehlivě, nic z toho by se nestalo. Zastavil jsem se, abych důkladně proklel Galena za vše, co mi způsobil. Měl jsem v sobě kdysi Umění, ale on ho ve mně sežehl a zanechal mi jen tuto nevyzpytatelnou formu.

Ale co Serene? Nebo Justin či kdokoli další z koterie? Proč je Verity nepoužíval, aby zůstal v kontaktu se zdejšími děním a mohl takto sdělovat svoji vůli?

Naplnila mne plíživá hrůza. Ptáci se vzkazy z Beamsu. Signální ohně, členové koterie ve věžích. Zdálo se, že všechny komunikační spojnice vedoucí uvnitř království a ke králi nepracují dobře. Přitom právě ony držely Šest vévodství pohromadě a činily z nás království místo aliance jednotlivých vévodů. Nyní, v těchto zapeklitých časech, jsme je potřebovali víc než kdy jindy. Proč selhávaly?

Schoval jsem si tu otázku pro Chadea a modlil se, aby mě brzy zavolal k sobě. Volával mě teď méně často než kdysi a já cítil, že už nejsem tak zasvěcený do všech záležitostí jako dřív. Ale cožpak jsem ho i já nevyloučil ze svého života? Snad mé pocity byly jen zrcadlením všech tajností, které jsem před ním měl. Snad to byl přirozený odstup, který se utvořil mezi dvěma vrahy z povolání.

Dorazil jsem ke svým dveřím právě v okamžiku, kdy už Rosemary vzdala marné klepání.

"Potřebuješ mě?" zeptal jsem se.

Provedla obřadní pukrle. "Naše paní, nastávající královna Kettricken, si přeje, abyste se u ní zastavil, jakmile vám to bude nejlépe vyhovovat."

"A to je právě teď, ne?" pokusil jsem se z ní vydolovat úsměv.

"Ne." Zamračila se na mě. "Řekla jsem: 'jakmile vám to bude nejlépe vyhovovat,' sire. Není to správné?"

"Naprosto. Kdopak s tebou tak pilně procvičuje společenské chování?"

Zhluboka si povzdechla. "Fedwren."

"Fedwren se již vrátil ze svých letních cest?"

"Je zpátky už dva týdny, sire!"

"I to se podívejme, jak málo toho vím! Až ho uvidím, určitě mu povím, jak způsobně jsi mluvila."

"Děkuji vám, sire." Jakmile dorazila ke schodišti, zapomněla na dekorum a začala hopsat po schodech dolů, její lehké krůčky mi připomínaly kaskádovitě dopadající kamínky. Roztomilé dítě. Nepochyboval jsem o tom, že Fedwren ji připravuje na dráhu diplomatického posla. Byla to jedna z jeho povinností jakožto písaře. Na chvíli jsem zaskočil k sobě do pokoje, abych si vzal čistou košili, a poté jsem se odebral dolů ke komnatám Kettricken. Zaklepal jsem na dveře a Rosemary mi otevřela.

"Nyní mi to vyhovuje nelépe," oznámil jsem jí a tentokrát jsem byl odměněn úsměvem s dolíčky.

"Vstupte, sire. Jdu oznámit své paní, že jste tu," sdělila mi. Pokynula mi směrem k židli a zmizela v další místnosti. Zevnitř jsem zaslechl tiché mumlání hlasů přítomných dam. Pootevřenými dveřmi jsem je zahlédl, jak se sklání nad šitím a vesele švitoří. Královna Kettricken naklonila hlavu k Rosemary a pak se omluvila, že má návštěvu.

V příštím okamžiku stála Kettricken přede mnou. Chvíli jsem na ni nevěřicně hleděl. Modř její róby podtrhovala modř jejích očí. Podzimní světlo, klestící si cestu spirálovitě rýhovaným okenním sklem, osvětlovalo její třpytivě zlaté vlasy. Civěl jsem na ni, a když jsem si to uvědomil, sklopil jsem zrak. Okamžitě jsem vstal a uklonil se. Nečekala, až se napřímím. "Byl jsi v poslední době na návštěvě u krále?" zeptala se mě bez okolků.

"Ne, v uplynulých několika dnech ne, má paní královno."

"Pak ti navrhuji, abys to učinil dnes večer. Mám o něj starost."

"Jak si přejete, má královno." Čekal jsem. Určitě mě nezavolala proto, aby mi řekla tohle.

Po chvíli vzdychla. "Fitzi. Jsem tu tak sama jako nikdy předtím. Nemůžeš mi říkat Kettricken a chovat se ke mně trochu jako k člověku?"

Náhla změna jejího tónu mě uvedla do rozpaků. "Zajisté," odpověděl jsem, ale můj hlas byl příliš formální.

Nebezpečí, TZ-šeptal Nighteyes.

Nebezpečí? Proč?

Tohle není tvoje družka. Je to vůdcova družka.

Jako když člověk jazykem objeví bolavý zub. To vědomí mnou otřásl. Bylo tu nebezpečí, před nímž bylo třeba mít se na pozoru. Byla to moje královna, jenže já nebyl Verity a ona nebyla moje milá, třebaže při pohledu na ni mi srdce tlouklo jako splašené.

Byla to však má přítelkyně. Tehdy v Horském království mi to dala najevo. Dlužil jsem jí útěchu, jak už to mezi přáteli chodí.

"Šla jsem navštívit krále," oznámila mi. Pokynula mi, abych si sedl, a sama se usadila v křesle po druhé straně krbu. Rosemary si přinesla stoličku a zaujala místo u nohou Kettricken. Přestože jsme byli v místnosti sami, Kettricken snížila hlas, naklonila se ke mně a řekla: "Přímo jsem se ho zeptala, proč mě

nikdo nezavolal, když jezdec dorazil. Otázka ho zjevně zaskočila. Ale ještě než mi stačil odpovědět, vstoupil Regal. Přihnal se ve spěchu, dalo by se říci. Jako kdyby za ním právě někdo doběhl se zprávou, že jsem tam, a on nechal všeho být a vyrazil ke králi."

Rozvážně jsem přikývl.

"Úplně mi znemožnil mluvit s králem. Místo toho trval na tom, že mi vše vysvětlí sám. Tvrdil, že jezdce zavedli přímo ke králově komnatě a že on se s poslem střetl, když šel navštívit otce. Poslal chlapce, aby si šel odpočinout, a potom si promluvil s králem. Prý se společně usnesli, že v daném okamžiku už nelze nic dělat. Pak ho Shrewd poslal, aby to sdělil chlapci a shromážděným šlechticům a vysvětlil jim, v jakém stavu se nachází královská pokladnice. Podle Regala jsme téměř na pokraji krachu a každý penny je třeba střežit jako oko v hlavě. Bearnse musí o své vlastní postarat samo, sdělil mi. A když jsem se zeptala, zda lidé z Bearnsu nepatří k Šesti vévodstvím, odpověděl, že Bearnse stálo vždy více či méně na vlastních nohou. Nebylo by moudré předpokládat, pravil, že Buck dokáže ustrážit pobřeží tak daleko na severu od nás. A tak dále. Fitzi, věděl jsi o tom, že Near Islands byly již postoupeny nájezdníkům?"

Vyskočil jsem na nohy. "Vím jen, že nic takového není pravda!" vyhrkl jsem pobouřeně.

"Regal tvrdí, že ano," pokračovala neúprosně Kettricken. "Prý Verity před odjezdem rozhodl, že není žádná naděje uchránit je před nájezdníky. A že proto povolal zpátky naši loď Constance. Říká, že Verity se spojil s Carrodem, členem koterie na palubě té lodi, a přikázal, aby se vrátila domů na opravu."

"Ta loď byla opravena těsně po žních. Pak byla vyslána, aby strážila pobřeží mezi Seal Bay a Gulls a byla připravena, kdyby ji povolali z Near Islands. Právě o to její kapitán žádal, aby měli více času na cvičné manévry v zimních vodách. Verity by neponechal takový pás pobřeží nechráněný. Pokud si nájezdníci zřídí baštu na Near Islands, nikdy od nich nebudeme mít pokoj. Odsud mohou podnikat nájezdy v zimě i v létě."

"Regal tvrdí, že právě to již udělali. Říká, že naši jedinou nadějí nyní je vyjednávat s nimi." Její modré oči mi pátravě hleděly do tváře.

Pomalů jsem se svezl do křesla, dočista ochromený. Copak může být něco z toho pravda? Jak to mohli přede mnou utajit? Mé vědomí Verityho uvnitř pouze zrcadlilo můj zmatek. Ani on o tom nic nevěděl.

"Nemyslím, že by následník trůnu někdy jednal s nájezdníky. Nanejvýš tak ostřím svého meče."

"Pak to přede mnou netajili proto, že by mě to mohlo vyděsit? Regal mi hodně naznačoval, že Verity by ty věci přede mnou tajil, protože jsou mimo rámec mého pochopení." Její hlas se chvěl. Rozhořčení nad tím, že by Near Islands mohly být přenechány nájezdníkům, u ní přerostlo v poněkud osobní bolest z toho, že by ji snad její pán nepokládal za hodnou své důvěry. Tak zoufale jsem toužil vzít ji do náruče a utěšit ji, že jsem uvnitř trnul bolestí.

"Má paní," pravil jsem ochraptěle. "Přijměte teď pravdu z mých rtů, jako kdyby pocházela z Verityho vlastních. To všechno je lživé, tak jako vy jste opravdová. Pokusím se proniknout k jádru toho klubka lží a rozetnout ho. Uvidíme, jaká ryba nám vypadne ven."

"Mohu ti věřit, že po tom půjdeš potichu, Fitzi?"

"Má paní, jste jedna z mála lidí, kteří znají rozsah mého výcviku v tajných záležitostech."

Vážně přikývla. "Král, jak jistě chápeš, nic z toho nepopřel. Ale zřejmě ani nepochopil vše, co Regal říkal. Byl jako... dítě, jež naslouchá rozmluvě svých rodičů, přikyvuje, ale chápe z toho jen málo..."

Láskyplně pohlédla na Rosemary u svých nohou.

"Půjdu také navštívit krále. Slibuji, že vám přinesu odpovědi, a to brzy."

"Ještě než dorazí vévoda z Bearnsu," upozornila mne. "Do té doby musím znát pravdu. Dlužím mu přinejmenším to."

"Budeme pro něj mít více než jen pravdu, má paní královno," slíbil jsem jí. Smaragdy v kapse mě stále tížily. Věděl jsem však, že ona by je oželela.

9 Nešťastné události

Během let nájezdů rudých lodí Šest vévodství velice trpělo jejich zvěrstvy. Lidé ze Šesti vévodství se v té době naučili nenávidět ostrovany mnohem více než kdy předtím.

V časech jejich dědů a otců byli ostrované obchodníky i piráty. Nájezdy podnikaly osamělé lodě.

Takovou nájezdovou "válku" jako za nás jsme nezažili od dob krále Wisdoma. Ačkoliv nájezdy pirátů nebyly až tak ojedinělými případy, přesto byly mnohem vzácnější než ostrovanské lodě, které k našim břehům připlouvaly obchodovat. Pokrevní vazby šlechtických rodin k jejich ostrovanským příbuzným se otevřeně uznávaly a mnohé rodiny se veřejně hlásily ke svému "bratranci" na ostrovech.

Ale po krutém nájezdu, který předcházel Forge, a po zvěrstvech ve Forge se o ostrovech úplně přestalo mluvit v přátelských souvislostech. Bylo odjakživa zvykem, že jejich lodě navštěvovaly častěji naše pobřeží, než aby naši obchodníci vyhledávali jejich zamrzlé přístavy a dravě přílivové kanály. Nyní obchod zcela ustal. A tak naši lidé během oněch dní, kdy jsme strádali pod tlakem rudých lodí, nevěděli nic o svých ostrovanských příbuzných. Slovo "ostrovan" se stalo synonymem pro " nájezdníka " a v našich představách všechny ostrovanské lodě měly rudé trupy.

Avšak jeden z nás, jménem Chade Fallstar, osobní poradce krále Shrewda, na sebe vzal úkol podniknout na ostrovy v těchto nebezpečných dnech cestu. Z jeho záznamů vyjímáme následující: Jméno Kecal Rawbread nebylo známé jen v Šesti vévodstvích. Bylo to jméno, při němž na ostrovech nikdo ani nedýchal. Přitom nezávislý lid z roztroušených a odlehlých vesnic na ostrovech nebyl nikdy povinován věností žádnému králi. Ani Kecal Rawbread zde nebyl považován za krále. Spíše byl jako zlovolná síla, asi jako když mrazivý vítr pokryje ledem plachtoví lodi natolik, že do hodiny se na moři obrátí břichem vzhůru.

Těch několik lidí, s nimiž jsem se střetl a kteří se nebáli mluvit, říkali, že Kecal založil svou moc na tom, že podrobil jednotlivé piráty a nájezdnické lodě své vůli. Když je měl na své straně, obrátil své úsilí na "rekrutování" nejlepších lodivodů, nejschopnějších kapitánů a nejzdatnějších bojovníků, jež tyto roztroušené vesnice mohly nabídnout. Ti, kteří jeho nabídku odmítli, byli potom svědky toho, jak byli jejich příbuzní eskalováni, nebo také vykováni, jak jsme tomu začali říkat my. Pak byli ponecháni sami sobě, aby se vyrovnali s roztráštěnými ruinami svých životů. Většina byla nucena své rodinné příslušníky vlastnoručně usmrtit, ostrovanské zvyky jsou totiž přísné, co se týče povinnosti hlavy rodiny, udržet mezi členy rodiny pořádek. Jak se zprávy o těchto incidentech šířily, nabídkám Kecal Rawbreada se vzpíralo čím dál méně lidí. Několik jich uprchlo: jejich širší příbuzenstvo přesto zaplatilo daň v podobě eskalace. Jiní zvolili sebevraždu, ale jejich rodiny opět nebyly ušetřeny. Po tak odstrašujících příkladech si troufli Rawbreadovi a jeho lodím vzdorovat už jen nemnozí.

Kdo byť jen mluvil proti němu, koledoval si o eskalaci. A tak jakkoli byly informace, jež jsem z této návštěvy přivezl, kusé, byly získány za krajních těžkostí. Shromažďoval jsem rovněž zvěsti, ačkoliv ty byly vzácné jako bílé vrány v černém hejnu. Zde je uvádím. Vypráví se o "bílých lodích", o lodích, jež připlouvají separovat duše. Nikoli odvézt nebo zahubit, nýbrž separovat. Lidé si také špitají o bledé ženě, které se bojí a klaní i Kecal Rawbread. Mnozí dávali muka své země do souvislosti s neslychanými pohyby "ledových velryb " či ledovců. Odjakživa byly přítomny v horních polohách nad jejich úzkými údolíčky, ale nyní postupovaly dolů mnohem rychleji, než si kdo z živých pamatoval. Hbitě pokrývaly tu trochu orné půdy, jež se na ostrovech nacházela, a způsobem, který mi nikdo nedokázal vysvětlit, způsobovaly "změnu vody".

Toho večera jsem šel navštívit krále. Musím říci, že jsem byl poněkud rozechvělý. Jistě nezapomněl na náš poslední rozhovor o Celerity, stejně jako já. Odhodlaně jsem si připomněl, že na návštěvu nejdu z osobních důvodů, ale kvůli Kettricken a Veritymu. Poté jsem zaklepal a Wallace mě rozmrzele vpustil. Král seděl v sedačce u krbu. Šašek se mu choultl u nohou a zamyšleně zíral do ohně. Když jsem vešel, král Shrewd vzhlédl. Představil jsem se a on mě vřele přivítal, načež mě vyzval, abych se posadil a pověděl mu, jaký jsem měl den. Při té poznámce jsem střelil po šaškovi rozpačitým pohledem. On se na mě hořce usmál. Usedl jsem na stoličku naproti šaškovi a čekal.

Král Shrewd na mne vlídně pohlédl a zeptal se: "Nuže, mládenče? Měl jsi dobrý den? Povypprávěj mi o něm."

"Měl jsem... ustaraný den, můj králi."

"Opravdu, ano? No tak si dej šálek čaje. Dělá hotové divy, jak zklidňuje nervy. Šašku, naliž mému chlapci šálek čaje."

"S velkou radostí, můj králi. Na váš příkaz to udělám dokonce ochotněji, než když to dělám pro vás jen

tak." Šašek s překvapující hbitostí vyskočil na nohy. Na uhlících na kraji ohně se ohřívala baňatá konvice s čajem. Šašek mi z ní nalil plný hrnek a pak mi ho podal, připojuje přání: "Napij se zhluboka jako tvůj král a budeš s ním sdílet jeho jasnost."

Vzal jsem si od něj hrnek a zvedl ho ke rtům. Nadechl jsem se výparů a nechal tekutinu zlehka ukápnout na jazyk. Ucítil jsem horkost a silné aroma a příjemně mě to zaštipalo na jazyku. Nenapil jsem se, ale položil jsem šálek s úsměvem na stolek. "Chutný lektvar, ale nejsou veselá poupata návyková?" zeptal jsem se krále přímo.

Ten se na mě konejšivě usmál. "Ne v tak malém množství. Wallace mě ujistil, že je to dobré na nervy a také na povzbuzení apetýtu."

"Ano, co se týče apetýtu, dělá hotové divy," připojil se šašek. "Čím víc vypiješ, tím víc budeš chtít. Vypij to své rychle, Fitzi, poněvadž již brzy budeš mít určité společnost. Oč více toho vypiješ, o to méně se budeš muset podělit." A gestem, jako když se rozvíjí okvětní plátek, pokynul směrem ke dveřím přesně v okamžiku, když se otevřely a vstoupil Regal.

"Ach, a další návštěvníci," zakuckal se pobaveně král Shrewd. "To bude opravdu veselý večírek. Posad' se, můj synu, posad' se. Fitz nám tu právě říkal, že měl mrzutý den. A tak jsem mu nabídl hrnek čaje na uklidnění nervů."

"Jistě mu to prospěje," souhlasil Regal mile. A otočil se s úsměvem ke mně. "Mrzutý den, Fitzi?"

"Přímo mizerný. Nejprve ta patálie dole u stájí. Byl tam jeden z mužů vévody Ráma a tvrdil, že vévoda od nás odkoupil čtyři koně. Jeden z nich je Cliff, hřebec, kterého jsme měli pro tažné kobyly. Přesvědčil jsem ho, že to musí být nějaký omyl, neboť papíry nebyly podepsány králem."

"Och, tamty!" zakuckal se znovu král. "Regal mi je musel přinést zpět, zapomněl jsem je všechny podepsat. Ale o to už je teď postaráno a jsem si jist, že koně budou do zítřejšího rána na cestě do Tilthu. Dobří koně, také vévodovi Rámovi se budou líbit. Udělal dobrý obchod."

"Nikdy bych nepomyslel, že budu svědkem toho, jak prodáváme naše nejlepší koně mimo Buckkeep," pravil jsem tiše, dívaje se na Regala.

"Ani já. Ale když je pokladnice tak vyprázdněná, museli jsme zaujmout tvrdá opatření." Chvíli si mě chladně měřil. "Ovce a dobytek se budou prodávat rovněž. Beztak nemáme obilí, aby přežily zimu. Lepší prodat je hned než se dívat, jak v zimě strádají."

To mě popudilo. "Proč jsme o těch nedostacích neslyšeli předtím? Neslyšel jsem nic o nevydařených žních. Časy jsou zlé, to je pravda, ale -"

"Nic jsi neslyšel, protože jsi neposlouchal. Zatímco jste spolu s mým bratrem dychtili po válečné slávě, já jsem se zaobíral pokladnou, aby se za to zaplatilo. A nyní je už skoro prázdná. Zítra budu muset sdělit mužům pracujícím na stavbě nových lodí, že musí pracovat buď z lásky, anebo práce zanechat. Nejsou už peníze na jejich mzdy ani na nákup materiálu, jehož by bylo zapotřebí na dokončení lodí." Domluvil a opřel se pohodlně v křesle, zkoumaje mě zvědavým pohledem.

Verity v mém nitru vřel vzteky. Podíval jsem se na krále Shrewda. "Je to pravda, můj králi?" zeptal jsem se.

Král Shrewd sebou trhl. Pohlédl ke mně a několikrát zamžikal očima. "Podepsal jsem ty papíry, nebo ne?" Vypadal zmateně a jeho mysl nejspíš zabrousila k předchozímu tématu. Náš rozhovor vůbec nesledoval. Šašek u jeho nohou podivně mlčel. "Myslel jsem, že jsem ty papíry podepsal. No tak mi je přines teď. Uděláme to a pak budeme pokračovat v příjemném večírku."

"Co je třeba udělat se situací v Bearnsu? Je pravda, že se nájezdníci zmocnili částí Near Islands?"

"Situace v Bearnsu," pravil. Zarazil se a přemýšlel. Znovu si usrl čaje.

"Se situací v Bearnsu nelze nic dělat," pravil dost smutně Regal. A úlisně dodal: "Už je načase, aby Bearns řešilo své problémy samo. Nemůžeme ožebračit všech Šest vévodství, abychom ubránili nějaký neúrodný pobřežní pás. Takhle si nájezdníci pomohli k několika omrzlým skalám. Ať si jich pěkně užijí. My se musíme starat o vlastní lidi, musíme představovat vlastní vesnice."

Marně jsem čekal, že to Shrewda vyburcuje, že řekne něco na obranu Bearnsu. Když mlčel, tiše jsem řekl: "Město Ferry je jen stěží kusem zmrzlé skály. Alespoň nebylo, dokud tam nezakotvily rudé lodě. A když přestalo být Bearns částí Šesti vévodství?" Podíval jsem se na Shrewda ve snaze střetnout se s jeho pohledem. "Můj králi, snažně vás prosím, naříd'te, ať přijde Serene. Ať se spojí Uměním s Veritym,

abyste se o tom mohli společně poradit."

Regal byl náhle znuděn naší hrou na kočku a myš. "Odkdy se psovod začal tak zajímat o politiku?" zeptal se mě neurvale. "Proč nejsi schopen pochopit, že král může činit rozhodnutí bez svolení následníka trůnu? Ty vyslycháš svého krále kvůli jeho rozhodnutím, Fitzi! Copak už jsi zapomněl, kde je tvoje místo?"

Věděl jsem, že Verity si z tebe udělal něco na způsob mazlíčka, a tvá dobrodružství se sekyrou ti možná vnukla značné představy o sobě samém. Jenže princ Verity se nerozpakoval vyrazit na potulku za chimérou, a na mně teď je, abych v rámci svých možností udržel Šest vévodství v jakémsi chodu."

"Byl jsem při tom, když jste podpořil návrh následníka trůnu vyhledat Elderlingy," zdůraznil jsem. Král Shrewd mezitím zřejmě vplul do dalšího bdělého snu. Zíral mlčky do ohně.

"A proč tomu tak bylo, to opravdu nevím," odvětil úlisně Regal. "Jak jsem však vypožoroval, začal jsi o sobě mít nebetyčné představy. Jíš u vysokého stolu a šatíš se na úkor královny štedrosti, což tě nějakým způsobem utvrdilo ve víře, že ti to dává spíše privilegia než povinnosti. Dovol tedy, abych ti řekl, kdo doopravdy jsi, Fitzi." Tu se Regal odmlčel. Zdálo se mi, že se dívá na krále, aby odhadl, nakolik si může dovolit mluvit.

"Ty," pokračoval sníženým hlasem, tónem sladkým jako nějaký pěvec. "Ty jsi jen nemanželský bastard jednoho princátka, které ani nemělo odvalu setrvat na postu následníka trůnu. Jsi vnuk zesnulé královny, jejíž prosté mravy našly odezvu ve zjevu prosté ženy, k níž její nejstarší syn ulehl, aby tě zplodil. Tobě, který si přisvojuješ jméno FitzChivalry Farseer, stačí jen trochu se poškrábat, abys objevil psovoda řečeného Bezejmenný. Buď rád, že tě nepošlu zpátky do stájí, a strpím, abys nadále bydlel na hradě." Nevím, co jsem doopravdy cítil. Nighteyes při Regalových jedovatých slovech temně vrčel, zatímco Verity byl v tom okamžiku schopen bratrovraždy. Pohlédl jsem na krále Shrewda. Oběma rukama svíral hrnek sladkého čaje a zasněně hleděl do ohně. Koutkem oka jsem zahlédl šaška.

V jeho bezbarvých očích se zračil strach, strach, který jsem tam nikdy předtím neviděl. A díval se nikoli na Regala, ale na mě.

Vtom jsem si uvědomil, že jsem vstal a tyčím se nad Regalem. Ten ke mně vzhlížel a čekal. V jeho očích se mihl záblesk strachu, ale i zásvit triumfu. Stačilo jen, abych ho praštil, a on mohl zavolat stráž. Byla by to velezrada. Nechal by mě za to pověsit. Cítil jsem, jak se mi látka u košile v ramenou a na hrudi pne, tak jsem přetékal zuřivostí. Snažil jsem se vydechnout, chtěl jsem povolit zaťaté pěsti. Chvilí to trvalo. Huš, řekl jsem jim. Huš, nebo mne kvůli vám zabijí. Když jsem měl hlas opět pod kontrolou, promluvil jsem.

"Dnes večer se mi vyjasnilo mnoho věcí," řekl jsem. Otočil jsem se ke králi Shrewdovi. "Můj pane králi, přejí vám příjemný večer a prosím, abych byl omluven z vaší přítomnosti."

"Ech? Takže jsi... měl ustaraný den, mládenče?"

"To ano, můj pane králi," pravil jsem měkce. Jak jsem stál před ním a čekal, až mě propustí, jeho hluboké oči ke mně vzhlídlly. Zahledl jsem se hluboko do jejich hloubi. Nebyl tam. Ne tak jako kdysi. Rozpačitě na mě pohlédl a několikrát zamžikal.

"Dobře. Snad by sis tedy měl odpočinout. Stejně jako já. Šašku? Šaškuje má postel připravena? Nahřej mi ji rozehřátou pánví. V tyto dny v noci vždycky tak prochladnu. Ha!"

V tyto dny v noci. Malý nesmysl pro tebe, šašku. Jak bys to řekl, aby to bylo správně?"

Šašek vyskočil na nohy a hluboce se před králem uklonil. "Řekl bych, že chlad smrti obchází dny těchto nocí, Vaše Veličenstvo. Z té zimy se člověku až kříví kosti, jen co je pravda. Málem by z toho umřel. Přesto by mě hrálo víc, kdybych byl chráněn vaším chladem, než abych se vystavoval žáru slunce vašeho žití."

Král Shrewd se zakuckal. "Tvá řeč mi nedává smysl, šašku. Jako ostatně vždy. Dobrou noc všem a vy, mládenci, hajdy do postele, oba dva. Dobrou noc, dobrou noc."

Vyklouzl jsem ven, zatímco Regal otci ještě formálně popřál dobrou noc. Nezbyvalo mi než projít kolem Wallaceova pořouchlého úšklebku, aniž bych mu ho směl zarazit do tváře. Jakmile jsem byl venku na chodbě, spěšně jsem se odebral k sobě do pokoje. Vezmu si šaškovu radu k srdci a ukryji se pod ochranu Chadea, než abych se vystavoval žáru králova syna.

Zbytek večera jsem strávil v pokoji sám. Věděl jsem, že jak bude noc pokročilejší, bude se Molly divit, proč ještě neklepu na dveře. Ale ten večer jsem na to neměl náladu. Nemohl jsem v sobě sebrat síly,

abych vyklouzl z pokoje, ploužil se do schodů a kradl se chodbami, neustále pln strachu, že mě někdo znenadání zaskočí a nachytá někde, kde nemám právo být. Kdysi bych byl vyhledal Mollyinu hřejivou náruč a lásku a našel u ní klid. Nyní už tomu tak nebylo. Nyní jsem se děsil kradmosti a úzkosti, provázející naše setkání, a také ustavičné ostražitosti, která neskončila ani tehdy, když se za mnou zavřely její dveře. Neboť byl se mnou Verity, a já se musel hlídat, aby mé pocity a myšlenky spojené s Molly nepřehlušily můj kontakt s Veritym.

Odložil jsem svítek, který jsem se snažil číst. Ostatně, k čemu by teď bylo učit se o Elderlinzích? Verity zjistí to, co Verity zjistí. Mrštil jsem sebou na postel a zíral do stropu. Ač jsem byl zticha a mlčel jsem, neměl jsem v sobě mír. Spojení s Veritym bylo jako hák zaťatý do masa, tak nějak si musí připadat zaseknutá ryba, když svádí boj s vlascem. Mé vazby na Nighteyese se nacházely na hlubší, subtilnější úrovni, ale i on tu byl přítomen a v temném koutě mé bytosti žhnuly jeho zelené oči. Tyto mé části nikdy nespaly, nikdy neodpočívaly, nikdy nebyly v poklidu. A to ustavičné napětí se na mně již začínalo podepisovat.

Po několika hodinách už svíce dohořívaly a oheň skomíral. Změna ovzduší pokoje mi oznámila, že Chade právě otevřel své neslyšné dveře ke mně. Vstal jsem a šel k němu. Ale s každým krokem v průvanu schodiště sílil i můj hněv. Nebyl to druh hněvu, jenž má za následek hádky a rány mezi lidmi. Tento hněv se rodí z únavy a frustrace stejně jako z poranění. Byl to druh hněvu, který člověka přiměje se vším skoncovat a prostě říci: "Já už to dál nesnesu."

"Nesneseš co?" zeptal se mě Chade. Vzhlédl ke mně od nějaké směsi, již právě rozměľňoval na svém potřísněném pracovním stole. V jeho hlase zazněla ryzí obava. Musel jsem se zarazit a podívat se na muže, jehož jsem takto oslovil. Vysoký a vyzáblý starý vrahoun. Poďobaný. Vlasy už měl skoro úplně bílé. Na sobě měl své obvyklé vlněné roucho šedé barvy, místy potřísněné či propálené následkem pracovního zanícení. Napadlo mě, kolik lidí už asi pro krále zabil, prostě zabil na jediné Shrewdovo slovo či kývnutí. Zabil bez otázek, vždy věrný své přísaze. Navzdory všem těmto vraždám to byl mírný muž. Pojednou ve mně vyvstala otázka, otázka mnohem naléhavější než odpověď na jeho dotaz.

"Chade," zeptal jsem se, "zabil jsi někdy člověka kvůli sobě samotnému?"

Vypadal překvapeně. "Kvůli sobě samotnému?"

"Ano."

"Abych si chránil vlastní život?"

"Ano. Nemyslím tím, když to bylo v zájmu krále. Myslím, jestli jsi zabil člověka, aby sis... usnadnil život."

Odfrkl si. "Samozřejmě že ne." Zvláště se na mě zadíval.

"Proč ne?" naléhal jsem.

Zatvářil se nevěřicně. "Člověk prostě nezabíjí lidi jen tak kvůli pohodlí. To je špatné. Říká se tomu vražda, hochu."

"Pokud to neděláš pro krále."

"Pokud to neděláš pro krále," souhlasil klidně.

"Chade. Jaký je v tom rozdíl? Když to děláš pro sebe, nebo když to děláš pro Shrewda?"

Vzdychl a odložil směr, kterou připravoval. Obešel roh stolu a posadil se na vyvýšenou stoličku.

"Vzpomínám si na tyto otázky. Ale kladl jsem je sobě samému, když byl můj učitel pryč a já byl ve tvém věku." Tvrdě se střetl s mým pohledem. "V podstatě jde o víru, chlapče. Věříš ve svého krále? A tvůj král pro tebe musí být víc než tvůj nevlastní bratr nebo dědeček. Musí být víc než starý dobrý Shrewd anebo ušlechtilý a čestný Verity. Musí to být král. Srdce království, střed kola. Pokud jím je a pokud ty máš víru, že Šest vévodství stojí za záchranu, že dobro všech našich lidí je podpořeno královou spravedlností, pak je to dobré."

"Pak pro něj můžeš zabít."

"Přesně tak."

"Zabil jsi někdy někoho proti vlastnímu přesvědčení?"

"Dnes v noci máš na srdci mnoho otázek," upozornil mě klidně.

"Snad jsi mě nechal příliš dlouho o samotě, abych si je všechny mohl promyslet. Když jsme se stýkali skoro každou noc a často spolu mluvili a já byl celou tu dobu zaneprázdněný, tolik jsem nemyslel. Teď

ale ano."

Rozvážně přikývl. "Myšlení není vždycky... příjemné. Je vždy dobré, ale ne vždy příjemné. Ano. Zabíjel jsem i proti svému přesvědčení. A opět se jedná o víru. Musel jsem věřit, že lidé, kteří vydali ten rozkaz, věděli víc než já a vyznali se lépe v osudech širého světa."

Dlouhou chvíli jsem mlčel. Chade se mezitím uvolnil. "Pojď dál. Nestůj v tom průvanu. Dáme si spolu sklenku vína a pak s tebou potřebuji mluvit o -"

"Zabil jsi někdy pouze na základě vlastního úsudku? Pro dobro království?"

Chade na mě chvíli znepokojeně hleděl. Neuhnul jsem. Nakonec se zadíval na své staré ruce, promnul si jejich papírově bílou kůži a poškrábal si výrazně rudé doličky. "Já nedělám takové úsudky." Vtom na mě pohlédl. "Nikdy jsem to břímě nepřijal, a ani jsem nechtěl. To není naše doména, hochu. Tahle rozhodnutí spočívají na králi."

"Já nejsem ,hoch', " zdůraznil jsem, překvapen sám sebou. "Jsem FitzChivalry."

"S důrazem na slově Fitz," poznamenal Chade příkře. "Jsi nelegitimní parchant muže, který nepostoupil výš, aby se stal králem. Abdikoval. A s touto abdikací se vzdal práva na činění úsudků. Ty nejsi král, Fitzi, ani syn skutečného krále. My jsme zabijáci."

"A proč tedy nepovstaneme, když je skutečný král tráven?" zeptal jsem se otevřeně. "Já to vidím, ty to vidíš. Je ponoukán k tomu, aby užíval byliny, jež mu zamlžují mysl, a když nemůže myslet, pak je ponoukán k dalším bylinám, které ho činí ještě více pošetilým... Známe jejich bezprostřední zdroj a já tuším, že je to skutečný zdroj. A přesto se díváme, jak nám chřadne a slábne před očima. Proč? Kde je v tom víra?"

Jeho slova mě zasáhla jako bodnutí nožem. "Já nevím, kde je tvá víra. Myslel jsem si, že ji snad máš ve mně. Proto, že o tom vím víc než ty a že jsem naprosto věrný svému králi."

Ted' jsem zase sklopil zrak já. Po chvíli jsem pomalu přešel místnost a otevřel skříňku, kde měl Chade uschováno víno a sklenice. Vzal jsem podnos a nalil dvě pořádné sklenky z karafy se skleněnou zátkou. Zanesl jsem podnos ke stolku u krbu. A jak jsem to dělával po mnoho let, sedl jsem si na krbové kameny. Můj mistr po chvíli přišel a usedl do své vypočítané sedačky. Vzal z podnosu sklenici a usrkl.

"Tenhle rok nebyl lehký pro žádného z nás."

"Voláš mě k sobě jen zřídka. A když to uděláš, jsi plný tajností." Snažil jsem se, aby v mém hlase nezněly vyčítavý tón, ale úplně jsem ho potlačit nedokázal.

Chade krátce vyprskl smíchem. "A tebe, takového sdílného a spontánního druha, to trápí?" Znovu se zasmál, ignoruje můj dotčený výraz. Když ustal, znovu si svažil rty vínem, načež se na mě podíval. V jeho temných očích stále tančily veselé plaménky.

"Nemrač se tak na mě, hochu," řekl. "Neočekával jsem od tebe nic, co bys ty po mně nepožadoval dvojnásobně. Ba vícekrát. Protože já mám na paměti, že mistr má jisté právo od svého žáka očekávat víru a důvěru."

"To máš," řekl jsem po pár okamžicích. "A máš pravdu. I já mám své tajnosti, a předpokládal jsem, že mi budeš důvěřovat, že jsou to počestné záležitosti. Jenomže mé tajnosti tě jistě netíží tolik, jako ty tvoje mne. Pokaždé, když navštívím královny komnaty, vidím, co s ním dělá Wallaceovo kuřidlo a léky. Chci Wallace zabít a vrátit svému králi rozum. A potom chci úkol... dokončit. Chci zneškodnit zdroj oněch jedů."

"Pak chceš tedy zabít mne?"

Jako by mě zpražil ledovou vodou. "To ty jsi zdrojem těch jedů, které Wallace podává králi?" Byl jsem si jist, že jsem se přeslechl.

Chade rozvážně přikývl. "Některých. Pravděpodobně těch, proti nimž máš největší námitky."

Srdce v hrudi se mně zastavilo a ztuhlo. "Ale, Chade, proč?"

Pohlédl na mě, rty pevně semknuté. Po chvíli ústa otevřel a tiše pravil: "Králova tajemství náleží pouze králi. Nejsou moje, abych je vyrazoval, bez ohledu na to, zda si myslím, že je příjemce uchová v tajnosti či nikoli. Ale kdybys jen používal svou mysl, jak jsem tě učil, má tajemství bys znal. Protože já je před tebou neskrýval. A z mých tajností bys mohl vydedukovat mnoho o sobě samém."

Otočil jsem se a prohrábl oheň za sebou. "Chade. Jsem tak unavený. Příliš unavený na nějaké hry."

Nemůžeš mi to prostě říci?"

"Samozřejmě že bych mohl. Ale tím bych se zpronevěřil svému slibu danému králi. Už to, co dělám, je tak dost špatné."

"Ty děláš z komára velblouda!" zvolal jsem nahněvaně.

"Snad, ale je to můj komár," odpověděl vyrovnaně.

Jeho rovnováha mne rozvzteklila. Divoce jsem zakroutil hlavou a celou hádanku zapudil pro tentokrát z hlavy. "Proč jsi mě dnes v noci zavola?" zeptal jsem se zpřímá.

Za klidem v jeho očích se teď mihl záblesk bolesti. "Snad jen, abych tě viděl. Snad proto, abych ti zabránil udělat něco pošetilého a neodčinitelného. Víím dobře, že hodně z toho, co se právě teď děje, tě velmi zneklidňuje. Ujišťuji tě, že tvé obavy sdílím. Ale prozatím musíme pokračovat po vyznačených cestách. S vírou. Jistě věříš, že Verity se do jara vrátí a uvede vše do pořádku."

"To nevím," připustil jsem mrzutě. "Šokovalo mě, když vyrazil na tak absurdní výpravu. Měl raději zůstat tady a setrvat u původního plánu. V době, kdy se vrátí, bude už půlka jeho království ožebračena nebo ztracena, soudě podle toho, jak si Regal počíná."

Chade se na mě zpřímá podíval. "Jeho' království je stále Shrewdovo království. Nezapomněl jsi? Snad má víru ve svého otce, že zachová království v nedotčenosti."

"Nemyslím, že by Shrewd dokázal zachovat byť jen svoji nedotčenost, Chade. Viděl jsi ho v poslední době?"

Chadeovy rty se protáhly do přísné linie. "Ano," odsekl pádně. "Vídám ho, když ho nikdo jiný nevidá. A povím ti, že to není ten mátožný idiot, za něhož ho pokládáš."

Zvolna jsem zakroutil hlavou. "Kdybys ho viděl dnes večer, Chade, sdílel bys se mnou moji úzkost."

"A kde bereš jistotu, že jsem ho neviděl?" Chade už byl podrážděný. Neměl jsem v úmyslu toho starého muže rozhněvat. Ale zdálo se, že se vše ubírá špatným směrem, ať už řeknu cokoli. Nyní jsem se přinutil mlčet. Místo dalších řečí jsem si usrkl vína. Zahledl jsem se do ohně.

"Jsou zvěsti o Near Islands pravdivé?" zeptal jsem se posléze. Opět jsem nabyl jistoty v hlase.

Chade vzdychl a kostnatýma rukama si promnul oči. "Jako každá zvěst, i tahle obsahuje zrno pravdy. Může být pravda, že nájezdníci si tam zřídili základnu. To nevíme jistě. Určitě jsme jim však Near Islands nepostoupili. Jak jsi trefně konstatoval, pokud by měli v rukou Near Islands, sužovali by naše pobřeží v zimě i v létě."

"Princ Regal zřejmě věří, že by je bylo možné vyplatit. Že jim ve skutečnosti šlo o tyto ostrovy a kousek pobřeží Beamsu." Dalo mi to práci, ale zachoval jsem uctivost v hlase, když jsem mluvil o Regalovi.

"Mnozí lidé doufají, že když něco řeknou, může se to stát," pravil nezúčastněně Chade. "I když sami musí vědět své," dodal pochmurněji.

"Oč podle tebe nájezdníkům jde?" zeptal jsem se.

Zahledl se mi přes rameno do ohně. "To je právě ta hádanka. Oč nájezdníkům jde? Takhle pracuje naše mysl, Fitzi. Myslíme si, že na nás útočí, protože od nás něco chtějí. Ale kdyby něco chtěli, byli by si o to už dávno řekli. Vědí, jaké škody nám působí. Musí také vědět, že bychom o jejich požadavcích přinejmenším uvažovali. Ale oni nežadají nic. Prostě jen dále útočí."

"To nedává smysl," dokončil jsem myšlenku za něj.

"Ne tak, jak uvažujeme my," poopravil mne. "Ale co když jsou naše základní předpoklady mylné?"

Jen jsem na něj nechápavě zíral.

"Co když nechtějí nic kromě toho, co už mají. Národ obětí. Města k rabování, vesnice k vypalování, lidi k mučení. Co když je to veškerý jejich cíl?"

"To je šílené," vysoukal jsem ze sebe.

"Snad. Ale co když je to tak?"

"Pak je nic nezastaví. Ledaže by byli zničeni."

Zvolna kývl. "Rozved' tu myšlenku dále."

"Nemáme dost lodí ani na to, abychom je zastavili," přemítal jsem chvíli. "V nejlepším máme všichni naději, že mýty o Elderlinzích jsou pravdivé. Protože se mi zdá, že oni, či někdo takový jako oni, jsou naší jedinou nadějí."

Chade opět zvolna přikývl. "Přesně tak. A tady vidíš, proč souhlasím s Verityho postupem."

"Protože je to naše jediná naděje na přežití."

Dlouho jsme pak spolu seděli a mlčky hleděli do ohně. Když jsem se té noci konečně vrátil na kutě, přepadly mě noční můry, hroživé představy, že Verity je napaden a bojuje o život, zatímco já jen přihlížím a čekám. Nemohl jsem žádného z útočníků zabít, protože král mi k tomu nedal svolení. Za dvanáct dní dorazil vévoda Brawndy z Bearnsu. Přicestoval po pobřežní silnici v čele dostatečného počtu mužů, aby to vyvolalo působivý dojem bez náznaku otevřené hrozby. Vévoda dal dohromady tolik lesku a nádheru, kolik si jen jeho vévodství mohlo dovolit. Jeho dcery přijely po jeho boku s výjimkou té nejstarší, jež zůstala doma, aby obstarala vše, co bude třeba v případě nešťastného Ferry. Já strávil část odpoledne ve stájích a potom na strážnici, kde jsem naslouchal vyprávění prostých vojáků z jeho doprovodu. Hands se svého postavení zhostil dobře, když dohlédl na to, aby se jejich zvířatům dostalo náležitého prostoru a péče, také naše kuchyně a kasárna se jako obvykle přeměnily v pohostinná místa. Přesto lidé z Bearnsu vedli nepříjemné řeči. Nepokrytě mluvili o tom, co viděli ve Ferry a jak jejich volání o pomoc zůstalo nevyslyšeno. Naše vojáky zahanbovalo, že neměli co říci na obranu krále Shrewda a toho, jak se údajně choval. A když voják nemůže hájit činy svého velitele, musí buď souhlasit s jeho kritikou, nebo nalézt téma, v němž by nesouhlasil. A tak mezi muži z Bearnsu a vojáky z Buckkeepu docházelo k pěstním bitkám, většinou však jen ojedinělým incidentům kvůli maličkostem. Ovšem takové věci se vzhledem k disciplíně, jaká vždy na Buckkeepu panovala, zpravidla nestávaly, a byly o to více znepokojivé. V mých očích to jen podtrhovalo zmatek v našich vlastních řadách.

Na večeři jsem se pečlivě vystrojil, nevěda, s kým bych se mohl střetnout nebo co by se ode mě mohlo očekávat. Dvakrát toho dne jsem zahlédl Celerity a pokaždé se vypařil, než si mě stačila všimnout. Předpokládal jsem, že mně bude dělat partnerku při večeři, a upřímně jsem se toho děsil. Nyní vskutku nebylo vhodné se kohokoli z Bearnsu nějakým způsobem dotknout, nechtěl jsem jí však dávat žádné naděje. Svě obavy jsem si mohl ušetřit. Ocitl jsem se na vzdáleném konci stolu mezi nižší šlechtou, navíc jako nejmladší z meh. Strávil jsem nepříjemný večer jako nějaká druhořadá kuriozita. Několik dívek u stolu se pokoušelo koketovat. To pro mne byla nečekaná zkušenost, a ne zrovna příjemná. Chtě nechtě jsem si uvědomil, jak velký příliv lidí naplnil v zimě buekkeepský dvůr. Většina z nich pocházela z vnitrozemských vévodství a teď slídila po drobtích z Regalova talíře. Jak ale tyhle mladé ženy nepokrytě naznačovaly, rády by se ucházely o politický vliv, kdekoli by to bylo možné. Snaha sledovat jejich pokusy o vtípné škádlení a reagovat v mezích přinejmenším krotké slušnosti mi skoro znemožňovala pozorovat dění u vyvýšeného stolu. Byl tam král Shrewd, usazený mezi nastávající královnou Kettricken a princem Regalem. V jejich blízkosti byli posazeni vévoda Brawndy s dcerami Celerity a Faith. Zbytek osazenstva u stolu tvořili Regalovi oblíbenci. Za povšimnutí stáli vévoda Ram z Tilthu a jeho lady Placid se dvěma syny. Byl tam také Regalův bratranec lord Bright, tento mladý dědic farrowského vévodství byl u dvora nový.

Z místa, kde jsem seděl, jsem viděl jen málo a slyšel ještě méně. Cítil jsem, jak Verity bublá nelibostí nad danou situací, jenže jsem s tím nemohl nic dělat. Král toho večera vypadal spíše unavený než obluzený, což jsem pokládal za dobré znamení. Kettricken sedící vedle něho byla téměř bezbarvá, až na dvě růžové skvrnky na tvářích. Zdálo se, že ani moc nejí, a vypadala mnohem vážnější a zamlklejší než jindy. Naproti tomu princ Regal byl neobyčejně společenský a veselý. Bavil se s vévodou Rámem z Tilthu, s lady Placid a jejich syny. Ne že by zcela ignoroval vévodu Brawndyho s dcerami, ale jeho veselí šlo těmto návštěvníkům zjevně na nervy.

Vévoda Brawndy byl urostlý muž, poměrně svalnatý i na svůj vyšší věk. Prameny bílých vlasů v jeho černém copu bojovníka napovídaly, že už má něco bitev za sebou, stejně jako chybějící prsty na jedné ruce. Vedle sebe hned po jeho boku seděly jeho dcery, dvě ženy s indigovými očima, jejichž vysoko posazené lícní kosti poukazovaly na předky z Near Islands v linii zesnulé matky vévodkyně. Faith a Celerity měly krátce přistřižené vlasy, uhlazené v typicky severanském stylu. Hbitost, s jakou natáčely hlavy, aby si každého u stolu prohlédly, mi připomínala sokoly na zápěstí. Nebyla to žádná umírněná šlechta z vnitrozemských vévodství, se kterou byl Regal zvyklý jednat. Z celých Šesti vévodství měli lidé z Bearnsu stále nejblíže k válečníkům.

Regal si koledoval o průsvih, když bral jejich rozhořčení na lehkou váhu. Věděl jsem, že nehodlají o nájezdnicích diskutovat u večerní tabule, ale jeho rozjařený tón příkře kontrastoval s účelem jejich mise.

Přemýšlel jsem, zda vůbec ví, jak ošklivě se jich to dotýká. Kettricken si to zjevně uvědomovala. Vícekrát jsem viděl, jak stiskla čelisti nebo jak sklopila oči při nějaké Regalově vtípné poznámce. Regal si také notně přihýbal, takže výstřední gesta jeho rukou a hlasitost smíchu byly čím dál nápadnější. Strašně jsem si přál vědět, co mu na jeho vlastních slovech připadá tak zábavné.

Večeře se zdála být nekonečná. Celerity si mě u stolu brzy všimla. Od té doby jsem měl co dělat, abych se vyhýbal zkoumavým pohledům, které vysílala svým směrem. Když se naše oči poprvé setkaly, přívětivě jsem na ni kývl, mohu říci, že můj post u večerní tabule ji uvedl do rozpaků. Netroufal jsem si však ignorovat všechny její pohledy, už Regalovo jednání bylo dost urážlivé, natož abych já ještě dával najevo svůj nezájem o Brawndyho dceru. Byl jsem jako na tmí. Nakonec jsem byl rád, když král Shrewd vstal a nastávající královna Kettricken mu nabídla rámě, že ho vyprovodí z místnosti. Regal se trochu přiopile zamračil, když zjistil, že společnost se tak brzy rozchází, ale neučinil sebemenší pokus, aby vévodu Brawndyho s dcerami u stolu zdržel. Ti se dost upjatě omluvili vzápětí po Shrewdově odchodu. Já se také vymluvil na bolest hlavy a místo rozesmátým společníkům jsem dal přednost samotě svého pokoje. Když jsem pak otevřel dveře a zamířil k posteli, připadal jsem si jako ta nejbezmocnější osoba na hradě. Vskutku bezejmenný psovod.

"Vidím, že večeře tě přímo uchvátila," konstatoval šašek. Já si jenom povzdechl. Neptal jsem se, jak se dostal dovnitř. Nemělo cenu klást otázky, na něž bych se nedomáhal odpovědí. Šašek seděl na krbových kamenech a jeho silueta se rýsovala ve světle tančících plamenů malého ohně, který si tam rozdělal. Vyznačoval se podivnou tichostí, žádné cinkání rolniček, žádný vodopád jízlivých poznámek.

"Večeře byla nesnesitelná," odvětil jsem. S rozsvěcováním svíček jsem se neobtěžoval. Bolest hlavy nebyla z mé strany až takovým výmyslem. Usdl jsem na postel a s povzdechem se zvrátil na záda.

"Nevím, kam Buckkeep spěje, ani co já s tím mohu udělat."

"A co když to, co jsi už udělal, stačí?" zkusil to šašek.

"V poslední době jsem neudělal nic, co by stálo za to," sdělil jsem mu. "Pokud ovšem nepočítáš moji schopnost odhadnout pravý okamžik, kdy se má přestat omlouvat Regalovi."

"Ach. Takže takovému umění se učíme," podotkl zasmušile. Přitáhl si kolena k bradě a spočinul na nich předloktími. Nadechl se a zeptal se: "Takže nemáš žádné zprávy, o něž by ses rád podělil se šaškem? S nanejvýš diskrétním šaškem?"

"Nemám žádné zprávy, o něž bych se s tebou podělil, aniž bys o nich věděl, a to nejspíš dřív než já." Temnota v místnosti byla uklidňující. Bolest hlavy pomalu ustupovala.

"Ach." Taktně se odmlčel. "Mám se snad zeptat na otázku? Kterou zodpovíš či nezodpovíš, jak sám uznáš za vhodné?"

"Ušetři si dech a ptej se. Ty víš, že se stejně zeptáš, ať už svolím či nikoli."

"Vskutku, v tomhle máš pravdu. Takže. Ta otázka. Ach, to mě zaráží, já se červenám, no ne. Poslyš, FitzChivalry, neudělal sis vlastního Fitze?"

Pomalu jsem se na posteli posadil a zíral na něj. Nepohnul se, ani sebou necukl. "Na co ses mě to ptal?" otázal jsem se tiše.

Nyní měkce, téměř omluvně pravil: "Musím to vědět. Nosí Molly tvé dítě?"

Skočil jsem po něm z postele, chňapl ho za hrdlo a vyzdvihl ho na nohy. Napřáhl jsem pěst, ale pak jsem se zarazil, šokován tím, co mi světlo ohně odhalilo v jeho tváři.

"Jen si posluž," navrhl tiše. "Další modřiny už na těch starých nebudou tolik vidět. Mohu se hradem nepozorovaně plížit o pár dní déle."

Rychle jsem ho pustil. Bylo s podivem, jak mi to, co jsem se chystal udělat, připadalo obludné, když jsem zjistil, že už to spáchal někdo jiný. Jakmile jsem ho nechal být, odvrátil se ode mě, jako by se za svou přibarvenou a opuchlou tvář styděl. Vzhledem k bledosti jeho kůže a jeho křehké tělesné konstituci mi to snad připadalo ještě hrůznější. Jako by to někdo způsobil dítěti. Poklekl jsem ke krbu a začal přikládat na oheň.

"Copak jsi neviděl pořádně?" zeptal se šašek dost kysele. "Upozorňuji tě, že když si na to posvítíš, nijak se to nezlepší."

"Posaď se na truhlici a sundej si košili," řekl jsem rázně. On se ani nehnul. Nevšímal jsem si toho. Měl jsem malou konvici na čaj. Postavil jsem v ní vodu na oheň. Rozsvítil jsem několik svíček a rozestavěl je

na stole, potom jsem vyndal svoji nevelkou zásobu bylin. Na pokoji jsem jich neměl moc, teď jsem si přál, abych měl k dispozici Burrichovu kompletní lékárnu, ale věděl jsem, že kdybych odešel do stájí, šašek by mezitím zmizel. Přesto mé bylinky byly většinou určeny na modřiny, řezné rány a typy zranění, kterým jsem byl díky svému dalšímu povolání vystaven až příliš často. Mělo by to stačit.

Když byla voda horká, nalil jsem trochu do mísy na umývání a přidal pořádnou hrst bylin, které jsem v dlani rozmělnil. V truhlici jsem objevil starou obnošenou košili a roztrhal ji na cáry. "Pojď na světlo," řekl jsem, aby to vyznělo jako žádost. Po chvíli se hnul, ale jenom váhavě a nesměle. Střelil jsem po něm očima, popadl ho za ramena a posadil ho na víko šatní truhlice. "Co se ti stalo?" zeptal jsem se, zděšen při pohledu na jeho pohmožděnou tvář. Rty měl natrhlé a oteklé a jedno opuchlé oko téměř zavřené. "Chodím po Buckkeepu a ptám se nabručených jedinců, jestli v poslední době nezplodili bastardy." Zdravým okem se zpřímá střetl s mým pohledem. Běhmo měl protkané rudými žilkami. Zjistil jsem, že se na něj nemohu zlobit ani se mu smát.

"Měl bys toho o medicíně vědět tolik, aby sis něco takového lépe ošetřil. Teď tiše sed'." Zmuchlal jsem hadr a přidržel ho jemně, ale pevně na jeho tváři. Po chvíli se uvolnil. Otřel jsem mu zaschlou krev. Nebylo jí moc, bylo vidět, že se po výprasku umyl, ale z některých ran dále prosakovala krev. Prsty jsem mu zlehka přešel po čelisti a kolem očních jamek. Alespoň neměl nic zlomeného. "Kdo ti to udělal?" chtěl jsem vědět.

"Vešel jsem do několika dveří. Či do těch samých několikrát. Záleží na tom, na které dveře se ptáš." Na to, jak měl rozcupované rty, mluvil dost svižně.

"To byla vážná otázka," podotkl jsem.

"Ta moje taky."

Znovu jsem se do něj zabodl pohledem a on sklopil zrak. Chvíli nikdo z nás nepromluvil, zatímco já hledal hníček s mastí, kterou mi dal Burrich na rány a oděrky. "Moc rád bych znal správnou odpověď," připomněl jsem mu, když jsem z nádobky sňal víčko. Chřípí mi naplnila známá štiplavá vůně a já si pojednou uvědomil, jak velice mi Burrich chybí.

"Tak jako já." Když jsem nanášel mast, šašek při mém doteku mírně ucukl. Věděl jsem, že to pálí. Také jsem věděl, že to účinkuje.

"Proč se mě ptáš na takovou otázku?" zeptal jsem se konečně.

Na chvíli se zamyslel. "Poněvadž je snazší zeptat se tebe nežli se ptát Kettricken, jestli nenosí Verityho dítě. Pokud mohu soudit, Regal se v poslední době zaobíral jen sám sebou, a tak ho můžeme vyloučit. Takže otec musíš být buď ty, nebo Verity."

Zaraženě jsem se na něj podíval. Smutně nade mnou zakroutil hlavou. "Cožpak to necítíš?" zeptal se skoro šeptem. A vzrušeně se zahleděl do dálky. "Síly v pohybu. Míhotavé stíny. Najednou se to vlní možnostmi. Budoucnost se přeskupuje, jak se osudy množí. Všechny cesty se rozbíhají - a znovu rozbíhají." Podíval se opět na mě. Já se na něj usmál v domněni, že žertuje, ale jeho ústa zůstala vážná.

"Farseerovská linie má dědice," pravil tiše. "Jsem si tím jist."

Udělal jste někdy krok do tmy? Je to takový pocit balancování na okraji, kdy nevíte, jak hluboko můžete spadnout. Řekl jsem až příliš rezolutně: "Já jsem žádné dítě nezplodil."

Šašek si mne nedůvěřivě změřil. "Ach," řekl s předstíranou srdečností. "Samozřejmě že ne. Pak tedy musí čekat dítě Kettricken."

"To jistě ano," souhlasil jsem, ale vzápětí mi srdce ustrnulo. Kdyby byla Kettricken těhotná, neměla by důvod to tajit. Kdežto Molly ano. A já se za Molly nestavil už několik nocí. Snad pro mě má novinu. Pojednou mě obestřely mrákoty, ale přinutil jsem k hlubokému nádechu, abych se poněkud zklidnil.

"Sundej si tu košili," přikázal jsem šaškovi. "Ať se ti podíváme na hrudník."

"Už jsem ho viděl, děkuji, a ujišťuji tě, že je v pořádku. Když mi narazili pytel na hlavu, soudím, že si tak značili terč. Dávali si záležet, aby se netrefili někam jinam."

Surovost, s jakou se na něm vyřádili, mi vzala slova z úst. "Kdo?" vysoukal jsem ze sebe po chvíli.

"S pytlem přes hlavu? Ale běž. Ty snad vidíš skrz pytel?"

"Ne. Ale musíš mít nějaké podezření."

Nevěřicně ke mně naklonil hlavu. "Pokud ještě nevíš, jaká podezření to jsou, pak jsi to ty, kdo má hlavu v pytli. Dovol, abych ti v něm vyřízl malou díрку. My víme, že jsi vůči králi proradný, že špehuješ pro

pretendenta8)Verityho. Žádné další vzkazy už mu neposílej, protože když to uděláš, dozvíme se o tom." Otočil se a hleděl do ohně, klepaje podpatky, tuk, t'uk, tuk, do mé Šatní truhlice.

"Pro pretendenta Verityho?" zeptal jsem se podrážděně.

"To nejsou má slova, ale jejich," podotkl.

Potlačil jsem svůj hněv a snažil se uvažovat. "Proč by tě podezřívali, že špehuješ pro Verityho? Posílal jsi mu vzkazy?"

"Já mám svého krále," řekl měkce. .Ačkoli ne vždy si pamatuje, že mým králem je. Ty musíš dávat pozor na svého krále. Což podle mne určitě děláš."

"A co budeš dělat ty?"

"To, co jsem dělal vždycky. Co jiného mi zbývá? Nemohu přestat dělat to, co mi zakázali, když jsem s tím nikdy ani nezačal."

Páteří mi projel záchvěv plíživé nejistoty. "A když budou jednat znovu?"

Malátně se uchechtl. "Není důvod, abych se strachoval, protože tomu stejně nemohu zabránit. Tím nechci říci, že se na to těším. Tohle," řekl a ledabyly si ukázal na tvář, "se zahojí. Ale to, co napáchali v mém pokoji, ne. Celé týdny mi bude trvat, než posbírám ten nepořádek."

Svémi slovy to celé zlehčoval. Prostoupil mnou hrozivý pocit prázdnoty. Jednou jsem v šaškově pokoji byl. Byl to dlouhý výstup po nepoužívaném schodišti, kolem jen prach a letitý nepořádek, a ústil do pokoje, z něhož byl výhled přes hradby, mezitím co v jeho zdech se nacházela zahrada divů. Vzpomněl jsem si na zářivé rybky plovoucí v mohutných nádobách, na mechové skalky v kořenáčích a malinké keramické děťátko, tak úzkostlivě chované v kolébce. Zavřel jsem oči, mezitím co šašek přikládá na oheň. "Byli důkladní, jen co je pravda. Já hlupák. Myslet si, že by existovalo něco takového jako bezpečné místo ve světě."

Nedokázal jsem se na něj podívat. Neberu-li v potaz jeho britký jazyk, byla to bezbranná osůbka, jejíž jedinou pohnutkou bylo sloužit králi. A zachraňovat svět. Avšak kdosi jeho svět rozbořil. A ještě horší bylo mé podezření, že ten výprask utřil za něco, co jsem udělal já.

"Mohl bych ti pomoci dát to do pořádku," navrhl jsem tiše.

Dvakrát krátce zavrtěl hlavou. "Myslím, že ne," pravil. A pak normálnějším hlasem dodal: "Nemyslel jsem to zle."

"Nic se nestalo."

Sbalil jsem bylinky, hmiček s masťou a zbytky cárů z košile. Šašek mezitím seskočil z truhlice. Když jsem mu věci podával, s vážnou tváří si je ode mne vzal. Vykročil ke dveřím, pravda poněkud toporně, což protirečilo jeho tvrzení, že mu ublížili pouze na tváři. U dveří se otočil. "Až to budeš vědět jistě, povíš mi to?" Významně se odmlčel a pak snížil hlas: "Ostatně když tohle udělají královu šaškovi, co by pak mohli udělat ženě nosící v lůně dědice následníka trůnu?"

"To by si netroufli," řekl jsem zarputile.

Pohrdlivě si odfrkl. "Že ne? Já už opravdu nevím, co by si troufli či netroufli, FitzChivalry. Ani ty. Být tebou, vynalezl bych nějaký bezpečnější způsob zamykání dveří. Pokud ovšem také nechceš skončit s hlavou v pytli." Na tváři se mu objevil úsměv, který byl jen stínem jeho někdejší posměšné grimasy, pak šašek vyklouzl ven. Jakmile byl pryč, šel jsem ke dveřím a dal je na zástrčku. Opřel jsem se o ně zády a hlasitě vzdychl.

"Pro ostatní je všechno v nejlepším pořádku, Verity," řekl jsem nahlas do ztichlé místnosti. "Ale co se týče mě, myslím, že by ses měl ihned obrátit a vyrazit domů. Ted' už nejde jen o rudé lodě, a já jaksí pochybuji, že by nám Elderlingové nějak zvlášť pomohli proti dalším nebezpečím, kterým ted' čelíme."

Čekal jsem v naději, že ucítím nějaké potvrzení či souhlas z jeho strany. Nic se však nestalo. Zmítal jsem se v zoufalství. Jen málokdy jsem měl jistotu, že Verity je svým vědomím se mnou, a nikdy jsem nevěděl, zda zachytí myšlenky, které jsem k němu chtěl vyslat. Znovu jsem se podívil, proč nepověřil Serene, co se týče akcí, jež chtěl podniknout. Byl s ní celé léto ve spojení ve válce s rudými loděmi, tak proč ted' mlčí? Nebo už se s ní spojil a ona to zatajila? Či to spíše odhalila jen Regalovi. Přemýšlel jsem o tom. Možná že modřiny na šaškově tváři jen odrážely Regalův hněv ze zjištění, že Verity ví o tom, co se zde za jeho nepřítomnosti děje. Proč si jako pachatele vybral šaška, to už byla jiná otázka. Snad si ho vybral jen proto, aby si na něm vylil vztek. Šašek se nikdy nerozpakoval Regala urážet. Ani kohokoli jiného.

Později téže noci jsem šel za Molly. Byla to nebezpečná doba, neboť hrad byl stále na nohou, všude plno hostů a sluhů, kteří se o ně starali. Ale mé podezření mi nedovolilo nejít. Když jsem té noci zaklepal na dveře, Molly se skrze ně zeptala: "Kdo je?"

"To jsem já," odvětil jsem nevěřicně. Nikdy předtím se takto neptala.

"Och," odvětila a otevřela dveře. Vklouzl jsem dovnitř a zajistil je za sebou, zatímco Molly popošla ke krbu. Poklekla u něj, přiložila poleno, které nebylo třeba, a podívala se na mě. Na sobě měla modré služebnické šaty, vlasy stále svázané na temeni. Každá křivka jejího těla mě varovala. Byl jsem opět v nesnázích.

"Moc mě mrzí, že jsem se u tebe v poslední době nezastavil."

"Mě taky," řekla úsečně.

Nedopřála mi moc času na nějaké okolky. "Hodně věcí je teď v plném proudu a mně nakládají hodně práce."

"Jaké?"

Povzdechl jsem si. Už jsem věděl, kam rozhovor směřuje. "Jsou to věci, o nichž s tebou nemohu mluvit"

"Samozřejmě." Navzdory klidnému, odměřenému hlasu jsem poznal, že těsně pod povrchem Molly kypí vzteky. Seběmenší chybné slovo by spustilo příval zuřivosti. Proto jsem se rozhodl, že na to nebudu říkat nic. Tak jsem se svou otázkou mohl vyrukovat zpřímá:

"Molly, důvod, proč jsem dnes večer přišel —"

"Och, věděla jsem, že za tím musí být nějaký zvláštní důvod, aby ses konečně zastavil. Jediné, co mě doopravdy překvapuje, jsem já sama. Proč tu trčím? Proč jdu po skončení služby rovnou k sobě do pokoje a čekám v naději, že se snad ukážeš? Mohla bych dělat jiné věci. Poslední dobou je tady plno zpěváků a loutkových představení. Stará se o to princ Regal. Mohla bych být třeba s ostatními služkami u jednoho z menších krbů a užívat si v jejich společnosti. Místo abych tu nahoře byla pořád sama. Nebo bych mohla dokončit nějakou práci. Cook mě nechává pracovat v kuchyni, když tam není pilno. Mám knoty, bylinky a lůj, mohla bych toho využít, dokud bylinky neztratily sílu. Ale ne, já trčím tady nahoře, v marné naději, že si na mě vzpomeneš a budeš se mnou chtít strávit pár okamžiků."

Stál jsem pevně jako skála uprostřed ničivých přívalů jejích slov. Nemohl jsem nic jiného dělat. Všechno, co říkala, byla pravda. Sklopil jsem oči k nohám, zatímco ona lapala po dechu. Když opět promluvila, hněv jí z hlasu vyprchal a nahradilo ho cosi horšího. Mizérie a sklíčenost.

"Fitzi, je to tak těžké. Pokaždé si myslím, že jsem s tím smířena, pak zajdu za roh a přistihnu se, že znovu doufám. Ale pro nás stejně není žádná naděje, nebo ano? Nikdy nebudeme mít čas jenom pro sebe, nikdy nebudeme mít místo, které by bylo pouze naše." Zmlkla, sklopila zrak a kousla se do spodního rtu. Když znovu promluvila, hlas se jí chvěl: "Viděla jsem Celerity. Je krásná. Dokonce jsem si vyhlédla záminku, abych s ní promluvila... Ptala jsem se, zda do pokojů nepotřebují další svíce... Odpověděla mi, plaše, avšak zdvořile. Dokonce mi poděkovala za mou starostlivost, jakože tady sluhům děkují jenom málokterí. Je taková... milá. Opravdová dáma. Och, Fitzi, oni ti nikdy nedají svolení, aby sis mě vzal. Proč by sis chtěl brát služku?"

"Pro mne nejsi žádná služka," řekl jsem tiše. "Nikdy jsem o tobě takto nesmýšlel."

"A tak co jsem? Nejsem ničím žena," podotkla tiše.

"V mém srdci jsi moje," řekl jsem ztrápeně. Byla to pro ni žalostná útěcha. Hanbil jsem se, že to přijala, přišla ke mně a položila mi čelo na rameno. Chvilí jsem ji jemně držel, pak jsem ji přitáhl blíž a horoucně objal. Když se ke mně přitulila, zašeptal jsem jí do vlasů: "Musím se tě na něco zeptat."

"Na co?"

"Nečekáš... dítě?"

"Cože?" Odtáhla se ode mě a pohlédla mi do tváře.

"Nečekáš se mnou dítě?"

"Já... ne. Ne, opravdu ne." Odmlka. "Co tě přimělo zeptat se znenadání na takovou věc?"

"Jen mě to tak napadlo. To je vše. Totiž -"

"Já vím, co myslíš. Kdybychom byli sezdaní a já dosud nebyla těhotná, sousedé by nad námi kroutili hlavami."

"Opravdu?" Něco takového mě nikdy předtím nenapadlo. Věděl jsem, že někteří lidé se pídí po tom,

jestli Kettricken není neplodná, když více než po roce manželství neotěhotněla, ale obavy z její bezdětnosti byly veřejným problémem. Nikdy mne nenapadlo, že by sousedé napjatě sledovali čerstvé novomanžele.

"Samozřejmě. Teď už by mi někdo nabídl čajovou recepturu podle své mámy. Anebo kančí kel rozemletý na prášek, abych ti ho večer nasypala do piva."

"Skutečně?" Přitáhl jsem ji k sobě a pošetile se usmál.

"Jim." Ona můj úsměv opětovala. Poté však pomalu zmizel. "Je ale pravda," pravila tiše, "že já užívám jiné byliny. Abych měla jistotu, že neotěhotním."

Skoro jsem zapomněl, že Patience mě za to tentýž den vyplísnila. "Některé takové byliny, jak jsem slyšel, mohou ženě přivodit nemoc, když je bere moc dlouho."

"Já vím, co dělám," řekla otevřeně. "A krom toho, je nějaká jiná možnost?" dodala už méně kurážně.

"Průšvih," připustil jsem.

Kývla na mě. "Fitzi, kdybych dnes večer řekla ano. Kdybych byla těhotná... co bys udělal?"

"Já nevím. Neuvažoval jsem o tom."

"Uvažuj o tom teď," poprosila mě.

Zdráhavě jsem spustil: "Myslím, že bych... ti našel nějaké místo, nějak, někde." (Šel bych za Chadem, šel bych za Burrichem a žebрал bych o pomoc. Při tom pomyšlení jsem uvnitř zbledl.) "Bezpečné místo. Mimo Buckkeep. Možná na horním toku řeky. Chodil bych za tebou, kdykoli bych mohl. Nějak bych se o tebe postaral."

"Odvrlh bys mě stranou, to mi tu právě říkáš. Mě a naše... mé dítě."

"Ne! Zajistil bych ti bezpečí, dal bych tě někam, kde by si na tebe lidé neukazovali ani se ti neposmívali, že jsi sama s dítětem. A když bych mohl, chodil bych za tebou a za naším dítětem."

"Přemýšlel jsi někdy o tom, že by jsi šel s námi? Že bychom teď opustili Buckkeep, ty a já, a vydali se po řece nahoru?"

"Nemohu opustit Buckkeep. Vysvětloval jsem ti to snad už na všechny možné způsoby, co znám."

"Já vím, že ano. Snažila jsem se to pochopit. Ale stále nevidím důvod proč."

"Práce, kterou dělám pro krále, je taková, že -"

"Skoncuji s tím. Ať to dělá někdo jiný. Odejdi se mnou, abychom mohli žít svůj vlastní život."

"To nemohu. Není to tak jednoduché. Nedovolili by mi jen tak odejít." Nějak jsme se mezitím od sebe oddělili. Molly si teď založila ruce na hrudi.

"Verity je pryč. Téměř nikdo nevěří, že se vrátí zpátky. Král Shrewd den ze dne chátrá a Regal se chystá zdědit trůn. Kdyby jen půlka Regalových postojů vůči tobě byla taková, jak říkáš, proč tu proboha chceš zůstat s ním jako s králem? Proč by si tě tu chtěl držet? Fitzi, cožpak nevidíš, že se to všechno hroutí? Near Islands a Ferry jsou teprve začátek. Nájezdníci se tam nezastaví."

"O to pádnější důvod zůstat tady. Pracovat, a bude-li to třeba, i bojovat za náš lid."

"Jeden člověk je nezastaví," podotkla Molly. "Arů tak paličatý člověk jako ty. Proč v sobě nesebereš všechnu svou paličatost a nebojuješ raději za nás? Proč nepřehneme pryč, nahoru po řece a do vnitrozemí, pryč od nájezdníků, abychom žili svůj vlastní život? Proč bychom měli vše vzdávat pro beznadějnou věc?"

Nemohl jsem věřit svým uším, co se od ní dozvídám. Kdybych to vyslovil já, byla by to velezrada. Ale ona to řekla, jako by to bylo nejmoudřejší řešení vůbec. Jako bychom ona a já a dítě, jež dosud neexistovalo, byli důležitější než král a Šest vévodství dohromady. Také jsem jí to řekl.

"Ano," řekla a zpřímila se na mě podívala. "Je to pravda. Kdybys byl můj manžel a já s tebou měla dítě, takhle důležité by to bylo přinejmenším pro mě. Důležitější než celý zbytek světa."

A co jsem na to měl říci? Hmátl jsem po pravdě, ale věděl jsem, že ji to neuspokojí. "Ty bys pro mě byla také tak důležitá. Ty pro mě jsi tak důležitá. Ale právě proto musím zůstat zde. Poněvadž s něčím tak důležitým se nemá utíkat a skrývat. Za to je třeba se postavit a bránit to."

"Bránit?" Hlas jí trochu stoupl. "Kdy už konečně pochopíš, že nejsme dost silní, abychom se ubránili? Já to vím. Stála jsem mezi nájezdníky a dětmi z mé krve a jen taktak jsem přežila. Jak jsi na to přišel, mluvit mi tu o obraně!"

Mlčel jsem. Nejen proto, že mě její slova ranila. To sice ano, a hluboce. Ale Molly ve mně vyvolala

vzpomínku na to, jak jsem v náručí držel dítě a hleděl na krev kanoucí po její tuhnoucí ruce. Nedokázal jsem snést myšlenku na to, že by se to ještě někdy stalo. Ale nedalo se před tím prchnout. "Nelze utéci pryč, Molly. Bud' tu zůstaneme a budeme bojovat, nebo nás zmasakrují, až nás přemohou."

"Opravdu?" zeptala se chladně. "Není to spíše tak, že upřednostňuješ svoji věrnost králi před tím, co máme mezi sebou?" Nedokázal jsem jí pohlédnout do očí. Odfrkla si. "Jsi stejný jako Burrich. Ani nevíš, jak moc se mu podobáš!"

"Jako Burrich?" Dočista jsem se zapotácel. Zarazilo mě, že to vůbec řekla, nemluvě o tom, že to vyznělo, jako by to byla chyba.

"Ano," trvala na svém.

"Protože jsem věrný svému králi?" Stále jsem se chytal jako tonoucí stébka.

"Ne. Protože stavíš svého krále před svou ženu... nebo svou milou nebo svůj vlastní život."

"Nevím, o čem to mluvíš!"

"Aha! No to se podívejme! Ty to vskutku nevíš. A přitom tu chodíš a tváříš se, že rozumíš všem těm velkým věcem a tajemstvím a každé důležité události, co se kdy stala. Tak mi odpověz na tohle. Proč Patience nenávidí Burriche?"

Ted' jsem byl úplně bezradný. Netušil jsem, jak to souviselo s tím, co bylo špatné na mně. Viděl jsem však, že Molly v tom nějakou spojitost našla. Opatrně jsem to zkusil: "Obviňuje ho kvůli mně. Myslí si, že Burrich nabádal Chivalryho ke špatnostem... a tím i k tomu, že mě zplodil."

"Aha. No to se podívejme. Ty jsi přece hloupý. Nic takového to není. Lacey mi to jedné noci řekla. Trochu jsme si přihnuly bezinkového vína a já mluvila o tobě a ona o Burrichovi a Patience. Patience zprvu Burriche milovala, ty idiote. Ale on by si ji nevzal. Řekl jí, že ji miluje, ale že si ji nemůže vzít, i kdyby jí otec dal souhlas, aby si vzala muže nižšího postavení. Protože už byl zavázaný, slovem i mečem, svému pánovi. A on si myslel, že by nemohl učinit po právu oběma. Och, on dokonce povídal, že by byl rád volný, aby si ji mohl vzít, a prý je mu líto, že ji nepotkal předtím, než se zavázal. Přes to všechno však tehdy prohlásil, že není volný, aby si ji vzal. Řekl jí jakousi pitomost, cosi, že bez ohledu na to, jak by kůň chtěl, může nosit pouze jedno sedlo. A tak mu řekla dobrá, jenom si běž, běž si za tím svým pánem, který je pro tebe důležitější než já. A on šel. Stejně jako bys šel ty, kdybych ti řekla, že máš na vybranou." Na jejích líčkách jsem spatřil dvě uzardělé skvrny. Trhla hlavou a odvrátila se ode mne. Tak taková tedy byla návaznost na můj prohrěšek. Má mysl však byla v jednom kole, jak kousky příběhů a úlomky komentářů náhle zapadly do sebe. Burrichovo vyprávění o prvním setkání s Patience. Seděla na jabloni a požádala ho, aby jí vyndal z boty třísku. Jen stěží by nějaká žena chtěla něco takového po sluhovi svého muže. Spíše to bylo něco, co mohla mladá přímočará dívka chtít po mladíkovi, který jí padl do oka. A jeho reakce té noci, kdy jsem s ním mluvil o Molly a Patience a opakoval jsem slova Patience o koních a sedlech.

"Věděl Chivalry něco o tom všem?" zeptal jsem se.

Molly se prudce otočila a zkoumavě se na mě zahleděla. Zjevně takovou otázku nečekala. Přesto jí to nadalo, aby příběh nedokončila. "Ne. Zpočátku ne. Když se s ním Patience poprvé setkala, neměla tušení, že je to Burrichův pán. Burrich jí nikdy nevykládal, kterému pánovi je zavázán. Patience zprvu nechtěla s Chivalry nic mít. To víš, její srdce stále patřilo Burrichovi. Ale Chivalry byl paličatý. Podle toho, co Lacey říká, ji miloval k zbláznění. Získal si její srdce. A teprve když řekla ano, že si ho vezme, teprve pak zjistila, že je to Burrichův pán. A to jen proto, že Chivalry poslal Burriche, aby jí doručil vybraného koně."

Pojednou se mi vybavil Burrich ve stájích, jak hledí na plnokrevníka patřícího Patience a říká: "Toho koně jsem cvičil já." Napadlo mě, zda Silka cvičil s vědomím, že poputuje k ženě, kterou miluje, jako svatební dar od muže, kterého si bude brát. Vsadil bych se, že to tak bylo. Vždycky jsem si myslel, že pohrdání Patience Burrichem bylo jakýmsi druhem žárlivosti proto, že si ho Chivalry tak oblíbil. Ted' mi ten trojúhelník vyvstal v ještě podivnějších souvislostech. A nekonečně trýznivějších. Zavřel jsem oči a potrásl hlavou nad nespravedlností světa. "Nic není nikdy dobré a jednoduché," řekl jsem si pro sebe. "Vždycky se někde najde hořká slupka, trpké jádro."

"Ano." Mollyin hněv náhle jako by vyprchal. Usedla na pelest, a když jsem přistoupil a sedl si vedle ní, neodstrčila mě. Vzal jsem ji za ruku a podržel ji. V mysli mi vířily tisíce myšlenek. Jak Patience nesnášela

Burrichovo pití. Jak Burrich vzpomínal na jejího psíka a na to, jak ho pořád nosila v košíku. Pečlivost, s jakou si dával záležet na svém zevnějšku a chování. "To, že nesmíš tu ženu vidět, ještě neznamená, že ona nevidí tebe." Ach ten Burrich. Čas navíc, který si vždy udělal, aby vyhrěbelcoval koně, na němž ona už jezdila jen zřídka. Patience měla aspoň manželství s mužem, kterého milovala, a pár let štěstí, ačkoliv jim vše komplikovaly politické intriky. Každopádně pár let štěstí. Jenže co bude kdy mít Molly a já? Jen to, co má teď Burrich?

Opřela se o mne a já ji dlouhou chvíli držel. To bylo vše. Ale v melancholickém rozpoložení té noci jsme si byli jaksi blíže, než tomu bylo dlouhý čas předtím.

10 Temné dny

Během období nájezdů rudých lodí seděl na trůnu Horského království horský král Eyod. Po smrti jeho staršího syna Ruriska zůstala jedinou dědičkou horského trůnu jeho dcera Kettricken. Podle tamních zvyků se měla stát královnou hor neboli "Sacrifice", jak horalové říkají, po úmrtí svého otce. Její sňatek s Veritym nám zajistil nejen to, že jsme v těch nejistých časech měli v zádech spojence, ale zároveň sliboval eventuální připojení "sedmého vévodství" ke království Šesti vévodství. Fakt, že Horské království hraničilo pouze se dvěma vnitrozemskými vévodstvími, Tilthem a Farrow, byl předmětem mimořádných obav ze strany Kettricken, jež se hrozila občanského rozštěpení Šesti vévodství. Byla vychována jako budoucí "Sacrifice". Tudíž její povinnost vůči jejímu lidu měla v jejím životě prvořadou důležitost. Když se stala nastávající královnou po boku Verityho, lid Šesti vévodství se stal jejím lidem. Přesto se nikdy nemohla vzdát představě, že po smrti otce se k ní horský lid bude opět hlásit jako k "Sacrifice". Jak by však mohla dostát tomuto závazku, kdyby mezi ní a jejím lidem stály Farrow a Tilth, nikoli jako součást Šesti vévodství, ale jako zneprátený národ?

Druhý den se přihnala mohutná bouře. Její přínos byl sporný. Za takového dne se nikdo po celé délce pobřeží nemusel obávat nájezdníků, ale zároveň se tak ocitla uzavřena pohromadě nesourodá skupina nervózních vojáků. Nahoře na hradě byla všude patrná přítomnost delegace z Bearnsu, zato po Regalovi ani stopy. Kdykoli jsem se odvážil do Velkého sálu, vévoda Brawndy byl tam a neklidně pocházel či chladně hleděl do plápolajícího krbu. Jeho dcery mu byly stále po boku jako dvě strážné sněhobílé kočky. Celerity a Faith byly dosud mladé a jejich netrpělivost a hněv byly z jejich tváří patrnější. Brawndy si vyžádal oficiální slyšení u krále. Čím déle ho nechávali čekat, tím více se cítil uražený. Důležitost jeho mise tak byla znevažována. A vévodova přítomnost ve Velkém sále byla pro jeho lidi jasným znamením, že král se dosud neuvolil ho přijmout. Sledoval jsem ho, jak pomalu přichází do varu, a přemýšlel jsem, kdo se nejvíce opaří, až kotel přeteče.

Právě jsem již počtvrté obezřele mapoval místnost, když se objevila Kettricken. Byla oblečená jenom docela prostě, v dlouhé splývavé říze purpurové barvy s hebkým bělostným přehozem, zakončeným objemnými rukávy, které jí halily ruce. Dlouhé zlaté vlasy jí volně splývaly na ramena. Přišla tradičně bez okázalosti, uvedena pouze malou služebnou Rosemary a provázena toliko lady Modesty a lady Hopeful. I když teď byla mezi dámami více oblíbená, nezapomněla na to, že tyto dvě se k ní připojily nejdříve, když byla osamělá, a tak je často počila nabídkou dělat jí doprovod. Nevěřím, že vévoda Brawndy hned poznal svoji nastávající královnu v této prostě oděné ženě, která se na něj tak přímo obrátila.

Usmála se a uchopila jeho ruku na pozdrav. Byl to prostý horalský způsob vítání mezi přáteli. Pochybuji, že si přitom uvědomila, jak vévodu počila či jak toto jednoduché gesto zmírnilo jeho napětí z dlouhých hodin čekání. Víím jistě, že jsem zaregistroval jen únavu v její tváři a čerstvé kruhy pod očima. Faith a Celerity byly okamžitě okouzleny pozorností, které se dostalo jejich otci. Hlas Kettricken se jasně nesl sálem, takže lidé u krbů, kteří si přáli slyšet, nepochybně slyšeli. Jak ostatně Kettricken zamýšlela.

"Dnes ráno jsem byla dvakrát u krále. Je mi velice líto, že pokaždé... nebyl ve své kůži. Doufám, že vás to čekání nijak nepopudilo. Víím, že budete chtít mluvit přímo s králem o naší tragédii a o všem, co bude zapotřebí udělat na pomoc našemu lidu. Ale prozatím, zatímco král odpočívá, jsem si myslela, že byste snad se mnou rád zašel na malé občerstvení."

"To bych uvítal, paní královno," odvětil Brawndy obezřele. Jeho zježená srst již sice vlivem Kettricken

splaskla, ale Brawndy se nenechal jen tak snadno očarovat.

"Je mi ctí," odpověděla Kettricken. Otočila se, maličko se sklonila a pošeptala něco Rosemary. Dívka hbitě přikývla, obrátila se a odpelášila jako zajíc. Jejího odchodu si všichni v sále povšimli. V několika okamžicích byla zpátky, tentokrát v čele průvodu služebnictva. Stůl byl přemístěn před velký krb. Na něm se vzápětí ocitl bílý ubrus a doprostřed byla jako ozdoba posazena jedna z Kettrickeniných mís s bujným rostlinstvem. Poté sem napochodoval kuchyňský personál a začal na stůl klást talíře, číše a džbány s vínem, sladkosti či pozdní jablka na dřevěných misách. Vše bylo tak báječně sešrané, že to bylo až magické. Jakmile byl stůl prostřen a hosté usazeni kolem něj, objevil se Mellow s loutnou, zpívaje již při vstupu do Velkého sálu. Kettricken pokynula svým dámám, aby se k němu přidaly, a jakmile mě upozorovala, kývnutím mě zavolala k sobě. Namátkou vybírala lidi od ostatních krbů, ne podle urozenosti či majetku, ale ty, které—jak jsem věděl—považovala za zajímavé. Mezi jinými Fletche s jeho loveckými historkami a Shells, milou dívku asi téhož věku jako Brawndyho dcery. Kettricken se usadila Brawndymu po pravici, aniž by si, myslím, opět uvědomila, jaké pocty se mu dostalo, když vše takto zorganizovala.

Když lidé v sále trochu pojedli a vyměnili si pár slov, naznačila Mellowovi, aby své brnkání trochu ztišil. Otočila se k Brawndymu a řekla prostě: "Z vašich zpráv jsme slyšeli pouze holé jádro. Podělíte se s námi o to, co se stalo ve Ferry?"

Vévoda se krátce zarazil. Přijel se svou stížností za králem, aby ho vyslechl a jednal podle toho. Ale jak by mohl odmítnout nastávající královnu, jež se k němu tak graciózně zachovala? Na chvíli sklopil zrak, a když promluvil, hlas měl ochraptělý nelíbeným pohnutím. "Má paní královno, utrpěli jsme bolestnou ránu," začal. Všechny hlasy u stolu se rázem ztišily a všechny zraky se obrátily k němu. Postřehl jsem, že všichni lidé, které královna vybrala, byli též pozorní posluchači. Od okamžiku, kdy se Brawndy pohroužil do svého příběhu, se u stolu nezval jediný zvuk, pouze s výjimkou soucitných projevů či zlostného mumlání nad tím, co nájezdníci způsobili. Jednou Brawndy své vyprávění přerušil, pak zjevně učinil rozhodnutí a pokračoval dále s tím, jak vyslali žádosti o pomoc a nadarmo čekali na odpověď. Královna ho trpělivě vyslechla, bez sebemenších námitek nebo slůvka nesouhlasu. Když tragický příběh skončil, Brawndyho břímě se očividně odlehčilo prostě tím, že vše vypověděl. Ještě nějakou dobu byli všichni zticha.

"Většina z toho, co jste mi tu vyprávěl, je pro mé uši novinkou," posléze tiše pronesla Kettricken. "A nic z toho není dobré. Opravdu nevím, co na to všechno řekne náš král. Na jeho slova si budete muset počkat. Ale za sebe mohu prozatím říci, že mé srdce je plné zármutku pro můj lid. A hněvu. Za sebe vám také slibuji, že tyto špatnosti nezůstanou neodčiněny. A že můj lid nezůstane bez přístřeší, vystaven strastem zimy."

Vévoda Brawndy z Bearnsu hleděl do svého talíře a pohrával si s okrajem ubrousku. Potom vzhlédl a v očích měl oheň, ale také žal. Promluvil pevným hlasem: "Slova. Tohle jsou jen slova, má paní královno. Lid z Ferry se slov nenají ani se pod nimi po soumraku neukryje."

Kettricken se zpřímá střetla s jeho pohledem. V jejím nitru se jakoby cosi sevřelo. "Ano, já vím, že to, co říkáte, je pravda. Ale slova jsou to jediné, co vám právě teď mohu nabídnout. Až na tom král bude lépe, aby vás mohl přijmout, uvidíme, co se dá pro Ferry udělat."

Brawndy se k ní naklonil. "Mám otázky, má královno. A má potřeba odpovědi je skoro tak velká jako potřeba peněz a lidí. Proč naše volání o pomoc zůstala nevyslyšena? Proč například loď, jež nám měla dorazit na pomoc, odplula do domovského přístavu?"

Hlas Kettricken se velmi nepatrně zachvěl: "Na tyto otázky já nemám žádné odpovědi, sire. A je ostudné, že něco takového musím přiznat. K mým uším se nedoneslo ani slůvko o vaší situaci, dokud nedorazil váš posel na koni."

Když to řikala, vyvstaly ve mně silné pochybnosti. Měla by královna Brawndymu přiznávat takové věci? Nejspíš ne, alespoň z hlediska politické prozíravosti. Ale Kettricken, jak jsem věděl, sloužila před politikou pravdě. Brawndy jí dlouze hleděl do tváře a vrásky kolem jeho úst se prohloubily. Směle, leč vlídně se zeptal: "Cožpak vy nejste nastávající královna?"

Když se střetla s jeho upřeným pohledem, její oči zešedly jako čepel meče. "To jsem. Ptáte se mě, zda vám nelžu?"

Ted' pro změnu uhnul pohledem Brawndy. "Ne. Ne, má královno, taková myšlenka mi nikdy nepřišla na

mysl."

Mlčení se dlouze protahovalo. Nevím, zda Kettricken vyslala nějaký nepatrný signál nebo jestli Mellow instinktivně udeřil prsty rázněji do strun. V dalším okamžiku jeho hlas spustil píseň o zimě, plnou rozbouřených tónů a zviřených hlasů.

Uběhly více než tři dny, než byl Brawndy konečně povolán do komnat krále. Kettricken se mezitím snažila starat o zábavu, ale je těžké obveselit muže, jehož mysl je zaneprázdněna obavami o jeho zranitelné vévodství. Vévoda byl zdvořilý, avšak neklidný. Jeho druhá dcera Faith se rychle spřátelila s Shells, v jejíž společnosti asi trochu pozapomněla na své soužení. Avšak Celerity se přimkla ke svému otci, a když se její temně modré oči zrovna nestřetly s mýma, připomínaly zející rány. Tento pohled ve mně vyvolával rozličnou škálu emocí. Byl jsem na jedné straně rád, že si mě nevyhlédla jako jedince, který by jí dělal společnost. Zároveň jsem věděl, že její odměřenost vůči mně jen odráží současné postoje jejího otce ke všem lidem z Buckkeepu. Její přezírání mé osoby jsem uvítal, ale současně mě to hnětlo, poněvadž jsem měl pocit, že si to nezasloužím. Když nakonec přišlo předvolání a Brawndy odkvačil za králem, doufal jsem, že trapná situace brzy skončí.

Jsem si jist, že jsem nebyl jediný, kdo si všiml, že královna Kettricken na poradu přizvána nebyla. Ani já nebyl přítomen, protože mě rovněž nepozvali. Nestává se však často, že by královna byla degradována do stejného společenského postavení jako nevlastní synovec. Přesto Kettricken zachovala klid a dále předváděla Brawndyho dcerám a Shells horalskou techniku vplétání korálů do výšivky. Ačkoli jsem se zdržoval opodál jejich stolu, pochyboval jsem, že by se od té chvíle zabývaly tkalcovinou o něco více než já.

Nemuseli jsme dlouho čekat. Za necelou hodinu se vévoda Brawndy znovu zjevil ve Velkém sále, hřmotný a mrazivý jako vítr bouřící za okny. Faith pouze řekl: "Sbal si své věci." A k Celerity: "Pověz našim strážím, ať se do hodiny připraví k odjezdu." Kettricken se velmi toporně uklonil. "Má královno, omlouvám se, že odjíždíme. Jelikož dynastie Farseerů neposkytne žádnou pomoc, Bearnse se teď o sebe musí postarat samo."

"Vskutku. Vidím, že máte naspěch," odvětila vážně Kettricken. "Ale musím vás požádat, abyste mi dělal společnost ještě u jednoho jídla. Není dobré odjíždět na cestu s prázdným žaludkem. Povězte mi. Máte rádi zahrady?" Její otázka patřila Brawndymu stejně jako jeho dcerám. Dívky pohlédly na otce. Ten po chvíli úsečně kývl.

Obě dcery se Kettricken opatrně přiznaly, že zahrady se jim líbí. Jejich rozpaky však byly nasnadě. Zahrada? V zimě, uprostřed skučící bouře? Já jejich pochybnosti sdílel, zvláště v okamžiku, kdy mi Kettricken pokynula:

"FitzChivalry. Připoj se na mé přání. Rosemary, běž s lordem FitzChivalrym do kuchyně. Nachystej jídlo, jak ti přikáže, a zanes ho do Královniny zahrady. Já tam naše hosty doprovodím."

Zoufale jsem na Kettricken vypouklil oči. Ne. Tam ne. Samotný výstup na věž byl pro mnohé vyčerpávající, nemluvě o vynesení šálku čaje na vrchol bičovaný vichrem. Nedokázal jsem odhadnout, co se Kettricken chystá udělat. Avšak úsměv, kterým opětovala můj zděšený výraz, byl tak jasný a upřímný, že jsem to snad ještě neviděl. Vzala vévodu Brawndyho za paži a vyvedla ho z Velkého sálu, zatímco jeho dcery se couraly za královninými dámami. Já se vrátil k Rosemary a pozměnil rozkazy.

"Běž jim pro nějaké teplé přehozy a dostihni je. Já se mezitím postarám o jídlo."

Dítka vesele odpelášilo a já vyrazil do kuchyně. Stručně jsem Sárú seznámil s naším náhlým požadavkem a ona mi stvořila talíř s nahřátým pečivem a horkým kořeněným vínem. "Tohle si vezmi s sebou a já za chvíli pošlu chlapce s dalšími." Jen jsem se usmál pod vousy, popadl podnos a pospíšil si do Královniny zahrady. Samotná královna mě sice mohla nazvat lordem FitzChivalrym, ale kuchařka Sára by se nikdy dvakrát nerozpakovala odporoučet mě s podnosem jídla. Měl jsem z toho podivně uspokojivý pocit.

Schody jsem vyběhl, jak nejrychleji jsem mohl, a na horní podestě se zastavil, abych nabral dech. Obrnil jsem se proti dešti a větru a zatlačil do dveří. Na vrcholu věže bylo mizerně, přesně, jak jsem čekal.

Královniny dámy a Brawndyho dcery spolu s Shells se choulily v malém úkrytu, tvořeném dvěma přilehlými zdmi a pruhem plátna nad hlavou, který tu byl v létě zřízen jako stinné zátíší. Místo bylo poměrně dobře chráněno před větrem a do jisté míry i před ledovým deštěm. V tomto žalostném útulku

stál malý stolek, na který jsem postavil podnos s teplým jídlem. Rosemary, zachumlaná jako sněhurka, se roztomile usmívala, zatímco z okraje podnosu uždibovala pečivo. Lady Modesty se ujala servírování jídla.

Hned jak to šlo, uzmul jsem dva hrníčky horkého vína pro královnu a vévodu Brawndyho a pod záminkou, že je obsloužím, jsem se k nim připojil. Stáli až u okraje hradeb a shlíželi přes vroubkovanou zeď na otevřené moře. Vítr našlehával bílou pěnu na vodě a pohazoval si rozverně s racky, nedbaje snah nešťastných ptáků vzlétnout. Když jsem se k nim přiblížil, uviděl jsem, jak spolu tiše hovoří, ale hučení vichru mi znemožňovalo cokoliv odposlechnout. Litoval jsem teď toho, že mě nenapadlo vzít si s sebou plášť. Téměř ihned jsem promokl na kost a vítr mi z těla odsával poslední zbytky tepla vyvinutého třesavkou. Když jsem jim podával víno, snažil jsem se přes drkotající zuby usmívat.

"Lorda FitzChivalryho již znáte?" zeptala se Kettricken, když si ode mne brala víno.

"Ano, měl jsem to potěšení hostit jej u svého stolu," ujistil ji Brawndy. Z bujného obočí mu kapala voda a vítr mu pohazoval vojenským copem.

"Nevadilo by vám tedy, kdybych ho požádala, aby se připojil k našemu rozhovoru?" Navzdory dešti, který jí prosakoval na kůži, mluvila královna klidně, jako bychom si hověli na jarním sluníčku.

Napadlo mě, zda Kettricken neví, že Brawndy bude její žádost považovat za skrytý příkaz.

"Uvítal bych jeho rady, pokud se domníváte, že může přispět svou moudrostí, má královno," podvolil se Brawndy.

"Doufala jsem, že ano. FitzChivalry. Přines si také víno a připoj se, prosím, k nám."

"Jak si má královna přeje." Hluboce jsem se uklonil a pospíšil si vyplnit příkaz. Můj kontakt s Veritym byl s každým dnem slabší, jak se mi postupně vzdaloval, ale v tom okamžiku jsem ucítil jeho šťouchnutí a dychtivou zvědavost. Rychle jsem se vrátil po bok královny.

"To, co se stalo, nelze odčinit," slyšel jsem říkat Kettricken, když jsem se vracel. "Rmoutí mne, že jsme náš lid nedokázali ochránit. Ale přestože nemohu odčinit, co již nájezdníci z moře napáchali, alespoň jim snad mohu poskytnout přístřeší před nadcházejícími bouřemi. Tohle jim laskavě vyříd'te, že jim to jejich královna vzkazuje z celého srdce."

Zároveň jsem si všiml, že z její strany nepadla ani zmínka ohledně Shrewdovy zjevné neochoty jednat.

Pozoroval jsem ji. Vtom učinila nenucený, ale rozhodný pohyb. Z bílého zplihlého rukávu, který si vyhrnula po loket, jí už crčela ledová voda. Bez ohledu na to odhalila bledou ruku, ovinutou zlatým drátem s temnými opály z hor, jež se tu a tam skvěly na zářivém vlákne. Už jsem kdysi viděl horské opály temných odlesků, ale nikdy ne takové velikosti. Přesto ke mně napřáhla ruku, abych rozepnul pojistku, a bez sebemenšího váhání si sejmula skvost z ruky. Z druhého rukávu vytáhla sametovou krabičku. Podržel jsem ji otevřenou a ona vložila šperk dovnitř. Vře se na vévodu Brawndyho usmála, když mu ji vtiskla do ruky. "Od vašeho nastávajícího krále Verityho a mě," pravila tiše. Jen stěží jsem odolal Verityho nutkání vrhnout se před tou ženou na kolena a zvolat, že je příliš vznešená oproti jeho bezvýznamné lásce. Udivený Brawndy se zajíkal díky a přísahal jí, že ani penny z této hodnoty nepříjde nadarmo. Opět ve Ferry vyrostou bytelné domy a lidé tam budou žehnat královně za to, že jim poskytla teplo a přístřeší. Tu jsem pochopil, proč si Kettricken zvolila Královninu zahradu. Byl to královnin dar, který neměl nic společného s tím, co snad řekl Shrewd či Regal. Podle volby místa a způsobu, jakým šperk předala Brawndymu, mu bylo vše jasné. Ani mu neřekla, aby to uchoval v tajnosti, nebylo třeba.

Vzpomněl jsem si na smaragdy uschované v koutku šatní truhlice, ale Verity v mém nitru mlčel. Nevyzrazil jsem pro ně. Doufal jsem, že jednoho dne se stanu svědkem toho, jak je Verity osobně připíná na hrdlo své královny. Ani jsem si nepřál snížit hodnotu jejího daru Brawndymu tím, že bych jako bastard ještě něco přidal. Protože jediné tak bych to musel prezentovat. Ne, rozhodl jsem se. Ať v jeho paměti zůstane jen vzpomínka na královnin dar a způsob, jakým mu ho předala.

Brawndy se teď od královny natočil ke mně. "Má královno, zdá se, že si toho mladíka vysoce považujete, když smí být svědkem naší soukromé porady."

"To ano," odvětila vážně Kettricken. "Nikdy nezradil moji důvěru, kterou v něho chovám."

Brawndy přikývl, jako by se v duchu o něčem ujistil. Dovolil si nepatrný úsměv. "Má nejmladší dcera Celerity měla jistě nepříjemnosti kvůli dopisu od lorda FitzChivalryho. Zvláště když jí ho otevřely sestry a našly tam dost věcí, kvůli nimž si ji pak dobíraly. Když však přišla se svými pochybnostmi za mnou,

řekl jsem jí, že jen výjimečný muž tak otevřeně přizná věci, jež lze považovat za nedostatky. Pouze chvastoun by tvrdil, že do boje vyráží beze strachu. Ani já bych nechtěl dát svoji důvěru muži, který dokáže zabít a nebýt potom zarmoucený. A co se týče vašeho fyzického zdraví -" tu mě poplácal po rameni - "řekl bych, že léto strávené veslováním a zacházením se sekyrou vám vydatně prospělo." Vtom se do mě zabodl svýma sokolíma očima. "Nezměnil jsem svůj názor na vás, FitzChivalry. Ani Celerity. Chtěl bych vás o tom ujistit."

Řekl jsem jen to, co jsem říci musel: "Děkuji, sire."

Ohlédl se přes rameno. Sledoval jsem jeho pohled skrz provazce deště až k místu, odkud na nás upřeně hleděla Celerity. Otec na ni nepatrně kývl a jí se na tváři rozlil úsměv, jako když zpod mraků vykoukne slunce. Faith, která ji přitom sledovala, cosi řekla a uzardělá Celerity do sestry mírně šťouchla. Uvnitř jsem celý ztuhl, když mi Brawndy řekl: "Můžete mé dceři popřát sbohem, chcete-li."

Jenom málo věcí bych si přál udělat méně. Nezmařil bych ovšem něco, co Kettricken tak pracně zosnovala. Nemohl jsem. A tak jsem se uklonil a omluvil se, načež jsem se přinutil přejít zahradu bičovanou deštěm, abych se představil Celerity. Faith a Shells se okamžitě stáhly do nepříliš diskrétní vzdálenosti, aby nás pozorovaly.

Vysekl jsem jí absolutně bezvadnou poklonu. "Lady Celerity, opět vám musím poděkovat za svitek, který jste mi poslala," pravil jsem rozpačitě. Srdce mi divoce bušilo. Stejně jako jí, jak věřím, ale ze zcela jiného důvodu.

Usmála se na mě zpoza dešťové clony. "Udělala jsem to s radostí a ještě větší radost jsem měla z vaší odpovědi. Můj otec mi vše vysvětlil. Doufám, že si to neberete špatně, že jsem mu dopis ukázala.

Nechápala jsem, proč byste se měl tak snižovat. On mi však řekl: 'Muž, který se musí vynášet sám, ví, že to za něj nikdo další neudělá.' A pak mi řekl, že není lepší způsob, jak poznat moře, než od vesla na lodi. A že když byl mlád, sekýra bývala i jeho zbraní. Slíbil mým sestrám a mně vlastní člun, na příští léto, abychom mohly občas vyrážet na moře..." Vtom se zajíkla. "Břebtám, že?"

"Vůbec ne, má paní," ujistil jsem ji klidně. Byl jsem nadevše rád, že mluvila ona.

"Má paní," zopakovala tiše a pak šíleně zrudla, jako bych ji na místě políbil.

Podíval jsem se stranou, jen abych spatřil vypoulené oči a otevřená ústa Faith, v jejímž výrazu se mísilo zadostiučinění s pohoršením. Když jsem si představil, co si asi představila, že jsem její sestře řekl, tváře mi vzplály též. Jak jsem zrudl, Faith a Shells vyprskly smíchem.

Trvalo snad celou věčnost, než jsme opustili Královninu zahradu bičovanou bouří. Naši hosté se poté odebrali do svých pokojů, aby si převlékli promoklé oděvy a připravili se na cestu. Já se zachoval podobně, spěšně se oblékaje, abych snad nezmeškal jejich odjezd. Stál jsem na vnějším nádvoří, abych viděl, jak bude Brawndy a jeho stráž nasedat. Byla tam také Kettricken, nyní ve své tradiční purpurovobílé, shromážděna byla i její čestná stráž. Kettricken stála vedle Brawndyho a jeho koně, aby mu popřála sbohem, a dříve než vévoda nasedl, poklekl před ní a políbil jí ruku. Řekli si několik slov, nevím co, ale královna se usmívala, zatímco vítr jí šlehal vlasy do tváře. Potom Brawndy se svou družinou vyrazil vstříc bouři. Z držení jeho ramen byl dosud znát hněv, ale jeho úcta ke královně napovídala, že ne všechno je již ztraceno.

Celerity a Faith se po mně obě za jízdy ohlížely a Celerity se odvážíla pozvednout ruku na rozloučenou. Já její gesto opětoval. Stál jsem a sledoval, jak odjíždějí, prokřehlý nejen vlivem deště. Toho dne jsem podpořil Verityho a Kettricken, ale co to stálo mě? Co jsem to Celerity udělal? Neměla snad Molly v tom všem pravdu?

Později toho večera jsem šel složit poklonu králi. Nebyl jsem předvolán. Ani jsem s ním nechtěl hovořit o Celerity. Šel jsem nevěda, zda to chce Verity či zda mě k tomu ponouká mé srdce, aby král nezůstal opuštěný. Wallace mě neochotně vpustil a připojil úsečné varování, že král ještě není zcela v pořádku a že ho nesmím unavovat.

Král Shrewd seděl před krbem. Vzduch v místnosti byl přesycen kuřidlem. Šašek, jehož tvář stále připomínala poutavou krajinomalbu ve fialovomodrých odstínech, seděl králi u nohou. Měl štěstí, že se nacházel pod nejhustší vrstvou dýmu. Já takové štěstí neměl, neboť jsem usedl na nízkou stoličku bez opěrátka, kterou mi tak pozorně přistavil Wallace.

Pár okamžiků poté, co jsem se představil a usadil, se ke mně král otočil. Chvilí si mě kalným zrakem

měřil a hlava na krku se mu kymácela. "Ach, Fitz," uvítal mě se zpožděním. "Jak probíhají tvé lekce? Je mistr Fedwren spokojen s tvým pokrokem?"

Střelil jsem pohledem po šaškovi, který se na mě nedíval, ale jen mrzutě prohraboval oheň.

"Ano," řekl jsem tiše. "Říkal, že mám dobrý krasopis."

"To je dobře. Jistá ruka, to je věc, na niž může být člověk hrdý. A co naše dohoda? Držím slovo, které jsem ti dal?"

Byla to naše stará litanie. Ještě jednou jsem se zamyslel nad podmínkami, které mně nabídl. Bude mne krmit, šatit a vzdělávat a na oplátku bude mít mou neochvějnou věrnost. Při těch známých slovech jsem se usmál, ale hrdlo se mi sevřelo nad tím, jak muž, který je říkal, mezitím sešel, a taky nad tím, co mě nakonec stála.

"Ano můj králi. Dodržel," odvětil jsem tiše.

"Dobře. Pak hled', abys svému slovu dostál i ty." Ztěžka se v křesle opřel.

"Dostojím, Vaše Veličenstvo," slíbil jsem a šašek se střetl s mým pohledem, když tento slib opět zaslechl. Chvilí v místnosti panovalo ticho, přerušované jen praskáním ohně. Pak se král vsedě vztyčil, jako by ho vyplašil nějaký zvuk. Zmateně se rozhlédl kolem. "Verity? Kdepak je Verity?"

"Odjel na výpravu, můj králi. Vyhledat pomoc u Elderlingů, aby zahnali rudé lodě od našich břehů."

"Ach, ano. Samozřejmě. Ale na chvíli jsem si pomyslel..." Opět se v křesle opřel. Pak se mi na těle zjezily všechny chlupy. Mlhavě jsem ucítil, jak král zapojil Umění, takovým nejistým, tápavým způsobem. Jeho mysl šmátrala po mé, jako když se staré ruce snaží zachytit. Dosud jsem žil v přesvědčení, že král už není Umění schopen, myslel jsem, že svůj talent před lety promrhal. Verity mi jednou říkal, že Shrewd svého talentu využívá, ale jenom zřídka. Považoval jsem ta slova jen za projev synovské věrnosti otci. Jenže Shrewdovo přízračné Umění mi teď cloumalo myšlenkami jako neskolené prsty na strunách harfy. Ucítil jsem, jak se Nighteyes při tom nenadálém vpádu naježil. Tiše, poručil jsem mu.

Vtom se mi při jedné myšlence zarazil dech. Podsunul mi ji Verity dlící v mém nitru? Zapudil jsem veškerou obezřetnost a připomněl si, co jsem tomu muži před léty slíbil. Loajalitu ve všech ohledech.

"Můj králi?" požádal jsem o svolení a přisunul si stoličku blízko jeho křesla. Vzal jsem jeho zchřadlou ruku do své.

Bylo to, jako bych se ponořil do dravé řeky. "Ach, Verity, můj chlapče, tady jsi!" Na chvíli jsem spatřil Verityho tak, jak ho stále v duchu viděl král Shrewd. Jako buclatého chlapce ve věku osmi či devíti let, spíše přátelského než čiperného, a ne tak vysokého, jako byl jeho bratr Chivalry. Ale každopádně jako správného a sympatického prince, znamenitého druhého syna, nepříliš ambiciózního a nepříliš zvědavého. A pak, jako kdybych udělal krok do prázdna z říčního břehu, jsem vpadl do temného a překotného hukotu Umění. Bylo matoucí vidět pojednou Shrewdovýmá očima. Okraje zorného pole měl zamlženy jakoby oparem. Na chvíli jsem zahlédl Verityho znaveně se brodícího sněhem. Co je to, Fitzí? A vzápětí už jsem byl stržen pryč, do samého jádra utrpení krále Shrewda. Tam hluboko v něm, za bylinami a kuřidlem, které ho otupovaly, jsem byl sežehnut agónií. Byla to pozvolná sílící tělesná bolest, zahnížděná v délce páteře a uvnitř jeho lebky, pronikavá a intenzivní, jež se nedala tak lehce odbýt. Veškeré jeho volby byly stravovány agónií, jež mu nedovolovala myslet, ani umrtvit tělo a mysl bylinami a kuřidlem, aby se před ní skryl. Ale hluboko uvnitř své zamlžené mysli král stále žil a zuřil kvůli své nemohoucnosti. Duch tam stále dlel, bojoval s tělem, které ho již neposlouchalo, a s bolestí, jež stravovala poslední roky jeho života. Přisahám, že jsem ho viděl jako mladého muže, snad jen o rok či o dva staršího než já. Vlasy měl bujné a nepoddajné jako Verity, oči rozšířené a živoucí a jediné vrásky na jeho tváři kdysi pocházely od širokého úsměvu. Takový stále byl, tam v hloubi své duše, tenhle mladý muž, nyní lapený a zoufalý. Uchopil mě a vztekle se zeptal: "Je nějaká cesta ven?" Cítil jsem, jak se mi pod jeho sevřením podlamují kolena.

A pak, jako když se slévají dvě řeky, se prese mne přehnala další síla, až jsem se v jejím proudu divoce roztočil. Chlapče! Drž se. Jako by mě čísi silné ruce popadly a ustálily coby samostatný pramen v kroucím se laně, které jsme utvářeli. Otče. Jsem tu. Jsi v nesnázích?

Ne. Ne. Vše je už nějakou dobu stejné. Ale Verity...

Ano. Tady jsem.

Bearns už není na naší straně. Brawndy tam přechovává rudou loď výměnou za ochranu jeho vesnic.

Obrátil se proti nám. Až se vrátíš domů, musíš...

Myšlenka zbloudila a ztratila sílu.

Otče. Odkud máš ty zprávy? Vycítil jsem náhlé Verityho zoufalství. Pokud byla Shrewdova slova zcela pravdivá, pak Buckkeep neměl naději, že přečká zimu.

Regal má zvědy. Doručili mu zprávu a on s ní šel za mnou. Musí to zůstat prozatím v tajnosti, dokud nebudeme mít sílu udeřit proti Brawdymu. Či dokud se nerozhodneme ponechat ho jeho rudým přátelům. Ano. To je Regalův plán. Udržet rudé lodě z dosahu Bucku, až se obrátí proti Brawdymu a ztrestají ho místo nás. Brawndy dokonce vyslal falešné volání o pomoc, protože doufal, že naše válečné lodě vláká do zkázy.

Je to možné?

Všichni Regalovi zvědové to potvrzují. A já se obávám, že již nemůžeme důvěřovat tvé cizozemské ženě. Když tady byl Brawndy, Regal si všiml, jak s ním koketovala a vyhledávala četné záminky k soukromému rozhovoru. Bojí se, že se paktuje s našimi nepřáteli, aby svrhla trůn.

TAK TO NENÍ! Síla nesouhlasu mnou projela jako bodec meče. Chvilí jsem znovu tonul, ztracený a bez sebe uprostřed toho přílivu Umění proudícího kolem. Verity to vycítil a znovu mě ustálil. Musíme dávat pozor na chlapce. Nemá sílu na to, aby byl takto využíván. Otče. Prosím tě. Důvěřuj mé královně. Já vím, že není falešná. A dávej si pozor na to, co ti hlásí Regalovi zvědové. Nasad' na ně vlastní zvědy, dřív než zareaguješ na jakoukoli z jejich zpráv. Porad' se o tom s Chadem. Slib mi to.

Já nejsem blázen, Verity. Víím, jak si udržet trůn.

Dobře. No dobře. A dohlédni na to, ať je o chlapce postaráno. Není na to cvičený.

Vtom mi kdosi šukl rukou, jako by ji vyrval z hořící pece. Přepadl jsem dopředu a svěsil hlavu mezi kolena, zatímco svět se se mnou divoce točil. Vedle sebe jsem slyšel lapat po dechu krále Shrewda, jako kdyby právě doběhl závod. Šašek mi vrazil do ruky sklenici vína a hned zase přiskočil ke králi, aby do něho dostal taky trochu vína. A nade vším se znenadání ozval Wallaceův hlas: "Co jsi to králi udělal?"

"To oni oba!" V šaškově hlase se ozval zřetelný tón strachu. "Bavili se spolu, docela tiše, a potom najednou tohle! Odes ty proklaté kahany pryč! Bojím se, že jsi je oba zabil!"

"Mlč, šašku. Nesvaluj to na mé léčení!" Přesto jsem zaslechl Wallaceovy spěšné kroky, jak pobíhal po místnosti a zhašsel dýmající hromádky v každém kahanu nebo je zakrýval mosaznými pokličkami. Vmžiku se dokořán rozletěly okenice vstříc ledové zimní noci. Chladný vzduch mně přišel vhod. Dokázal jsem se posadit a usrknout si vína. Postupně jsem přicházel k sobě. Přesto jsem tam stále seděl, když do místnosti náhle vpadl Regal a chtěl vědět, co se stalo. Otázka patřila mně, zatímco šašek Wallaceovi pomáhal uložit krále do postele.

Jen jsem otupěle zavrtěl hlavou, a nutno říci, že jsem závrat' příliš nepředstíral.

"Jak je králi? Dostane se z toho?" zahoukl Regal na Wallace.

Wallace okamžitě přiskočil k Regalovi. "Zdá se, že jeho stav se stabilizuje, principi Regale. Nevím, co ho tak zmohlo. Po nějakém zápase není ani památka, ale je vyčerpaný, jako kdyby doběhl závod. Jeho zdraví takový druh rozrušení nevydrží, můj principi."

Regal se na mě tázavě zadíval. "Co jsi udělal mému otci?" zavrčel.

"Já? Nic." Alespoň potud to byla pravda. Ať už se stalo cokoli, bylo to přičiněním krále a Verityho.

"Klidně jsme spolu rozmlouvali. Pojednou mě přepadla závrat'. Slabost. Jako bych ztrácel vědomí."

Stočil jsem pohled na Wallace. "Nemohlo to být tím kuřidlem?"

"Možná," připustil nešťastně. Nervózně se podíval, jak Regalův pohled temní. "Totiž, každý den to musím dělat silnější, aby to vůbec mělo nějaký účinek. A on si přesto stěžuje, že-"

"MLČ!" přerušil ho Regal řevem. Pokynul směrem ke mně, jako bych byl mršina. "Dostaň ho odsud.

Pak se vrať a postarej se o krále."

V tom okamžiku Shrewd ze spánku zasténal a já znovu ucítil, jak se o mé smysly zlehounka otírá Umění. Vlasy se mi naježily.

"Ne. Wallace, běž za králem hned. Šašku. Dostaň Bastarda odsud. A hled', ať se o tom mezi služebnictvem nemluví. Dozvíím se, jestli jsi mě neposlechl. Pospěš 'si, dělej. Mému otci není dobře."

Myslel jsem si, že dokážu sám vstát a odejít, zjistil jsem však, že potřebuji šaškovu pomoc, abych se alespoň postavil. Jakmile jsem byl na nohou, nejistě jsem vykročil, připadaje si jako na chůdách. Stěny

se tyčily blízko a hned zase daleko, podlaha se pode mnou mírně zdvíhala jako lodní paluba, když se loď pomalu kolébá na vlnách.

"Odsud už to zvládnou," řekl jsem šaškovi, když jsme byli za dveřmi. Ten jen zavrtěl hlavou.

Jsi příliš zranitelný, abys teď mohl zůstat o samotě," pravil tiše, zaklesl se do mě rukama a začal nesmyslně rozprávět. Když mi pomáhal do schodů a ke dveřím, stavěl mohutně na odiv velké kamarádství. A mezitím co brebentil, počkal, až otevřu, a vešel za mnou dovnitř.

"Už jsem ti říkal, jsem v pořádku," pravil jsem poněkud nevrle. Jediné, co jsem toužil dělat, bylo ulehnout.

"Opravdu? A co je s králem? Co jsi mu tam udělal?"

"Já neudělal nic!" zaskřípěl jsem, když jsem si sedl na okraj postele. Hlava mi začínala třest. Čaj z elfí kůry. Právě to jsem teď potřeboval. Žádný jsem však neměl.

"Ale ano! Požádal jsi ho o svolení a pak ho vzal za ruku. A v dalším okamžiku jste oba lapali po dechu jako ryby na suchu."

"Byl to jen okamžik?" Mně to připadalo jako několik hodin. Myslel jsem, že mezitím uběhl celý večer.

"Ne víc než tři úderů srdce."

"Óóh." Chytil jsem se rukama za spánky a snažil se stlačit lebku opět dohromady. Proč musí být Burrich zrovna nyní pryč? Věděl jsem, že by elfí kůru měl. Bolest mě přinutila, abych to zkusil u šaška: "Nemáš trochu elfí kůry? Na čaj?"

"U sebe? Ne. Ale mohl bych nějaký vyžebrať od Lacey. Má spoustu bylinek všeho druhu."

"Udělal bys to?"

"Co jsi udělal králi?" Obchod, který mi nabízel, byl nasnadě.

Tlak v mé hlavě sílil, až mi oči lezly z důlků. "Nic," zalapal jsem po dechu. "A to, co on udělal mně, at' poví sám. Bude-li chtít. Je ti to dost jasné?"

Mlčení. "Snad. Opravdu je to taková bolest?"

Velice pomalu jsem se zvrátil na postel. Bolelo i položení hlavy na polštář.

"Za chvíli jsem zpátky," pravil šašek a já uslyšel, jak se dveře pokoje otevřely a zase zavřely. Tiše jsem ležel, víčka spuštěná. Postupně mi v hlavě vyvstával smysl toho, co jsem předtím odposlechl. Navzdory bolesti jsem si třídil informace. Regal má zvědy. Či to alespoň tvrdí. Brawndy je zrádce. Nebo to alespoň tvrdí Regal na základě informací od svých domnělých zvědů. Měl jsem podezření, že Brawndy je asi takový zrádce jako Kettricken. Och, ten šířící se jed. A ta bolest. Náhle jsem si vybavil tu bolest. Copak mě Chade nenabádal, abych se jen pozorně díval, jak mě to učil, a tak se dobral odpovědi na svou otázku? Celou tu dobu se to přede mnou jasně rýsovalo, jen kdybych nebyl tak zaslepený obavami ze zrádců, spiknutí a jedů.

Krále Shrewda stravovala choroba, užírající jej zevnitř. On se proti bolesti bránil narkotiky. To vše ve snaze, aby měl ve své mysli koutek jen pro sebe, místo, kam by bolest nemohla vtrhnout a oloupit ho. Kdyby mi to někdo říkal jen před pár hodinami, byl bych se mu poškleboval. Teď, když jsem ležel na posteli a snažil se zlehka dýchat, protože i sebemenší pohyb spouštěl do pohybu další vlnu agónie, jsem to konečně pochopil. Bolest. Snášel jsem ji jen několik minut a již jsem poslal šaška úprkem pro elfí kůru. Do mysli se mi vetřela další úvaha. Čekal jsem, že ta bolest poleví, že zítra vstanu a budu mít od ní pokoj. Ale co kdybych jí už po zbytek života musel čelit každým okamžikem, a to s jistotou, že mi z něj ukrajuje hodiny, které mi ještě zbývají? Není divu, že Shrewd se dopoval narkotiky.

Uslyšel jsem, jak se dveře otevřely a zase tiše zavřely. Když jsem nezaznamenal, že by šašek připravoval čaj, přinutil jsem se otevřít oči. Ve dveřích pokoje stáli Justin a Serene. Stáli nehnutě, jako kdyby se ocitli v brlohu lité bestie. Když jsem trochu pozvedl hlavu, abych se na ně podíval, rty Serene se mírně stáhly, jako by zavrčela. Nighteyes v mém nitru zavrčel v odpověď. Tep mého srdce se náhle zvýšil.

Bezprostřední nebezpečí. Snažil jsem se uvolnit svaly, připravit se na cokoli. Jenže pulsující bolest v hlavě mě přinutila zachovat klid, zachovat klid. "Neslyšel jsem vás klepat," vysoukal jsem ze sebe. Každé slovo se rudě zablýsklo, jak mi hlas rezonoval uvnitř lebky.

, Já jsem neklepala," odvětila drsně Serene. Její jasně vyřčená slova mne zabořila jako rány kyjem.

Modlil jsem se, aby nepoznala, jakou moc nade mnou v tu chvíli má. Modlil jsem se, aby se šašek vrátil.

Snažil jsem se tvářit nenuceně, jako bych se zdržoval v posteli jen proto, že jsem návštěvu Serene

nepovažoval za kdovíjak důležitou.

"Potřebovali jste ode mne něco?" houkl jsem příkře. Ve skutečnosti mě každé slovo stálo tolik sil, že už jsem si nemohl dovolit žádné další nazmar.

"Od tebe? Nikdy," ušklíbala se Serene.

Vtom mě popíchlo Umění. Dost nemotorně. Rýpal do mě Justin. Nedokázal jsem potlačit záchvěv, který mnou projel. Má mysl po králově použití zůstala obnažená jako krvácející rána. Justinovo neohrabané Umění mi působilo bolest, jako by se mi v mozku prohrabovaly pařáty kočky.

Chraň se. Verity byl jako šepot. Snažil jsem se zalarmovat hlídky, ale nesebral jsem dost sebe sama, abych to udělal. Serene se usmívala.

Justin se mi tlačil do mysli jako ruka nořící se do pudinku. Mé smysly se najednou ocitly v úplném zmatku. Strašlivě mi v hlavě páchl - byl jako odporný, zkažený nazelenalý žloutek a zněl jako cinkání ostruh. Chraň se, naléhal Verity. Znělo to přímo zoufale a slabě, poznal jsem, jak se usilovně snaží udržet rozcupované kousky mé osobnosti pohromadě. Zabije tě pouhou svou stupiditou. Ani pořádně neví, co dělá.

Pomoz mi!

Z jeho strany nic. Naše spojení sláblo jako parfém ve větru, jak mi ubývaly síly.

JSME SMEČKA!

Vtom sebou Justin mrštil o dveře tak tvrdě, až mu hlava poskočila. Bylo to víc než jenom odražení. Neměl jsem slov pro to, co Nigtheyes udělal z nitra Justinovy vlastní mysli. Byla to smíšená magie, neboť Nigtheyes využil Moudrost skrze most, který vytvořilo Umění. Zaútočil na Justinovo tělo zevnitř jeho mysli. Justin se chytil za hrdlo, sápage se po čelistech, které nemohl uchopit. Pod jemnou tunikou se mu zatínaly do kůže drápy a vyskakovaly rudé šrámy. Serene zaječela, jako by do mě t'ala mečem, a vrhla se na Justina, aby mu pomohla.

Nezabíjej. Nezabíjej! NEZABÍJEJ!

Nigtheyes mě konečně zaslechl. Pustil Justina, odmrštiv ho jako krysu. Přišel a stoupl si obkročmo nade mne jako stráž. Skoro jako bych slyšel jeho supící dech a cítil teplo sálající z jeho boku. Neměl jsem sílu ptát se, co se stalo. Schoulil jsem se do klubička jako štěně, zaštitěný Nigtheyesem. Věděl jsem, že přes jeho obranu se ke mně nikdo nedostane.

"Co to bylo? Co to bylo? Co to bylo?" vřeštěla hystericky Serene. Uchopila Justina za košili a přitáhla si ho k nohám. Na jeho krku a hrudi zely namodralé stopy, jenomže skrz pootevřená víčka jsem viděl, jak rychle mizí. Brzy nebylo po Nigtheyesově útoku ani stopy, s výjimkou mokré skvrny prosakující vepředu na Justinových kalhotách. Víčka mu klesla a zavřela se. Serene s ním třásla jako s hadrovou panenkou.

"Justine. Otevři oči. Justine!"

"Co to děláte tomu muži?" Místnost naplnil šaškův afektovaný hlas, vyjadřující pobouření a údiv. Dveře za ním zůstaly otevřené. Kolemjdoucí služka s náručí plnou košil nakoukla dovnitř a ustrnula, při té podívané se zastavila ve dveřích. Za ní hned přispěchalo malé páže s košíkem a nakukovalo zpoza zárubně. Šašek postavil na podlahu podnos, který přinesl, a vešel do mého pokoje. "Co má tohle znamenat?"

"On zaútočil na Justina," zavzlykala Serene.

Po šaškově tváři se rozlil nevěřící údiv. "On? Vypadá, že by nebyl schopen zaútočit ani na polštář. To vás jsem viděl, jak se na toho chlapce sápete."

Serene pustila Justinův límec a Justin jí spadl k nohám jako kus hadru. Šašek na něj soucitně pohlédl.

"Ubohý kamaráde. Chtěla se na tebe vrhnout?"

"Nebud' směšný!" zuřila Serene. "To byl on!" ukázala na mne.

Šašek se na mě zamyšleně podíval. "To je vážné obvinění. Odpověz popravdě, Bastarde. Opravdu se na tebe chtěla vrhnout?"

"Ne." Můj hlas jasně vypovídal o mém stavu. Byl jsem malátný, vyčerpaný a otupělý. "Spal jsem. Oni tiše vešli do pokoje. A pak..." Svrátil jsem čelo a nechal svůj hlas umlknout. "Myslím, že dnes v noci jsem měl příliš mnoho kuřidla."

"A já souhlasím!" V šaškově hlase bylo znát citelné opovržení. "Tak nestoudná ukázka chtíce se vidí jen zřídka!" Tu se šašek otočil k nakukujícímu pážeti a služce. "Je to ostuda pro celý Buckkeep! Nachytat

naše Umělce při takovém chování. Nařizuji vám, abyste o tom nikde nehovořili. Ať se o tom nerozšíří žádné zvěsti." Vzápětí se obrátil k Serene a Justinovi. Serene měla tvář zrudlou jako rak, ústa pootevřená vzteky. Justin u jejích nohou se vytáhl do sedu a vrávoravě trůnil na podlaze. Držel se jí za sukni jako batole snažící se stoupnout.

"Netoužím po tomhle muži," řekla ledovým a jasným hlasem. "Ani jsem na něj nezaútočila."

"Podívejte, ať už spolu děláte cokoli, bylo by lepší, kdybyste to provozovali ve svých komnatách!"

přerušil ji šašek rázně. Bez dalšího pohledu na ni se otočil, zvedl podnos ze země a vydal se s ním chodbou pryč. Při pohledu na odnášený elfí čaj jsem se neubráníl zoufalému zasténání. Serene se otočila ke mně, rty stažené do úporné grimasy.

"Dostanu se tomu na kloub!" zavrčela na mě.

Nadechl jsem se. "Ale ve svých komnatách, prosím." Podařilo se mi zvednout ruku a ukázat na otevřené dveře. Vyrasila překotně ven, s Justinem klopýtajícím v patách. Služka a páže se od nich štitivě odtáhly, když je mijeli. Dveře do pokoje zůstaly pootevřené. Stálo mě to nesmírné úsilí, vstát a jít je zavřít. Jako by má hlava byla věc, s níž jsem balancoval na ramenou. Jakmile byly dveře zavřeny, ani jsem se nesnažil vrátit se do postele, ale jen jsem se sesul podél zdi a opřel se zády o dveře. Byl jsem úplně zdecimovaný. Bratře. Umíráš?

Ne. Ale bolí to.

Odpočívej. Já budu držet hlídku.

Nedokážu vysvětlit, co se stalo potom. Čehosi jsem se pustil, čehosi, co jsem svíral celý svůj život, aniž bych si byl vědom, že se toho držím. Klesl jsem do měkké hřejivé temnoty, na bezpečné místo, zatímco vlk skrze mé oči nade mnou držel stráž.

Farseer: Kniha druhá svazek 2

Robin Hobb Říše v ohrožení

Z anglického originálu

THE FARSEER: - Book Two

ROYAL ASSASSIN - Volume Two

vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 1996

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 752. publikaci v roce 2002

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Doporučená cena včetně DPH Kč

ISBN 80-7174-463-8